Stephanie Gertler

În derivă

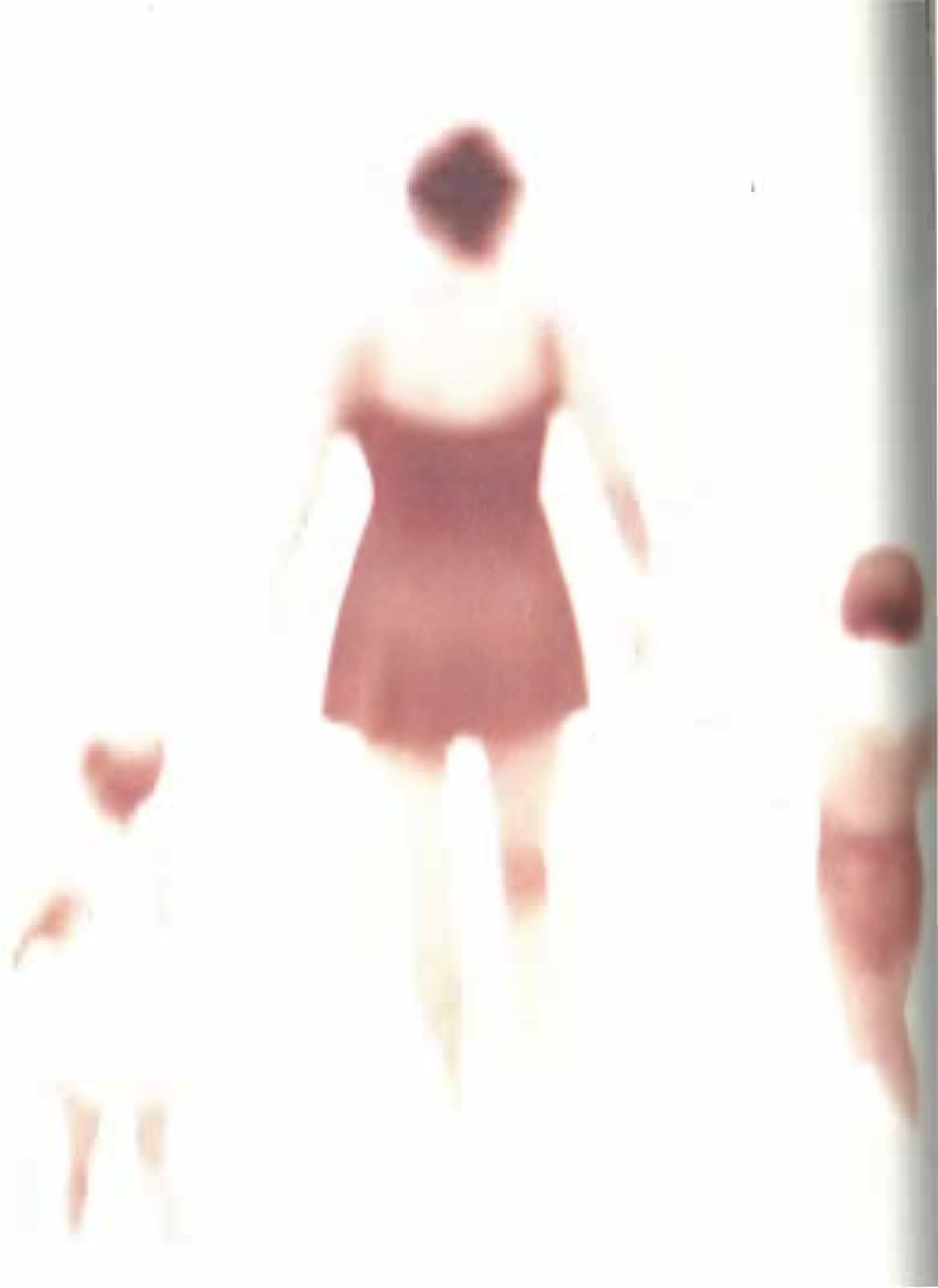

Dragostea de mamă
este cea mai trainică legătură.
Cum se poate ea reîmnoda,
odată ce s-a rupt?

Capitolul 1

Ecoul paşilor lui Claire răsună pe pardoseala gri-albăstruie a verandei. Era îmbrăcată într-un halat roz de bumbac, ce flutura în urma ei. Avea părul blond strâns în vârful capului, doar câteva şuviţe rebele îi încadrau pometii proeminenţi. Aşeză cana cu cafea pe blatul de sticlă al mesei, îndepărtând cu vârful degetului urma mai veche, circulară, a unei alte căni. Ochii adânciţi în fundul capului, de un albastru transparent şi diafan, priveau în jos.

Se aşeză un pic cam ţeapănă între pernele fotoliului de răchită, ţinând în poală ziarul împăturit, şi privi prin geamul stropit cu sare al ferestrei. Plaja, aflată la o oarecare distanţă, părea cuprinsă de o nemişcare stranie în dimineaţa aceea de toamnă. Brusc, un vârtej de frunze începu să se răsucească asemeni unei morişti atinse de o pală de vânt. Întoarse capul şi văzu cum copertina cu dungi albastre şi albe de la o lucarnă dădea să se desprindă. Steagul american atârnat deasupra terasei din faţa casei se răsucea acum în jurul hampei ca un yo-yo. Tufănele roz şi mov căutau cu disperare soarele de septembrie, care se lupta să iasă dintre nori.

Stella veni şi se aşeză lângă Claire, dând din coada lăsată. Ochii ei împăienjeniţi de cataractă priviră în sus, spre Claire, care o bătu uşor cu palma pe spate. Claire era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când Eli intră în încăpere.

– Bună dimineaţa, doamnele mele, spuse, aşezându-şi cana aburindă lângă cana lui Claire şi scărpinând-o pe Stella după urechi.

Claire îi zâmbi soţului ei.

– Bună, spuse ea, în timp ce el se aplecă să o sărute. Miroşi a mentă.

– E un săpun nou. Îţi place?

Claire dădu aprobator din cap, apoi zăbovi cu privirea asupra mâinilor lui, mulate pe rotunjimea cănii pe care tocmai o ducea la gură. Mâini mari și puternice, mâini care le legănaseră pruncii, îi protejaseră când se făcuseră mai măricei și o cuprinseseră în brațe în momentele în care puțin lipsise să nu se frângă în două. Își aminti cum îl supraveghease odată la fătarea unui mânz: cu câtă pricepere scosese mânzul din iapă și cu câtă grijă îl ținea, de parcă ar fi fost alcătuit din cea mai fină sticlă. Cum stătea așa, vizavi de el, observă că părul lui negru era împestrițat cu fire argintii și se întrebă când oare încărunțise. Eli purta jeanși negri și o cămașă cadrilată, cu mânecile suflecate până la cot.

– Cum ți se pare că se prezintă Stella în dimineața asta? întrebă Eli.

– Nu nemaipomenit de bine, spuse Claire, mângâind spatele retriever-ului auriu. Cred că i-e dor de copii. E prea multă liniște în jur.

– Așa e întotdeauna luni dimineață, după ce pleacă musafirii, spuse Eli. Mai ales în anotimpul ăsta.

Claire îl privi drept în ochi. Ar fi vrut să-i spună că nu era vorba doar de o zi obișnuită de luni. Și nici de faptul că era toamnă. Era o dimineață de toamnă diferită de tot ceea ce trăiseră în ultimii douăzeci și doi de ani. Nu-și dădea seama oare că nu se mai auzeau muzica stereo dată la maximum de Jonah, nici țăcănitul ca de mitralieră al țevilor vechi ce se pornea ori de câte ori făcea duș Natalie?

Cu trei săptămâni înainte, într-o zi fierbinte de august, se despărțise de Natalie, proaspăt admisă la universitate, în fața căminului studențesc. Încă mai trăia clipa în care își îmbrățișase fiica, lăsând să se prelingă lacrimi dulci-amare pe obrajii ei.

– Mami! spusese Natalie. Mi-ai promis că n-ai să plângi.

– Nu plâng, o liniștise Claire, forțându-se să zâmbească.

Natalie se întorsese spre tatăl ei.

– Tati, fă ceva!

– E dreptul ei de mamă, îi spusese Eli râzând. Până acum s-a ținut destul de bine.

– O să fie bine, ai să vezi, o asigurase Claire zâmbind, cu ochii plini de lacrimi. Te sun diseară.

Eli o cuprinsese pe Claire pe după mijloc și amândoi coborâseră treptele căminului îmbrăcat în iederă. Claire se stăpânise cu greu să nu alerge înapoi și s-o ia pe Natalie acasă. *Așteaptă!* îi strigase vocea interioară. *N-am terminat. Ți-am spus oare tot ce trebuia să știi? Te-am învățat tot ce am învățat eu? Cum pot oare să mă despart de tine acum?*

În seara aceea, Natalie sunase ca să spună că era bine.

– Mi-ai pus beţişoare pentru urechi şi leucoplast cât pentru toată universitatea, spusese râzând. Aş putea începe o mică afacere de familie.

– Ei, nu se ştie niciodată.

– Te iubesc, mami.

Te iubesc, mami. Cât de uşor le era copiilor ei să rostească aceste vorbe, pe care Claire nu le rostise niciodată. Îşi aminti momentele în care, tot într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă, Natalie, cu un pulover legat în jurul taliei, ieşea în grabă pe uşă ori Jonah dădea buzna în casă, întorcându-se după vreun obiect uitat. „Te iubesc, mami!" îi spunea şi el în modul cel mai firesc cu putinţă. „Şi eu vă iubesc", striga Claire în urma lor, în timp ce copiii alergau spre autobuz, iar cuvintele se întorceau, izbindu-se de ea asemenea ecoului într-o peşteră.

– De obicei erai îmbrăcată la ora asta, spuse Eli. Azi n-ai pacienţi?

– Am de scris nişte rapoarte pentru Departamentul Serviciilor Sociale. Mai am o săptămână până reîncep şedinţele de terapie.

Eli era acum în spatele lui Claire, cu mâinile sprijinite pe umerii ei. Amândoi priveau spre plaja stâncoasă şi farul vopsit în roşu şi alb ce se profila în depărtare.

Claire îi revăzu cu ochii minţii pe Jonah şi Natalie, îmbrăcaţi cu bluze de trening cu glugă, de culoare gri, pescuind de pe debarcader. Cum era cu putinţă să fie deja pe picioarele lor? Jonah absolvise colegiul în mai, iar acum studia medicina veterinară în Ohio, la aceeaşi facultate la care studiase şi Eli. Plecase cu o săptămână înaintea lui Natalie, în Chevrolet-ul său Blazer încărcat până la refuz, cu un braţ muscu-los şi bronzat scos pe fereastră, încremenit în semn de bun-rămas.

O adiere de vânt pătrunse prin jaluzeaua deschisă şi Claire fu cuprinsă de un fior. În micul port de agrement mai erau ancorate câteva ambarcaţiuni cu pânze, ale căror catarge scoteau sunete de clopoţei. Jonah avea zece ani, iar Natalie, şase, când au cumpărat Hanul Drifting – „o bijuterie cu opt camere de oaspeţi, situată pe Plaja Dune din Drifting, Connecticut" – după cum era descris în broşură. „Un living-room încântător, cu şemineu din piatră şi, în continuarea acestuia, un bar." Hanul părea desprins dintr-o carte de poveşti – o clădire veche în stil victorian, de culoare bleu spălăcit, cocoţată pe o faleză, la ţărmul Oceanului Atlantic.

Eli o sărută pe creştet.

– La ce te gândești? Spune-mi.

Ea întoarse capul și îl privi.

– Știi și tu, Natalie, Jonah.

– Nu, spuse Eli. Mai e ceva.

– Ia ascultă, cine e psihologul aici, tu sau eu?

– Îți vorbesc în calitate de soț, doamnă doctor Cherney.

– N-am nimic, doar că situația asta, cu copiii plecați, e atât de nouă pentru mine... Încă învăț să trăiesc fără ei, asta-i tot.

– Aiurea!

– Uneori mă enervezi așa de tare, Eli Bishop, spuse ea cu o privire aprigă. Parcă mi-ai citi gândurile, zău așa.

– Mi se trage de la timpul pe care-l petrec printre animale. Deci, ai de gând să-mi spui adevărul sau nu?

Claire își întinse brațele deasupra capului, relaxându-și trupul.

– Mă gândesc la mama, Eli, spuse ea, înghițind cu noduri.

– Povestește-mi.

Claire își dădu la o parte șuvițele de păr de pe față.

– Nu pot acum. Trebuie să mai reflectez o vreme.

Trase adânc aer în piept.

– Ascultă, n-am nimic. Sunt o luptătoare, doar mă cunoști.

Eli se aplecă și o sărută.

– Așa e. Te cunosc foarte bine.

Claire ascultă zgomotul pașilor lui Eli pe pardoseala verandei. Apoi auzi portiera camionetei deschizându-se și închizându-se, torsul motorului și fâșâitul tot mai îndepărtat al pneurilor pe caldarâmul umed. Se ridică, își strânse cordonul halatului și aruncă o ultimă privire spre ocean, în dimineața aceea pe care o ploaie slabă o făcea să pară și mai calmă. Oftă și se îndreptă spre bucătărie, care îi păru neobișnuit de curată și nefamiliară. Blaturile bufetelor erau șterse și curate, în chiuvetă nu era nici urmă de vase murdare. Avu sentimentul că nu era nimeni acasă, același pe care îl avusese și când intrase în apartamentul lui Jack, în acea dimineață de luni, după ce murise.

Închise ochii și își aminti cum o ajutase Eli să descuie ușa apartamentului lui Jack, cum mirosul proaspăt de ulei de lămâie și amoniac o dusese cu gândul la zilele copilăriei petrecute în Manhattan, când termina, împreună cu Jack, ceea ce el numea curățenia de primăvară. Probabil că-și petrecuse sâmbăta după amiază, din săptămâna de di-

nainte, lustruind oglinzile înclinate și mânerele vechi de sticlă ale ușilor. Încă mai auzea vocea lui blândă, cu un ușor accent rusesc, spunându-i că aprilie era o lună a primenirii.

În sâmbăta aceea, pe la miezul nopții, îi sunase Vince, prietenul lui Jack, ca să le spună că Jack avusese atacul cerebral în timp ce jucau împreună bowling italienesc la *Farabutto*, mâncau linguini cu sos roșu de scoici și beau Chianti, așa cum făceau în fiecare sâmbătă seară. Când Claire și Eli, împreună cu micuțul Jonah, în vârstă de trei ani, au ajuns la spital, l-au găsit pe Vince în hol, cu capul sprijinit în mâini. La vremea aceea, încă mai locuiau în clădirea cu patru etaje, fără lift, a lui Eli de pe Strada 4 Vest. Vince le-a spus, dacă asta putea fi o consolare, că Jack râdea când se prăbușise.

Jack a mai trăit cinci zile. Claire a petrecut cele cinci zile lângă patul lui, încercând să deslușească cuvintele lui bălmăjite, înăbușite. Al doilea accident, survenit în cea de-a cincea zi, a fost cel care l-a răpus. S-a întâmplat brusc, în timp ce Claire era lângă el. A horcăit, a apucat-o strâns de mână și a murit. În tăcere, aproape cu eleganță, așa cum obișnuia să le facă Jack pe toate.

„Dragă Jack... Azi e o zi frumoasă", îi scrisese Claire în scrisoarea pe care încercase s-o citească la înmormântare, prima dintr-un șir de scrisori pe care avea să i le scrie și să le strecoare în sertarul măsuței de toaletă. „Cum poate oare ziua de azi să fie frumoasă? Cum ar mai putea o zi să fie frumoasă fără tine?"

În fiecare zi a copilăriei ei, Jack o trezise cu cuvintele „Azi e o zi frumoasă". Nu conta că ziua era mohorâtă sau ploioasă, că bătea vântul ori era frig. „Fiecare zi", spunea el, „e plină cu detaliile vieții. Trebuie să acorzi atenție fiecărui amănunt și să apreciezi fiecare nuanță." Obișnuia să se așeze pe marginea patului, să-i recite o poezie în limba rusă, râzând când mai încurca cuvintele și spunându-i că singurul lui regret era acela că nu o învățase limba lui maternă, pe care el însuși începea s-o uite.

Coșciugul lui Jack era așezat în mormântul deschis, adăpostit de un umbrar gri-antracit, sub un cer senin de un albastru-turcoaz. În spatele celor trei rânduri de scaune pliante dispuse în formă de potcoavă, insuficiente, mai erau zeci de oameni în picioare. Claire și Eli s-au așezat în primul rând, lângă Helen, sora lui Jack; Jonah stătea cuibărit în poala lui Eli. Claire își plimbă privirea pe numeroasele chipuri, multe dintre ele fiindu-i familiare – clienți ai farmaciei pe care Jack o avuse-

se vreme de treizeci și cinci de ani în partea de nord a cartierului West Side din Manhattan, chelneri de la Farabutto, proprietari ai magazinelor învecinate de pe Broadway. Deodată, în timp ce citea, încercând mai degrabă să celebreze viața tatălui ei decât să-l jelească, îl auzi pe Jonah întrebând cu vocea lui firavă: „Unde e bunicu'?" Ridică umerii și se frânse din mijloc ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn. Eli îl lăsă pe Jonah în grija mătușii Helen și alergă la Claire. Cu un braț o strânse la piept și cu celălalt luă scrisoarea. El însuși abia reuși s-o citească, oprindu-se din când în când, ca să-și înghită lacrimile.

Accidentul cerebral a fost primul și ultimul lucru care l-a oprit vreodată pe Jack Cherney. Mătușa Helen i-a povestit cum, chiar și atunci când l-a părăsit Ursula, Jack nu s-a dat bătut nici măcar o clipă. A învățat să prindă scutecele cu ace și să lege fundițe în păr. O ducea pe Claire la terenul de joacă în fiecare duminică și stătea lângă groapa cu nisip, alături de mamele celorlalți copii. Și totuși, Claire i-a spus întotdeauna Jack. „Tati" era prea comun. Jack era altceva. Când ceilalți tați ajungeau seara acasă, mamele erau cele care pregăteau cina. Jack venea seara acasă și o învăța pe Claire să gătească împreună cu el. Se ducea la ședințele cu părinții, o însoțea la doctor și o aștepta în fața cabinelor de probă, atunci când încerca articole de îmbrăcăminte. Nu i se părea drept să-i fi spus „tati". El era Jack. Era totul.

Ursula, Sulie, cum îi spunea toată lumea, era cu cincisprezece ani mai tânără decât Jack. Brunetă și exotică, Sulie jura că fusese lăsată la ușa părinților ei de niște țigani. Altminteri cum ar fi fost cu putință, se întreba ea disprețuitoare, ca o ființă care arăta cum arăta ea să se fi născut din niște oameni atât de simpli precum Frank și Maria Terenzi, un croitor și o menajeră? Cu siguranță, fusese adusă de țigani.

Sulie juca rolul Duniașei din *Livada cu vișini* la un teatru minuscul de pe Bulevardul A când l-a cunoscut pe Jack. Jack a văzut de patru ori spectacolul, fiindcă nu-și mai putea lua ochii de la Ursula Terenzi, atunci în vârstă de nouăsprezece ani. A patra oară, a așteptat-o la intrarea actorilor, cu un buchet de trandafiri galbeni și un bilețel prin care o invita la o cafea. Șase luni mai târziu erau căsătoriți, iar după alte zece luni s-a născut Claire. Cu două zile înainte ca Claire să fi împlinit doi ani, Sulie i-a părăsit. De îndată ce Jack plecase la farmacie, ea o sunase pe Helen.

– Mi-a telefonat agentul meu aseară și mi-a spus că mi-a aranjat o audiție. Poți să vii să stai cu copilul? Lipsesc doar câteva ore.

Când a sosit Helen, Claire era în țarc și avea scutecul ud. Sulie o aștepta la ușă. Avea lângă ea o valijoară, un mantou negru cu spic alb pe braț și o pereche de mănuși din catifea roșie în mână. Părul negru și des era împletit într-o coadă pe spate; un ruj de un roșu aprins îi scotea în evidență buzele cărnoase, în formă de inimioară. Helen a povestit că Sulie era grăbită să plece și că a sărutat-o pe Claire ca și cum ar fi fost o dimineață oarecare. Un sărut de complezență, care abia dacă atinsese părul blond și ciufulit al copilului.

– Ce-i cu valiza asta? o întrebase Helen.

– Sunt costume de scenă, îi răspunsese Sulie, fără să clipească.

În seara aceea, când Jack a sosit acasă, Helen l-a întâmpinat la ușă.

– N-ai plecat? o întrebase el. Unde e Sulie?

Helen se străduise să pară degajată.

– Audițiile astea durează întotdeauna mai mult decât e planificat, îi răspunsese ea, ridicând din umeri. Vino, ți-am făcut friptură la tavă cu usturoi, cum îți place ție.

– Ce-o să zică Max?

Helen făcuse un semn liniștitor cu mâna.

– Max e cu fratele lui în oraș. Hai să mănânci.

Jack însă abia dacă s-a atins de mâncare. A culcat-o pe Claire în pătuț, în vreme ce Helen spăla vasele. După ce a adormit Claire, i-a spus lui Helen că Sulie îl părăsise. Presimțise lucrul ăsta încă de dimineață. Avusese această senzație în timp ce o privea pe Sulie cum își împletea cu meticulozitate coada, evitând să-i întâlnească privirea în oglindă.

A doua zi, sosise și un bilet de la Sulie. Scria că îi părea rău, dar că trebuise să plece. Luase un autobuz Greyhound, spre vest. Avea să le telefoneze la un moment dat. Rolurile de soție și mamă nu i se potriveau, mai scria pe bilet. Nu erau, pur și simplu, în repertoriul ei.

Jack citise biletul, așezat la masa de lemn la care își lua de obicei prânzul, aflată în încăperea din spate a farmaciei. Era furios, dar furios pe sine. Sulie nu era pregătită pentru o căsătorie, cu atât mai puțin pentru un copil. Jack își aminti panica întipărită pe chipul ei când îi spusese că era însărcinată, dar era convins că, odată ce ar fi văzut copilul, Sulie s-ar mai fi îmbunat. N-a fost așa. Era ca un animal închis într-o cușcă, după cum avea Jack să povestească după aceea. Îi găsise o scuză. Nu era ea de vină, spunea el. De vină era tinerețea. Jack i-a făcut această confesiune lui Eli, pe când ședeau la măsuța cu picioare cromate din bucătăria lui Jack, cu o sticlă de votcă rece între ei. Claire

îl alăpta pe Jonah în living. O melodie interpretată de Judy Collins acoperea conversația ce răzbătea din bucătărie.

– Tu poți să înțelegi, îi spusese Jack. Te ocupi de cai și știi prea bine că unii dintre ei nu pot, pur și simplu, să fie îmblânziți.

– Claire a plâns după ea? A întrebat de ea? fusese curios să afle Eli.

– Niciodată, îi răspunsese Jack. Ca și cum Claire nici n-ar fi băgat de seamă că maică-sa nu mai era acolo.

– Nu mi-a vorbit niciodată de ea, îi mărturisise Eli. O singură dată, poate. Cu mulți ani în urmă.

– Lasă lucrurile așa, îl sfătuise Jack. E mai bine.

În primii șapte ani de viață ai lui Claire, Sulie suna de ziua ei de naștere sau o zi mai târziu și trimitea vederi din locuri cu nume parcă desprinse din cărțile de povești precum Angel, Arkansas, sau Cakebread, Missouri. La început, trimitea câte o poză de-a ei în fața unui teatru, pe al cărui frontispiciu scria „V-o prezentăm pe Ursula Terenzi" sau vreo fotografie din profil, cu capul lăsat ușor pe spate și părul negru și bogat revărsat în cascadă pe umeri. Apoi, telefoanele și vederile au încetat brusc.

Abia când a împlinit treisprezece ani, Claire a avut curajul să arunce pozele lui Sulie de pe polița șemineului. Plănuise acest lucru întreaga zi. Când a ajuns acasă, Jack era încă la farmacie. S-a dus direct spre șemineu și a luat toate fotografiile mamei sale în brațe, ca pe niște cărți de școală. La început s-a gândit să păstreze ramele din argint, apoi s-a hotărât să le arunce cu rame cu tot.

– Unde sunt pozele mamei tale? întrebase Jack, când a ajuns acasă seara, cu un buchet de lalele pentru Claire.

– Le-am aruncat la crematoriu, răspunsese Claire, abia clipind.

– La crematoriu? De ce ? De ce ai făcut asta?

– Nu mai am nevoie de pozele ei, îi spusese Claire, abia stăpânindu-și lacrimile. Am treisprezece ani. La treisprezece ani, fetelor li se întâmplă anumite lucruri, înțelegi? O mamă trebuie să fie alături de fiica ei, când se întâmplă anumite lucruri. Eu nu am mamă. Mamele nu-și părăsesc copiii.

– Ai dreptate, încuviințase Jack, lăsând cu greu să-i scape vorbele.

Apoi se așezase pe canapea, cu mâinile pe genunchi, clătinând din cap.

– Ce-i de făcut, Claire?

– Trebuie să mergem la Farabutto și să sărbătorim ziua mea de

naștere. Și trebuie să încetăm să mai așteptăm scrisori și să ne mai prefacem.

Apoi, îndreptându-se cât îi permitea statura, spuse:

– Iar tu poate ar trebui să încetezi să te mai gândești la ea.

Jack o aprobase cu o mișcare a capului.

– Ai dreptate, Claire. Dar nu uita că ea m-a părăsit pe *mine*, nu pe tine.

– Ne-a părăsit pe *amândoi*, Jack. Pe *amândoi*. Dar sunt *fericită*.

A fost ultima oară când au vorbit despre Sulie.

Îi era cumplit de dor de Jack. Din ziua în care murise, cu optsprezece ani înainte, nu trecuse nici o noapte fără să-l pomenească în rugăciunea de seară. Ar fi vrut să-i poată spune ce simțea acum, când Natalie și Jonah plecaseră de-acasă. Cum se prefăcuseră în scrum ultimele sale puncte de sprijin, asemenea acelor fotografii, cu mulți ani în urmă. Dar mai presus de orice, ar fi vrut să-l întrebe despre Sulie. Ar fi vrut să afle cum era posibil ca o mamă să-și abandoneze copilul. Ar fi vrut să afle care fuseseră resorturile interioare ale lui Sulie.

Claire prinse în agățătoare perdeaua dantelată de la fereastra bucătăriei, aruncând o privire spre valurile înspumate ce se spărgeau pe țărm. Parcă mai ieri se mutaseră în Drifting. Natalie fusese concepută în noaptea dinaintea mutării, după nouă luni de la moartea lui Jack. Mătușa Helen și unchiul Max plecaseră în Carolina de Sud, iar Farmacia Cherney îi fusese vândută tânărului asistent al lui Jack, așa încât nimic nu-i mai putea reține în oraș. Oricum, Eli nu se dăduse niciodată în vânt după Manhattan. Claire știa că o făcuse pentru ea și Jack.

Peste anunțul doctorului Wilson, publicat într-o revistă de specialitate, privind vânzarea cabinetului său veterinar, au dat cu totul întâmplător. Într-o duminică de la sfârșitul lui decembrie, au plecat la Drifting și au lăsat mașina în parcarea pustie de lângă plajă. În timp ce împingeau căruciorul sport, în care era Jonah, pe promenada de scânduri, simțiseră briza rece și sărată atingându-le obrajii și se întrebaseră cu voce tare dacă vor putea să trăiască într-un orășel la fel de minuscul precum vederile din chioșcurile cu obloanele trase de pe plajă. Și totuși, amândoi știuseră că nu va fi așa, de îndată ce doamna Wilson le deschisese ușa micuțului spital veterinar din Strada Olivia și îi condusese pe scara din lemn până în micul și confortabilul apartament de la etaj, unde doctorul Wilson moțăia într-un fotoliu de pluș uzat.

– Martin, Martin, trezește-te! A venit tânărul care o să cumpere ca-

binetul, proclamase doamna Wilson, ca și când ar fi fost vorba de un fapt împlinit.

Mai târziu, pe când ședeau la o masă de pe promenadă, bând cafea fierbinte, cu Jonah alături, adormit și înfofolit în cărucior, Eli o întrebase:

– O să poți face asta? Te simți în stare să trăiești în orașul ăsta?

Claire încuviințase cu o mișcare a capului.

– Pot să trăiesc oriunde, câtă vreme sunt cu tine.

Nu fusese ușor să-l adoarmă pe Jonah în noaptea dinaintea mutării. Până și Maggie, bătrânul prepelicar, se plimbase de colo-colo prin apartament. Claire îl legănase pe Jonah, până când pleoapele-i deveniseră tot mai grele, nemaiputând să opună rezistență. Apoi, așteptaseră o vreme, să vadă dacă dormea profund, și împachetaseră ultimele farfurii și pahare în hârtie de ziar.

– Pe astea nu le împacheta încă, spusese Eli, luând două pahare de vin din mâinile lui Claire. Hai să terminăm vinul de seara trecută.

În seara aceea, făcuseră dragoste pe o pilotă de puf, printre cutii, gemând șoptit, în timp ce Jonah dormea. Din șoaptele acelea apăruse Natalie.

Claire aruncă o privire spre pozele de absolvire ale copiilor, aflate pe o poliță din apropiere. Jonah avea părul blond și ochii albaștri ai lui Jack și ai ei, dar statura înaltă și viguroasă a lui Eli. Natalie era minionă, ca Claire, și avea părul negru al lui Eli. Pielea creolă și ochii căprui-închis erau, fără îndoială, moștenite de la Sulie.

Privirea i se opri apoi asupra unor hârtii pentru Departamentul Serviciilor Sociale, care trebuiau demult predate, așezate stivă pe un scaun în colțul încăperii.

Făcu duș, își șterse părul cu un prosop, se îmbrăcă în niște jeanși decolorați și o cămașă groasă din bumbac de culoare bleu-pal, își luă hârtiile sub braț și se îndreptă spre hol.

Biroul lui Claire era în ceea ce fusese cândva vechiul șopron, situat în spatele hanului. La o azvârlitură de băț pe alee, dar cu siguranță avea nevoie de umbrelă chiar și pentru o distanță așa de mică. Tocmai se pregătea să ia una din suportul de aramă, când se deschise ușa de la intrare. Întâi apăru o umbrelă, cu una dintre spițe ieșită în afară, apoi bărbatul care împingea ușa. În timp ce se chinuia să închidă ușa, câteva picături de apă se prelinseră pe pardoseală. Bărbatul se scuză din priviri. Avea spre cincizeci de ani, poate cincizeci și un pic, o statură

înaltă, ochii de un albastru-intens și părul de culoarea nisipului. Pantalonii kaki erau boțiți, iar o parte din poala cămășii albe ieșea de sub sacoul de tweed.

– Scuzați-mă, spuse. Vântul mi-a întors umbrela pe dos.

Claire împinse spre el un coș metalic.

– Puteți s-o puneți aici. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș dori o cameră. Aveți camere libere?

– Întotdeauna avem camere libere la vremea asta. Cât intenționați să stați?

– Câteva zile, poate o săptămână. Nu știu sigur.

– O săptămână?

Claire fu cuprinsă de neliniște.

– Nu suntem obișnuiți cu șederi atât de lungi în afara sezonului, spuse ea, dorindu-și să mai fi fost și altcineva prin preajmă. De fapt, am cam închis. Sunteți singur?

– Nu. Sunt cu fiica mea. Am lăsat-o dormind în mașină.

– Fiica dumneavoastră, spuse Claire, încuviințând cu o mișcare a capului. Pentru bărbații care călătoreau în timpul săptămânii însoțiți de „fiice" făcea excepție. Avem camera nr. 7, cu vedere la ocean și pat matrimonial. Costă patruzeci și cinci de dolari pe noapte.

– Înțeleg, spuse bărbatul. În regulă, dar nu aveți cumva o cameră cu paturi separate sau cu două paturi duble? Fiica mea e obișnuită să doarmă în patul ei. Are doar șapte ani.

– Șapte?

Claire rămase cu gura deschisă.

– Oh, Doamne! Când ați spus că sunteți cu fiica dumneavoastră am crezut...

Bărbatul zâmbi blând.

– Știu, v-ați gândit că am o însoțitoare, cum se spune de obicei. Mă tem că nu e ceva atât de pasionant. Sunt doar un tată care își aduce fetița în mult promisa vacanță la ocean. Duse mâna la spate și își băgă cămașa în pantaloni. Kayla, fiica mea, învață la o școală particulară și nu începe cursurile decât săptămâna viitoare.

– Păi atunci vă propun camera nr. 8, cu paturi separate și vedere la ocean, spuse Claire.

Împinse spre el foaia de cazare.

– Vă rog să semnați aici și să-mi dați o carte de credit...

– Aș prefera să plătesc cu bani gheață, dacă n-aveți nimic împotri-

vă. Nu suport să primesc factura după o lună. Îmi strică tot cheful. Pot să plătesc anticipat, dacă doriți.

– E de-ajuns un avans pentru două nopți. Bucătăria noastră e închisă în extrasezon, dar există câteva locuri drăguțe în care puteți mânca în oraș și alte câteva puțin mai departe, în Meadville.

Claire îi întinse cheia camerei.

– Sus pe scări, a patra ușă pe dreapta.

Aruncă o privire pe foaia de cazare: Nicholas Pierce, 88 Central Park Vest, New York.

– Bine ați venit la Hanul Drifting, domnule Pierce. Văd că sunteți din partea de nord a cartierului West Side. Acolo am crescut eu.

– Ah, un transplant urban deci, spuse el. Dumneavoastră sunteți proprietara?

– Hanul e al soțului meu și al meu. Sunt Claire Cherney.

– Încântat de cunoștință, spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Nick Pierce.

– Pot să vă ajut cu bagajele, dacă doriți. Cora, menajera noastră, vine pe la zece. Cereți-i ei tot ce aveți nevoie.

Claire își luă umbrela.

– Ar fi bine să vă luați și o pelerină de ploaie. Plouă zdravăn.

Claire luă o manta impermeabilă din cuierul de aramă aflat pe o latură a tejghelei. În timp ce băga o mână pe mânecă, Nick se apropie de ea.

– Dați-mi voie, spuse, ajutând-o să îmbrace și cealaltă mânecă.

Lui Claire i se tăie răsuflarea. Jack spunea întotdeauna așa, „dați-mi voie". Făcea un adevărat ceremonial, când îi ținea haina ca s-o îmbrace. *Dați-mi voie, doamnă,* obișnuia să spună.

– Mulțumesc, spuse Claire, întrebându-se dacă străinul auzise cum i se oprise inima în loc.

Nicholas ținu ușa, lăsând-o să iasă înaintea lui, dar se opri din drum. Portiera din dreapta spate a Ford-ului Taurus, de culoare albastră, era deschisă. Alergă spre mașină și se uită înăuntru.

– Kayla! strigă. Oh, Doamne, Kayla!

Se întoarse spre Claire.

– A dispărut!

Claire privi în jur.

– Sunt sigură că s-a dus doar să exploreze împrejurimile. Poate a coborât pe plajă.

– Nu, nu înțelegeți...

– Domnule Pierce, vă rog, sunt sigură că nu i s-a întâmplat nimic, îl întrerupse ea, încercând să-l calmeze. Nu poate să fie prea departe.

– Nu știți, spuse el. Kayla e oarbă. *Oarbă.*

Până în acea dimineață de septembrie, viața în Drifting avusese un curs la fel de precis pe cât de precisă e alternanța flux-reflux în funcție de fazele lunii.

Capitolul 2

Îngrijorarea, atât de vizibilă pe chipul lui Nicholas Pierce, se transformă în disperare. Începu să tremure, să alerge de colo-colo, strigând numele fetiței. O porni în jos pe treptele ce duceau spre plajă, când Claire îl apucă de braț.

– Lăsați-mă pe mine să o caut. Dumneavoastră așteptați aici. Dacă se întoarce și nu vă găsește?

Nu voia să-l alarmeze, dar trebuia să-i facă o propunere.

– Dacă vreți, pot să chem poliția.

Chipul lui deveni și mai palid.

– Încă nu.

– Atunci lăsați-mă pe *mine* să caut pe plajă, îl imploră Claire. Vă promit că o s-o găsim, domnule Pierce.

Claire alergă în jos pe treptele de lemn ce duceau spre plajă și se opri la baza lor. Ploaia mai slăbise în intensitate, dar ceața continua să fie deasă. Ridică din furcă telefonul pentru situații de urgență, aflat într-o casetă metalică ruginită, întrebându-se dacă mai funcționa. Formă 911 și se rugă ca Sam să fie la secție.

– Poliția din Drifting, răspunse o voce. Șeriful Merrill la telefon.

– Sam? Dacă ai ști cât mă bucur că ești acolo. Sunt Claire.

– Ce s-a întâmplat? Ai sunat pe linia pentru urgențe.

– Ascultă, tocmai s-au cazat la noi un bărbat cu fetița lui. A lăsat-o în mașină și, când a ieșit, dispăruse. Mă duc acum să arunc o privire pe plajă.

– Câți ani are? întrebă Sam.

– Șapte, cred.

– De cât timp lipsește?

– De cincisprezece, poate douăzeci de minute. Nu de mult, dar e oarbă.

– Bine, vin și eu acum.

Claire puse receptorul la loc și scrută plaja, încercând să zărească ceva prin ceață. Debarcaderul, aflat în dreapta, abia se ghicea. Inima îi bătea cu putere. Dacă n-o găseau? Dacă intrase în ocean? Încerca să se hotărască încotro s-o apuce, când zări o siluetă în picioare, la malul apei, la o oarecare distanță în stânga ei. Claire alergă în direcția fetiței, încetinind pe măsură ce se apropia de ea. Kayla, cu picioarele în apă până la glezne și capul lăsat pe spate, aduna picături de ploaie pe limbă. Canadiana ei bleumarin avea fermoarul tras. Pantofii sport, ciorapii și un ursuleț de pluș bej, jigărit, erau împrăștiați în spatele ei, gata-gata să fie udați de un val, dacă Claire nu i-ar fi ridicat la timp de pe jos.

– Kayla? întrebă Claire cu o voce blândă, apropiindu-se de ea, cu adidașii și șosetele în mână. Kayla, tu ești?

– De unde știți cum mă cheamă? întrebă copila, întorcându-se în direcția lui Claire.

– Mi-a spus tatăl tău, care te caută. Ieși din apă, draga mea, spuse Claire.

Kayla ieși ascultătoare din apă.

– Cine sunteți?

– Mă cheamă Claire și sunt proprietara hanului la care o să stați, spuse Claire, apucând-o pe Kayla de braț și trăgând-o ușor spre ea. Vino, o să te duc înapoi acum. Tatăl tău te așteaptă.

– Oceanul e cu adevărat mare, nu-i așa? Când eram mică, mergeam pe plajă cu bunica mea și făceam castele de nisip, dar bunica a murit, spuse Kayla, trăgând aer în piept și întorcându-se spre Claire. Se vede ceva pe ocean? Sunt bărci? Știi, eu sunt oarbă.

Claire își ținu răsuflarea.

Copila era atât de directă, atât de adaptată la situație și foarte deșteaptă.

– Azi nu sunt bărci, spuse, așezându-se în genunchi lângă Kayla. Hai să-ți pun pantofii. Cred că ai înghețat.

– Puțin. Am vrut să simt apa. Să știi c-am strigat la tati să-i spun unde mă duc, spuse Kayla.

– Era înăuntru, ocupat cu cazarea, spuse Claire. Data viitoare, nu

plecapânănu-ți răspunde tati. În felul ăstaștii că te-a auzit. Hai, ține-te de umărul meu și dă-mi pe rând câte un picior, ca să te șterg.

Claire își scoase cămașa din pantaloni și folosi poalele pe post de prosop. Pe unghiile lungi de la picioare, Kayla avea urme de ojă roz cojită, iar la călcâi, o bășică spartă.

– Sunt ca niște țurțuri. Țurțuri de picioruțe.

– Țurțuri de picioruțe, chicoti Kayla. Mă gâdili.

– Hai să punem mai întâi șosetele, spuse Claire, rulând șosetele umede pe picioarele Kaylei. Și acum, pantofii.

– Pot să-mi leg șireturile singură, spuse Kayla.

– Dă-i drumul, spuse Claire, întinzându-i un pantof.

Se minună cât de bine fusese fetița învățată să se descurce singură. Chiar prea bine, ținând cont de aventura ei.

– Cum ai ajuns până aici?

– Am auzit valurile și m-am luat după zgomotul lor.

Era un copil adorabil. Avea părul blond, aproape alb, tuns scurt, brațele și picioarele subțiri ca niște scobitori și un năsuc în vânt. Semăna, probabil, cu mama ei, își spuse Claire. Nicholas Pierce avea trăsături mult mai pronunțate: un nas puternic și maxilare late. Kayla era delicată. Fragilă și prea micuță pentru cei șapte ani ai ei.

Kayla încălță cu oarecare efort un adidas, care avusese cândva culoarea albă, și îi legă șireturile încet, cu meticulozitate.

– Apa a fost cam rece, spuse ea tremurând. Nu cred că mi-ar plăcea să înot în ea.

– Vara, e caldă, spuse Claire, gândindu-se că pantofii Kaylei erau prea mici. Nu era de mirare că-i făcuseră bășici. Vara ți-ar plăcea.

– Sunt și bărci vara?

– Îhî. Multe. Mai ales bărci cu pânze. Barca mea preferată are o pânză în culorile curcubeului.

– Știi, când eram mică, puteam să văd forme și altele asemenea, spuse Kayla.

Scoase o pereche de ochelari fumurii din buzunarul canadienei și și-i puse la ochi. Un braț al ochelarilor era îndoit.

– Da' acum nu mai văd forme și lumina mă supără. Mami vrea să mă trimită la o școală pentru orbi.

– Școală pentru orbi? întrebă Claire.

– Da, acolo unde se duc copiii care nu văd, spuse Kayla. Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse ea abrupt. Unde mi-e ursulețul?

– Aici, spuse Claire, întinzându-i-l.

Nu mai insistă asupra poveștii cu școala, deși era curioasă.

– Arată de parcă l-ai avea de multă vreme.

Kayla dădu aprobator din cap.

– De o veșnicie.

– Ești gata? întrebă Claire

– Stai! Mi-am uitat bastonul. L-am lăsat pe aici pe undeva.

Claire privi în jur. Din nisip, se ițea mânerul roșu al bastonului.

– Îl văd, spuse Claire. Îl vrei acum?

– Nu acum, spuse Kayla, pliind bastonul și băgându-l în buzunarul canadienei. O să-l țin aici. Lui tati nu-i place să-l folosesc. Zice că trebuie să fiu independentă.

– Cu siguranță, azi ai dovedit că poți, nu-i așa?

Sam Merrill nota ceva într-un carnețel de culoare maro, când Claire și Kayla ajunseră în capul treptelor.

– Iată-ne, strigă Claire înspre el.

Nicholas alergă spre fiica lui și o luă în brațe.

– Să nu mai faci niciodată asta, Kayla, spuse el cu o voce înăsprită dintr-odată.

– Îmi pare rău, spuse ea, plecând capul.

Nicholas îi netezi părul și îi vorbi cu o voce blândă de astă-dată.

– M-ai speriat de moarte.

Apoi, întorcându-se către Claire:

– Unde ai găsit-o?

– În apă până la glezne, spuse Claire, ștergându-și picăturile de ploaie de pe frunte. Destul de departe, în josul plajei. E curajoasă, maimuța!

– Noroc că azi nu sunt valuri mari și nici curent de fund, spuse Sam, închizând cu zgomot carnețelul, pe care-l băgă în buzunarul de la piept al cămășii.

Apoi, aplecându-se spre Kayla, spuse:

– Să-l asculți pe tati și să nu mai fugi cum ai făcut azi, bine?

– Sunteți polițist? întrebă Kayla.

Sam dădu aprobator din cap, apoi își dădu seama că trebuia să vorbească.

– Da.

– Tati! strigă Kayla agitată.

Nicholas izbucni în râs.

– Nu te speria, Kayla. Domnul polițist nu făcea decât să mă ajute să te găsesc. N-ai făcut nimic rău.

– Vrei să auzi sirena? o întrebă Sam. Vino încoace. O să te las s-o pornești, dar să nu mai spui la nimeni, bine?

– Tati?

– E-n regulă, draga mea.

Apoi, întorcându-se spre Claire:

– Copilul ăsta al meu are un simț al binelui și răului extraordinar de dezvoltat.

– Cred că mai trebuie insistat pe ideea „polițiștii – prietenii noștri", spuse Claire râzând.

Kayla îl luă pe Sam de mână și se îndreptară spre mașină. Sam îi așeză mâna pe butonul de alarmă și sirena scoase un chiuit.

– Mai pot o dată? întrebă Kayla.

– Da, dar numai o dată, altfel lumea o să creadă că sunăm alarma, spuse Sam.

– Îmi pare nespus de rău pentru toată agitația asta, domnule polițist, interveni Nicholas.

– Nu face nimic, spuse Sam.

Apoi, arătând cu mâna spre aripa șifonată, cu urme de vopsea albă, a mașinii lui Pierce, spuse:

– Da' știu că ați luat o bușitură zdravănă acolo.

– Riscurile circulației în Manhattan, spuse Nicholas, dând din cap. Șoferii de taxi sunt niște sălbatici.

Sam își aranjă tocul armei.

– Păi, eu o să plec. Vă doresc ședere plăcută, domnule. Claire, mai vorbim.

Nicholas privi în urma mașinii lui Sam.

– Trebuie să-i fac fetiței ăsteia o baie caldă și s-o schimb în niște haine curate, spuse Nicholas. Cum de a știut să vină?

– L-am sunat de la telefonul de pe plajă.

– Drăguț tip. Foarte degajat.

Claire râse.

– Suntem un oraș destul de liniștit. La poliție mai sunt doar doi angajați, dar cu jumătate de normă.

– Înțeleg că-l cunoști foarte bine?

– El și soția lui, Annie, sunt prietenii noștri cei mai buni.

Nicholas scoase o valiză din portbagaj.

– Un oraș liniștit e exact ce ne trebuie mie și Kaylei.

– De ce nu mă lăsați s-o duc pe Kayla sus? întrebă Claire. Iar valizele astea sunt uriașe. Sunteți sigur că nu vă mutați aici?

Nick râse.

– Am cam exagerat cu împachetatul, dar nu știam dacă o să fie rece sau o s-avem parte de puțină vară indiană.

O ridică pe Kayla în brațele lui Claire și scoase o valiză grea din portbagaj.

– Sper că nu v-ați adus de lucru, spuse Claire. Aici e o stațiune, chiar și în extrasezon.

Nick zâmbi.

– Nu cine știe ce. Doar niște schițe peste care trebuie să mă uit. Sunt arhitect.

– Tata îmi spunea mereu că a vrut să se facă arhitect, spuse Claire. S-a născut în Rusia și întotdeauna a vrut să se întoarcă acolo.

Nicholas dădu aprobator din cap.

– Sunt atât de multe visuri pe care nu le putem împlini!

– Să mergem sus, dacă nu aveți nimic împotrivă, spuse Claire. Nu uitați, camera nr. 8, a patra pe dreapta.

– Mulțumesc, Claire. Îți mulțumesc pentru tot. Ne-am făcut o intrare triumfală, nu-i așa?

– Lucruri din astea se întâmplă când e vorba de copii, domnule Pierce.

– E adevărat. Spune-mi Nick.

– Nick, spuse Claire zâmbind.

Claire urcă scările, cu Kayla în brațe, care își ținea picioarele încolăcite în jurul taliei ei, așa cum obișnuiau să facă și copiii ei cu mulți ani înainte.

Fu cuprinsă de un vechi sentiment de satisfacție.

– Lasă-mă jos, spuse Kayla deodată. Vreau să învăț drumul.

– Cum faci asta? o întrebă Claire, așezând-o ușor jos.

– Ține-mă de mână și să mergem foarte încet.

Mâna liberă a Kaylei pipăi drumul prin deschizătura ușii.

– O să număr treptele până la camera noastră, bine?

– Mi se pare o idee bună.

– Cred c-o să-mi placă aici, spuse Kayla.

Ce fel de mamă, se întrebă Claire în sinea ei, s-ar putea măcar gândi să-și trimită copilul de-acasă?

– O să dau drumul la apă, spuse Claire, în timp ce Nick cără valizele în cameră. Țevile sunt vechi și e nevoie de câteva minute până să urce apa caldă. Am aranjat suporturile pentru valize.

Nick săltă o valiză pe suport și se așeză pe marginea patului. Apoi scoase un oftat șuierat:

– Ce dimineață!

– Ce-ai zice dacă i-aș aduce Kaylei niște unt de arahide și jeleu? întrebă Claire. Bănuiesc că i-e foame.

– Doar jeleu, spuse Kayla. Aveți jeleu de struguri?

– Kayla! o mustră Nick.

– N-o certa. Îmi plac fetele care știu ce vor. Atunci, doar jeleu de struguri. Nick, tu vrei ceva? O cafea?

– O cafea ar fi grozav. Ar trebui să ne dublezi prețul camerei, spuse el schițând un zâmbet.

– Stai să guști din cafeaua mea, spuse Claire. Vin imediat.

Kayla se așeză într-un fotoliu tapisat cu creton înflorat, aflat într-un colț al încăperii, cu ursulețul lângă ea.

– Suntem în Drifting, ursulețule, spuse ea. Nu-i așa, tati?

– Da, mormăi el.

– De ce se cheamă locul ăsta Drifting, tati, adică Derivă? Nu înțeleg, cine e în derivă?

– Nu știu, Kayla, spuse Nick exasperat.

Punea mereu tot felul de întrebări. Întrebări care nu se mai terminau.

– Trebuie să existe vreun motiv. Tu ce crezi?

– Probabil, are legătură cu bărcile care plutesc în derivă pe ocean, sau așa ceva. E doar un nume, nimic altceva.

– E un nume, de-aia se cheamă așa, îi șopti ea ursulețului.

– O să-ți pun hainele pe pat, Kayla, spuse Nick, deschizând cu zgomot capacul valizei ei.

În valiză, lucrurile erau puse de-a valma. Cămășile Kaylei erau împăturite pe dos, nu așa cum obișnuia să le așeze Phoebe în sertarele Kaylei de acasă. Sertarele Kaylei – își aminti cum avea Phoebe sertare separate pentru lucruri uni și imprimate. Pentru culori vii și culori pastelate. Toate cu etichete de plastic imprimate în Braille. La ce bun toate astea, zău? Kayla oricum nu putea să vadă ce poartă. Scoase din dulap o pungă de plastic și începu s-o umple cu hainele, șosetele și lenjeria de corp murdare ale Kaylei. Avea lucruri de spălat, dar Kayla ura spălătoriile automate. Ura zgomotul mașinilor, al uscătoarelor, până și

sunetul monedei introduse în fanta mașinii automate – tot ce însemna zgomot „alb", îi explicase psihologul școlii, în ziua în care Kayla venise plângând acasă, după ce învățătoarea pornise un ventilator în timpul orelor.

– Zgomotul „alb" acoperă zgomotele pe care simte nevoia să le „vadă", îi explicase psihologul. Apa care curge la robinet, aerul condiționat, ventilatoarele, aspiratoarele, toate pot s-o deranjeze.

Nick se întorsese furios spre Phoebe.

– Atunci ce mai e și prostia asta, cum că-i place plaja? Prin ce se deosebește de un ventilator sau de aerul condiționat?

– Nick, ai stat vreodată culcat pe nisip, cu ochii închiși? îl întrebase Phoebe. E vorba de sunete izolate. Zgomotul valurilor care se sparg la mal, voci estompate, pescărușii. Sunt zgomote pe care poate să le deosebească.

La naiba cu Phoebe și cu aerul ei de superioritate îngăduitoare. Îi vorbea de parcă era un imbecil.

Pe Kayla îi era uneori greu s-o înțeleagă. Dacă lumea ei era întunecată și lipsită de culoare și de imagini, de ce l-a rugat să-i cumpere o cămașă roz când au fost la mall zilele trecute? Ce importanță avea dacă bluza era roz, albastră sau neagră? Oricum n-o vedea, pentru numele lui Dumnezeu! O urmărea cu privirea cum explora perimetrul încăperii, pipăind pereții, numărând pașii, atingând panourile de lambriu.

– Cred că e cel mai frumos loc în care am fost vreodată, spuse Kayla. Miroase a flori. De ce oare?

– E un bol cu amestec de plante aromate pe măsuța de toaletă.

Kayla pipăi drumul până la măsuță, își trecu degetele pe suprafața ei până dădu de bolul de sticlă plin cu coajă de scorțișoară și petale și își afundă degetele în el.

– Ce sunt chestiile astea? întrebă, adunând petalele uscate în palmă și mirosindu-le. Unele miros a brioșe.

Fața i se lumină într-un zâmbet.

– A venit apa caldă, tati? Aș vrea să fac baie până se întoarce Claire. Mi-e frig.

Nick puse dopul la cadă și lăsă apa să curgă până ce cada se umplu de jumătate, în vreme ce Kayla stătea în mijlocul unuia dintre cele două paturi.

– Gata, strigă Nick.

Kayla își balansă picioarele peste marginea patului, pipăi noptiera, apoi lambriurile, care o conduseră direct la baie.

– Vreau să mă îmbrac cu jeanșii de catifea reiată, spuse ea.

– Nu i-am spălat încă, spuse Nick, privind-o cum se apropia de el. Ar trebui să intri în cadă. Claire poate veni cu sandvișul în orice clipă.

– Mi-e dor de părul meu lung, spuse Kayla când termină baia. Doamna aia mi l-a tăiat prea scurt.

– Ți-am spus, se usucă mai repede, dacă e mai scurt, replică Nick.

Nu voia să mai discute despre tunsoarea ei. Vorbiseră despre asta de prea multe ori.

– Ți-am pregătit jeanșii și un tricou.

– Ce culoare are tricoul?

– Roz, minți el.

Tricoul era verde-închis.

– Poate că îmi găsesc eu ceva, spuse Kayla.

Pipăi patul până ce dădu de valiză și începu să cotrobăie printre cămăși.

– Valiza asta e un dezastru, tati. Un talmeș-balmeș.

Un dezastru, se gândi el. Una dintre expresiile maică-sii. *Camera asta e un dezastru, Nicholas,* ar fi spus Phoebe. *Nu se poate să lași lucrurile peste tot. S-ar putea împiedica de ele.*

– Uite ce e, Kayla, las-o așa. Îmbracă-te cu ce ți-am pregătit eu.

Apoi, încercând să mai îmblânzească tonul:

– Unde vrei să mergem azi? Putem merge într-un loc drăguț, ca să mâncăm de prânz.

Se apropie de fereastră.

– Soarele pare să iasă dintre nori.

– În ultima vreme, soarele mă supără tot mai mult. Dar cât mai e ceasul?, întrebă ea.

– Aproape unsprezece, spuse Nick privindu-și ceasul.

– Crezi că găsim un loc în care să-mi cumperi niște ochelari? Îmi trebuie niște lentile mai închise, iar un braț e slăbit, spuse Kayla. Și trebuie să cumpărăm și picături, fiindcă au început să mă usture ochii. Și mi-ai promis că o să căutăm și niște cărți în Braille.

– Nu-i așa ușor, Kayla. Ți-am mai spus...

– Știu, șopti ea. Știu, dar îmi place să citesc.

Nick nu-i răspunse. Îl auzi deschizând și închizând servieta. Probabil că avea să lucreze din nou la hârtiile lui. Nu voia să-l supere. Nick

își dădea toată silința, dar ea simțea că-și pierde obișnuința de a citi în Braille. Avea nevoie de exercițiu. Uneori, avea impresia că Nick nu înțelege că ea nu vede. Uneori, avea impresia că, refuzând să accepte realitatea, el credea că lucrurile se vor schimba.

Mami îi spusese adevărul. O așezase pe scaun și îi spusese că lucrurile nu se vor schimba în bine. S-a întâmplat a doua zi după ce fusese la un doctor, care îi făcuse o mulțime de teste. După teste, mami i-a spus că lumina s-ar putea s-o deranjeze mai mult și că întunericul va fi tot mai rar străbătut de străfulgerări de culoare. Și-a dat seama că mami era tristă după voce, deoarece cuvintele ei sunau ciudat, ca scârțâitul unei uși. La doar câteva săptămâni după aceea, mami și Buni au dus-o în casa de pe plajă a mătușii Caroline și, o vreme, tati n-a prea fost cu ea. Apoi, ceva s-a schimbat și mami a vrut s-o trimită la o școală pentru orbi, dar tati a promis că n-o s-o lase. Și pe urmă, mami nici n-a mai vrut să o vadă. De aceea, acum e tot timpul cu tati. Poate fiindcă Buni a murit, se gândi ea. Dar tati a spus că va avea grijă de ea și că nimeni n-o va trimite vreodată la o astfel de școală.

Uneori, ar fi vrut să-i spună lui tati că singurul lucru la care mai erau buni ochii ei era să plângă, dar el se străduia atât de mult să aibă grijă de ea, încât n-ar fi vrut ca el să știe acest lucru. Totuși, mâine o să-i spună că pantofii o cam strâng. Deocamdată, îndesă o bucată de șervețel în pantof.

Își puse hainele pe care i le alesese tatăl ei și își legă șireturile pantofilor, care îi rămăseseră mici. Deocamdată, trebuia să se mulțumească cu ei. Ochii însă o dureau mai rău decât bășica de la picior. În ultima vreme, o dureau uneori de parcă ar fi avut ace în ei.

Prin ușa închisă, se auzi vocea lui Claire.

– Serviciul la cameră, strigă ea veselă.

Nick deschise ușa și luă tava din mâinile lui Claire.

– Ești foarte amabilă, spuse el.

– E un fleac, zău, replică Claire.

Apoi se lăsă pe vine, ca să fie la nivelul Kaylei.

– Ai folosit spuma de baie?

Kayla clătină din cap în semn că nu.

– Data viitoare s-o folosești. Miroase grozav, a migdale.

Kayla dădu aprobator din cap, mușcând o bucată din sandvișul cu jeleu.

– Îmi place că ai scos coaja de la pâine, spuse ea. Mam...

Claire aşteptă ca fetiţa să termine propoziţia, dar acest lucru nu se întâmplă.

– Mă duc să fac un duş, iar după aceea o să plecăm în oraş, spuse Nick. Să explorăm împrejurimile, nu-i aşa, Kayla? Poate facem şi nişte cumpărături. Ştiu pe cineva care ar avea nevoie de o pereche nouă de pantofi.

– Norocoasă persoană! spuse Claire, ridicându-se în picioare.

Se întoarse spre Nick şi continuă:

– Ar fi trebuit să fac mai multe sandvişuri. Copilului ăstuia îi e foame de-a binelea.

– Întotdeauna a avut o poftă de mâncare extraordinară, spuse Nick afectuos. Duminică seara ieşim mereu la câte un restaurant italian. Cu cât e mai condimentată mâncarea, cu atât e mai bine. Ştii, sosuri ca Puttanesca sau Fra Diavolo îţi provoacă simţurile.

– Ştiu, spuse Claire. Când eram copil, obişnuiam să mergem la un restaurant numit *Farabutto*, de pe Strada 62 Vest. Mă întreb dacă mai există.

– Dumnezeule! Încă o dovadă că lumea-i mică! *Farabutto* e unul dintre restaurantele noastre preferate. Ca să vezi, ai fost acolo cu părinţii tăi!

– Cu tata, spuse Claire apăsat. Tata m-a crescut singur.

– Ah, spuse Nick, clătinând din cap plin de înţelegere. Atunci ştii cum e. Fac tot ce pot, dar nu e uşor. Nu e uşor deloc.

Capitolul 3

Eli era convins că se aventurase să locuiască în New York în urmă cu douăzeci şi cinci de ani numai fiindcă îi era hărăzit s-o întâlnească pe Claire. Un lucru era sigur, şi anume că nu se dădea în vânt după zgârie-nori şi beton. Crescuse într-un orăşel din Pennsylvania, Piedmont, şi singura privelişte după care tânjise vreodată, dincolo de dealurile şi văile acelui ţinut, era marea.

La douăzeci şi patru de ani, Eli a absolvit facultatea de medicină în Ohio şi a început să lucreze ca rezident la un cabinet veterinar de ţară. Citind într-o revistă de specialitate un articol scris de un grup de me-

dici de la Clinica de Urgențe Veterinare din Manhattan, a simțit dorința de a vedea cum se face medicină veterinară într-un oraș mare. Medicina veterinară urbană presupunea un mare număr de traumatisme, dar chiar și acest lucru îl interesa. L-a sunat pe doctorul Strongin, care a fost încântat să-l ia pe Eli în echipă, atrăgându-i însă atenția că va fi nevoie să-și suplimenteze venitul. Fiind vorba de o clinică, îi spusese doctorul Strongin, cea mai mare parte a activității lor nu era remunerată, bazându-se pe opere de caritate.

Eli și-a împachetat câteva lucruri, mai ales manuale, într-un sac de umăr și a luat un tren din Piedmont până la Penn Station. A închirat o cameră la un hotel-cămin de lângă Autoritatea Portuară, apoi, cinci zile mai târziu, a găsit un apartament pe Strada 4 Vest. Proprietăreasa, Eileen Latimer, anunțase în *Village Voice* că angaja un îngrijitor, dar pentru că Eli era un tip politicos, priceput și puternic, l-a lăsat să locuiască la ea cât dorea el, cu condiția să-și plătească lunar curentul, îndatoririle de îngrijitor urmând să-i ocupe doar o parte din timp. Doamna Latimer avea câteva păsări exotice, o pisică bolnavă de leucemie felină și un cățel cu trei picioare. O prezicătoare îi anunțase doamnei Latimer sosirea lui Eli, spunându-i că în viața ei urma să-și facă apariția un străin frumos. Deși avea șaptezeci de ani și sperase ca străinul să fie mai aproape de vârsta ei și mai înstărit, simțise că Eli era cel pe care trebuia să-l aleagă.

Eli nu s-a dat niciodată în vânt după barurile sau cluburile din Greenwich Village. Când isprăvea cu activitatea la spitalul veterinar și cu permanentele reparații ale boilerului din imobilul doamnei Latimer, era prea istovit ca să-i mai ardă să iasă în oraș. A hoinărit prin muzee, a vizitat Statuia Libertății, zgârie-norul Empire State și Lincoln Centre. S-a plimbat prin Times Square, întrebându-se ce-l mai aștepta oare într-un oraș de care, altminteri, îi era teamă și pe care îl sfida în același timp. Brutalitatea unor cazuri de medicină veterinară urbană îi frângea inima. Un câine incendiat de vecini aflați în război, otravă de șobolani pusă pe o alee pentru câini din Central Park. Medicina de țară fusese mult mai blândă. Și pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, îi era tot mai greu să se descurce cu banii. Tocmai când se pregătea să sune la cabinetul din Ohio la care lucrase pentru a-și recăpăta vechea slujbă, a întâlnit-o pe Claire.

Fusese îndrăgostit și înainte de a o cunoaște. Sallie, fata cu care ieșise din clasa a opta, se măritase în cele din urmă cu Toby, prietenul

lui. Lisa, femeia mai în vârstă ca el pe care o cunoscuse în vremea studenției, îl iubise cu o intensitate fizică pe care nu credea că o s-o mai cunoască vreodată. Dar, deși el încerca să o convingă că, în pofida diferenței de doisprezece ani dintre ei, relația lor putea continua la nesfârșit, ea îi spulberase cu înțelepciune toate iluziile legate de o relație romantică de durată. Apoi fusese Nina, o sculptoriță care locuia într-un imobil din Greenwich Village. Era pasională, dar retrasă, nefiind interesată de o relație stabilă sau exclusivă. Eli avea douăzeci și șapte de ani și încerca să afle încotro îl purta ocolul prin Manhattan, când o întâlni pe Claire Cherney, care avea douăzeci și unu de ani. Și, în mod ciudat, s-a îndrăgostit de ea din clipa în care a văzut-o.

S-a întâmplat într-o sâmbătă după-amiaza, în iulie. Pavajul ardea sub tălpile lui Eli, care, mergând în sus pe Broadway, se opri la Farmacia Cherney. Se uită cu atenție în vitrină la anunțul pe care scria, cu litere simple, imprimate cu șablonul: „BAR CU BĂUTURI RĂCORITOARE". Micul băruleț din incinta farmaciei, cu tejgheaua din plastic și taburete din vinilin de culoare galben-verzuie, îi aminteau de Drogheria lui Newton din Piedmont, unde se ducea cu prietenii lui să bea *egg cream*, o băutură răcoritoare făcută din sirop de fructe sau ciocolată, lapte și sifon. Claire era lângă casa de marcat, când Eli intră și se așeză la tejghea.

– Cu ce să vă servesc? întrebă ea, apropiindu-se din spatele casei de marcat.

Părul blond era prins într-o coadă de cal. Era îmbrăcată într-un costum alb, pantalon și jachetă, și o bluză bleu-pal.

– Un *egg cream*, vă rog. De ciocolată.

Claire oftă.

– Mitzi e cea care prepară chestiile astea, dar azi e liberă. Pot să vă dau o Coca?

– Știu.

– Ce știți?

– Știu să prepar un *egg cream.*

Claire își suflecă mânecile jachetei.

– Spune-ți-mi rețeta, zise ea zâmbind, și cantitățile pentru două persoane.

Eli îi dictă ingredientele. În timp ce Claire turna băutura groasă din recipientul de inox în două pahare de plastic fumurii, Eli o urmări cu privirea ca și când n-ar fi vrut să-i scape nici cea mai mică mișcare pe

care o făcea. Înainte de a sorbi din băutură, Claire ridică paharul și toastă.

– Nu-i rea, spuse ea. Ați putea s-o lăsați pe Mitzi fără slujbă.

Sună telefonul.

– Vă rog să mă iertați. Sunt singură.

O urmări cu privirea.

– Farmacia Cherney, răspunse Claire. Oh, Jack. Nu, e-n regulă. Când te întorci? Mi-e urât singură.

Zâmbi și îl ascultă pe cel de la celălalt capăt al firului.

– Și eu te iubesc, Jack, spuse.

Lui Eli i se strânse inima. Exista altcineva.

– Unde rămăsesem? întrebă ea, revenind la tejghea. Ah, da. Voiam să vă întreb dacă sunteți un specialist în pregătirea băuturilor răcoritoare.

– Sunt medic veterinar, răspunse Eli.

– Zău? Ce coincidență! Cățelușa mea, Maggie, e în spate. Tocmai mă pregăteam s-o duc azi la un medic veterinar. A fost apatică toată dimineața. N-a vrut nici să mănânce, nici să bea apă.

– Câți ani are?

– Vreo șase-șapte ani, cred. Am luat-o de la un adăpost de animale pierdute.

– Pot s-o văd? întrebă Eli.

Maggie stătea întinsă pe pardoseală, în încăperea din spate a farmaciei. Când Eli se apropie de ea, dădu ușor din coadă, căscă și se rostogoli pe partea cealaltă. O pipăi pe burtă și îi examină ochii.

– Aveți un termometru? întrebă. Aș vrea să-i iau temperatura.

Luă temperatura cățelușei, după care o mângâie pe cap.

– Normală, spuse. De când o aveți?

– De trei săptămâni. Am luat-o de la un adăpost. Stăpânii ei s-au mutat din apartament și au abandonat-o legată de calorifer.

– În primul rând, încă se mai adaptează. S-a întâmplat ceva neobișnuit azi? Ceva diferit?

– Nimic, spuse ea gânditoare. Doar că Jack a lipsit toată dimineața. A plecat devreme, ca să-și reînnoiască autorizația. Primul lucru pe care îl face de obicei dimineața este să-i dea de mâncare și s-o plimbe, dar altceva...

– Asta e! spuse Eli. Îi e dor de Jack.

– Doar nu vorbiți serios.

– Ba da. Animalele sunt foarte sensibile. Mai ales cele care au fost traumatizate, cum e și cazul ei. După părerea mea, când Jack o să intre pe ușă, o să fie din nou cea dintotdeauna.

– Și dacă nu se va întâmpla așa?

– Ei bine, dacă mă înșel, va trebui s-o duceți la un veterinar mai bun, spuse cu un zâmbet larg.

Scoase portvizitul.

– Vă las cartea mea de vizită. M-aș bucura să-mi spuneți cum se mai simte.

Claire se uită pe cartea de vizită.

– Așa o să fac, domnule doctor Bishop, spuse. Apropo, numele meu e Claire.

Luni dimineață, Claire l-a sunat pe Eli la birou. I-a povestit că, de îndată ce Jack a intrat pe ușă, Maggie a alergat spre el să l întâmpine. Apoi, după câteva minute, a băut din castronul ei cu apă și a mâncat mâncarea pe care i-a dat-o Jack.

– Cum ați știut că despre asta e vorba? l-a întrebat Claire.

– Din instinct, i-a răspuns el.

Eli s-a gândit la Claire toată săptămâna, până când, în duminica ce a urmat, a știut că trebuia s-o revadă. O parte din el se simțea ca un fante. Era combinată, pentru numele lui Dumnezeu! Poate chiar măritată. Ceva însă îi spunea că trebuia s-o mai vadă o dată înainte să se întoarcă în Ohio. Când a intrat în farmacie, Claire era în spatele casei de marcat.

– Domnule doctor Bishop! Ce bine îmi pare să vă văd!

Apoi, i-a strigat cuiva, care se afla în spate:

– Jack, a venit doctorul Bishop, noul veterinar al lui Maggie.

Jack a apărut în halatul lui de farmacist.

– Așadar, dumneavoastră sunteți tânărul care vorbește cu animalele. Sunt tatăl lui Claire, Jack Cherney.

Tatăl ei. Când Jack i-a strâns mâna, întregul corp i s-a destins. În clipa aceea, a știut că nu avea să se mai întoarcă în Ohio.

– Îi spui tatălui tău Jack? a întrebat-o Eli, când Jack s-a dus în camera din spate, lăsându-i singuri. Și mamei tale cum îi spui?

– Nicicum. A plecat când eram foarte mică.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce, a răspuns sec Claire. Mie nu-mi pare.

Eli s-a întins spre Maggie și a mângâiat-o.

– Drăguța de tine!

– Nu vorbești ca un newyorkez, a constatat Claire. De unde ești?

– Din Pennsylvania.

– Ce te-a adus aici? Școala?

Eli a privit-o drept în ochi. *Tu,* ar fi vrut să-i spună. *Tu m-ai adus aici.*

– Nu tocmai. Am vrut să studiez medicina veterinară urbană. Lucrez la Clinica de Urgențe Veterinare.

Claire a zâmbit.

– Vrei un *egg cream*? Acum știu să-l prepar.

– E o idee bună.

Claire pregăti două pahare de *egg cream*, apoi trecu de partea cealaltă a tejghelei, cea unde stau clienții, și se așeză pe un scaun de bar lângă el. După un moment de liniște stânjenitoare, Eli îndrăzni:

– Crezi că am putea cina într-una dintre seri?

– Mi-ar plăcea, îi răspunse ea, zâmbind. Chiar foarte mult.

Era cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse Eli vreodată.

S-au căsătorit pe 14 decembrie, șaptesprezece luni după acel iulie canicular în care se cunoscuseră. Jack le-a împrumutat mașina lui, un Rambler, cu care au plecat să-și petreacă luna de miere undeva pe litoralul din Massachusetts. S-au oprit în Provincetown, unde au petrecut trei nopți la un mic motel ce se chema „La Rosie", o construcție din lemn cocoțată pe plaja stâncoasă.

– Aș putea să trăiesc într-un oraș ca ăsta, spusese Eli, în timp ce stăteau pe ponton.

Privind retrospectiv, se minuna adesea de cât de prevestitoare fusese acea noapte.

– Și eu, îl asigurase Claire, dar n-aș putea niciodată să-l părăsesc pe Jack.

– Atunci ne-am înțeles, rămânem în Manhattan pentru totdeauna, hotărâse Eli, cuprinzând-o cu un braț pe după umăr.

Așa se face că ziua în care l-au suit pe Jonah în Rambler și au pornit spre Drifting a fost una dulce-amară. Știau că n-ar fi plecat din oraș, dacă n-ar fi murit Jack. Abia dacă și-au vorbit în timpul călătoriei spre Drifting în ziua aceea, dar plutea în aer sentimentul că între ei exista o legătură inextricabilă, legătură care, era convins Eli, existase cu mult înainte ca ei să fi știut unul de existența celuilalt.

Astăzi, Eli avusese nevoie de ultimul dram de energie ca s-o poată

părăsi pe Claire pe verandă. În timp ce conducea mașina, se întrebă dacă el îi va fi de ajuns, odată plecați copiii de acasă. Era atât de tânără când s-au cunoscut!

Eli intră pe aleea de la clinică și parcă pe locul obișnuit. Până la episodul de pe verandă de azi-dimineață, Eli nu-și putea aminti când îi vorbise Claire ultima oară despre mama ei. Odată, înainte de a se căsători, Eli o presase să-i vorbească. O întrebase blând dacă dorea să-i povestească despre Sulie, dar Claire evitase orice conversație, spunând că era atât de mică atunci când plecase Sulie, încât nu simțise niciodată ce pierduse. Cu asta, Eli o „îngropase" pe Sulie, potrivit, credea el, dorinței lui Claire. Într-un colțișor al inimii lui însă, Eli știa acum că Sulie fusese „exhumată".

Vreme de patruzeci și cinci de ani, Irma Jensen, ultima din generația ei, fusese proprietara Hanului Drifting și își tratase cele șapte pisici la doctorul Wilson și, mai apoi, la Eli. Într-o dimineață foarte friguroasă de decembrie, care s-a întâmplat să fie ziua în care împlinea șaptezeci și cinci de ani, Irma l-a vizitat pe Eli și l-a convins să cumpere micul ei han cu opt încăperi. Era obosită. Avea o verișoară în Maine și intenționa să meargă la ea. „O să-ți aducă bani în plus", îi spusese ea, „îi moștenești pe Cora, menajera, și pe Ivan, care face cele mai bune clătite cu mere, iar locul e mic și, practic, se administrează singur." Reacția imediată a lui Eli a fost să respingă oferta, dar Irma a insistat. Șopronul putea fi transformat într-un birou frumos pentru Claire, a sugerat ea. După cum știa, Claire tocmai terminase studiile postuniversitare la Universitatea Rhode Island și avea nevoie de un loc unde să-și atârne firma. La început, Eli o ascultă pe Irma din politețe, dar, pe măsură ce vorbea, cuvintele ei căpătau tot mai mult sens. Înainte să-și dea seama ce i se întâmpla, fusese convins.

Deși clădirea principală a hanului era într-o stare aproape perfectă, șopronul era dărăpănat. Ferestrele erau crăpate, iar pardoseala de pământ era acoperită de praf, nisip și sticlă spartă. Eli o aduse pe Claire în șopron cu mari emoții.

– Folosește-ți imaginația, o invită el.

Claire își ridică sprâncenele și se plimbă încet prin șopron. Izbi cu piciorul niște conserve goale în care fusese mâncare pentru pisici, dădu la o parte pânzele de păianjen din drumul ei și scoase un țipăt, când un șoarece de câmp îi tăie calea.

– Ce zici? întrebă Eli. E ceva de capul lui, nu-i așa?

– Da, n-am ce spune, răspunse Claire, încă speriată de șoarece.

Se proțăpi în fața lui Eli, cu brațele încrucișate și privirea piezișă.

– Eli Bishop, ai cumpărat locul ăsta, nu-i așa?

– Nu chiar. Am bătut doar palma.

Claire se apropie de soțul ei, care stătea în cadrul ușii, și îl sărută pe obraz.

– Cred că am înnebunit, dar îmi place.

– Ai să vezi, spuse Eli entuziasmat. E chiar lângă apă, așa cum am visat.

Eli și Sam Merrill au muncit nopți și weekenduri la rând vreme de aproape două luni, ca să demoleze șopronul. Apoi, au placat podeaua cu scânduri late de arțar, au cărat înăuntru vechiul birou din lemn de stejar cu capac-rulou al lui Eli, un fotoliu îndesat și o canapea de pluș albastră; cu mărunțișuri cumpărate de pe la târgurile de vechituri locale, biroul lui Claire era gata.

Acum, Claire străbătea aleea ce ducea de la han spre șopron, cu Stella urmând-o îndeaproape. Ușa șopronului era ușor înțepenită, așa că o deschise împingând-o cu șoldul. Aprinse lumina și deschise ferestrele de pe ambele laturi ale încăperii. Totul mirosea a mucegai și igrasie. Neglijase o mulțime de lucruri în ultima vreme, își spuse ea, Eli fiind unul dintre ele. La fel și Annie, pe care n-o mai sunase de câteva zile bune.

Așeză stiva de rapoarte pentru DSS pe bufet și adună de pe jos mormanul de scrisori nedesfăcute, împrăștiate pe pardoseală, sub fanta pentru corespondență din ușă. Se așeză pe scaunul de la birou și activă robotul telefonului.

Doi pacienți își confirmau programările, apoi erau trei mesaje de la DSS, în care se cerea predarea cât mai grabnică a rapoartelor. Urmau doi pacienți recomandați de un psiholog din Meadville și de un psihofarmacolog din New Haven. În dimineața aceea, devreme, sunase și Annie. „Unde naiba ești? Nu m-ai sunat deloc ieri. Ce-ai zice de o cină preparată la abur și o bere pe ponton, la *Lucille,* sâmbătă seară? Duminică, închide terasa pentru sezonul rece." Următorul mesaj era de la Natalie. „Bună, mami. Unde ești? Îmi trebuie halatul roșu de molton. Am ore până la cinci și jumătate, pe urmă mă duc cu câțiva colegi să mâncăm la *Hungry Charlie.* Te iubesc."

Claire ascultă mesajul lui Natalie de două ori. „Bună, mami. Unde

eşti?“ Apoi, tocmai se pregătea să se ocupe de rapoartele DSS, când sună telefonul.

– Claire Cherney, răspunse Claire.

– O caut pe doamna Bishop, spuse o voce.

Era Eli.

– La telefon e dublura ei. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt îndrăgostit fără speranţă de soţia mea.

Claire izbucni în râs.

– Şi asta e o problemă pentru dumneavoastră?

Eli se lăsă pe speteaza scaunului.

– Este, fiindcă mă întreb dacă ea mă iubeşte. În ultimul timp, nu mi-a mai mărturisit-o.

– Te iubesc, Eli, rosti Claire cu glas şoptit. Cred, însă, că trebuie să ne ocupăm de această nesiguranţă.

– De vină e nevastă-mea.

– Bineînţeles, nevestele sunt întotdeauna de vină, replică ea râzând. Ce se întâmplă?

– E un cal bolnav la Ferma Hayes, aşa că mă duc acolo pe la ora două. Unde ai fost azi-dimineaţă?

– Am avut o cazare. Un bărbat împreună cu fiica lui.

– Ah, una din cazările tale preferate.

Claire râse.

– Nu e ce crezi. De fapt, fiica lui are doar şapte ani. O dulceaţă de copil. Şi e oarbă. A fost un moment dificil, când fetiţa s-a hotărât să exploreze plaja fără să-i spună tatălui ei, bietul de el.

– Dar mama?

– N-am prea înţeles cum stau lucrurile. Cred că e vorba de nişte neînţelegeri. Oricum, sunt din New York. Fetiţa e adorabilă. Atât de micuţă şi de delicată! Cu siguranţă, un copil născut prematur.

– Asta ar putea explica lipsa vederii. ROP.

– Ce înseamnă asta?

– Retinopatia prematurului. Uneori, în cazul prematurilor, vasele retinei nu sunt complet dezvoltate şi retina se desprinde. Acelaşi lucru se întâmplă şi la animale, spuse Eli. Ce-ai zice, doctor Cherney, dacă ne-am întâlni pe la şase şi ţi-aş face cinste cu nişte vin?

– Hm, răspunse Claire, bătând cu pixul în birou. Mai bine ai aduce din zaharicalele cu care îţi răsfeţi căţeii, alea pe care le ţii în borcanul de sticlă, pentru orice eventualitate. S-ar putea să fie nevoie să mă tentezi.

– Am impresia că te simți mai bine, spuse Eli cu tandrețe.

– Așa e. Știi doar că mă pricep să renasc din cenușă.

– Aș zice că te pricepi chiar prea bine, spuse Eli. Măcar o dată ar trebui să lași lucrurile în voia lor.

– Și dacă mă prăbușesc? întrebă Claire.

– Te prind eu, răspunse Eli.

Era aproape ora trei când Claire termină lucrul. Dacă se grăbea, avea timp să ajungă la poștă cu rapoartele și cu halatul lui Natalie, înainte ca aceasta să se închidă la ora patru. Puse rapoartele într-un plic din hârtie de Manila, îi scrise un bilet lui Natalie, pe care urma să i-l trimită împreună cu halatul, și luă un pumn de caramele din farfuria de porțelan de pe măsuță.

„Draga Nat,

Uite ce m-ai rugat! Apropo, halatul poate fi spălat la mașină, cu apă rece (spalăl însă separat, s-ar putea să iasă culoarea). Usucă-l în mod obișnuit. Scoate caramelele din buzunar, înainte să-l speli. Aici a plouat cu găleata azi. Mi-e dor de tine. Cu drag, mami."

Mi-e dor de tine. Cu drag, mami. Claire luă un plic de pe polița biroului cu capac-rulou și puse scrisoarea înăuntru. Se ridică să-și îmbrace jacheta, o strigă pe Stella, dar se așeză din nou pe scaun, iar inima îi bătea cu putere. Porni computerul. În timp ce aștepta cu ochii pironiți pe ecran, i se păru că durează o veșnicie până să se deschidă. Se temea că, în orice clipă, în birou putea intra cineva și atunci secretul ei ar fi fost descoperit. Tastă *peoplesearch.com*, apoi numele lui Sulie: Ursula Terenzi. Ursula Cherney. Urmări cu răsuflarea tăiată căutările mașinăriei. „Ne pare rău, dar nu am găsit nici o persoană care să corespundă criteriilor introduse de dumneavoastră. Vă recomandăm alte opțiuni."

Claire simți un nod în gât. Închise computerul. Era posibil ca Ursula să se fi căsătorit. Sau să fi murit. Ceva însă îi spunea că era mai mult decât atât, și anume, că Ursula pur și simplu nu dorea să fie găsită.

În toți anii de când locuia în Drifting, Claire nu se săturase niciodată de mirosul mării după o furtună. Asfaltul era ud, iar soarele se ascunsese între nori. Claire tocmai deschidea ușa principală, când mașina lui Nick intră pe alee. Nick îi deschise portiera Kaylei, o ajută să coboare și o dojeni blând, spunându-i să stea cuminte până își lua servieta de pe bancheta din spate.

– Bună, spuse el în timp ce urca împreună cu Kayla treptele spre verandă.

– Ce-ai mâncat la prânz, Kayla? întrebă Claire.

– Clătite cu afine, spuse Kayla. Și înghețată la desert.

– Hm, preferatele mele, spuse Claire. Și ce altceva ați mai făcut?

– Am făcut un tur al orașului. Nu ne-a luat decât douăzeci de minute, spuse Nick cu un zâmbet. Kaylei i-a plăcut magazinul cu lumânări.

– E magazinul prietenei mele Annie, spuse Claire. Îl știi pe Sam, polițistul pe care l-ai cunoscut azi-dimineață? Annie e soția lui Sam.

– Îmi place cum miroase magazinul ei, spuse Kayla. Doamna aceea mi-a dat asta.

Scoase din buzunar un săculeț în formă de inimă, de culoare roșie.

– Lavandă. A zis că dacă îl pun în sertarele comodei, toate lucrurile mele or să miroasă.

– Or să miroasă *frumos,* interveni Nick, ciufulindu-i părul.

– Așa e, spuse Claire. Ascultați, eu trebuie să dau o fugă până în oraș, dar când mă întorc, am putea bea niște ceai pe verandă. O să aduc și niște fursecuri. Putem să ne închipuim că e luna iunie.

– Minunat, zise Nick, atârnându-și servieta pe umăr. N-am văzut-o pe fata mea atât de mulțumită de multă vreme.

– Drifting are acest efect asupra oamenilor, spuse Claire. Să știi că poți să lași fără grijă servieta în cameră. Mai avem un loc în birou în care poți s-o ții sub cheie, dacă ești preocupat de siguranța ei.

– Am în ea schițele originale pentru un client din Houston, replică Nick, bătând servieta ușor cu palma.

– Înțeleg, spuse Claire. Totuși, dacă te răzgândești, anunță-mă. Nu mi-ar plăcea să te văd târând-o după tine toată săptămâna.

Își privi ceasul.

– Trebuie să mă duc până la poștă să-i expediez un halat de casă fiicei mele. Sunt înapoi cam într-o oră.

Poșta era lângă magazinul de lumânări al lui Annie. Annie o zări din spatele vitrinei și îi făcu cu mâna. Cu un deget arătător ridicat, Claire își mișcă buzele fără să scoată un sunet: *Mă întorc imediat.* Când Claire intră în magazin, cu două pahare de hârtie pline cu cafea, Annie cosea marginile unui săculeț în formă de inimioară.

– Începusem să cred că mi-am pierdut cea mai bună prietenă, spuse Annie.

Claire se așeză pe un taburet, lângă tejghea.

– Cred că am fost un pic cam retrasă. Am tendința de a mă izola, atunci când sunt tristă.

– Ce face Nat?

– Bine, spuse Claire îndepărtând capacul de pe paharul cu cafea. Am auzit că i-ai cunoscut pe musafirii mei, Nick și Kayla, azi-dimineață.

– Oh, fetița oarbă. Crede-mă, copila aia mi-a frânt inima. S-o fi văzut cum mirosea lumânările, și săculețele, și uleiurile de lampă. Care e povestea lor?

– Cum adică?

– El e divorțat? Văduv? Unde e mama fetiței?

– N-am idee, spuse Claire, sorbind din cafea. Annie, crezi că ai fi pus aceleași întrebări și despre mamă? Adică, dacă fetița ar fi călătorit doar cu maică-sa?

Annie ezită o clipă.

– Cred că, de obicei, ne imaginăm că tatăl lucrează și nu poate lipsi de la serviciu.

Annie își mușcă buza inferioară.

– Te gândești la tine și la tatăl tău, nu-i așa? Îmi pare rău, Claire.

– Și la mama.

– Mama ta?

Annie puse o mână pe brațul lui Claire.

– Nu mi-amintesc să fi pomenit vreodată de ea.

– Poate nici n-am făcut-o. Fetița asta și tatăl ei mi-au trezit amintirile, inclusiv despre toate aceste întrebări pe care le pun oamenii.

– Ți-e dor de ea?

– Nu mi-e dor de *ea*. Uneori, mi-e dor de ideea de mamă. Și când mă uit la Kayla... A pomenit ceva despre mama ei, care vrea s-o trimită la internat. Îți poți închipui una ca asta?

– Niciodată nu poți ști cu adevărat care sunt motivele din spatele unor astfel de lucruri, spuse Annie, împungând pentru ultima oară în săculeț.

Claire își privi ceasul.

– Trebuie să plec. Luăm ceaiul pe verandă.

– Ăsta da romantism. Vine Eli acasă mai devreme?

– Nu, nu. Cu Nick și Kayla.

– Iar te implici, Claire, spuse Annie, mustrând-o dezaprobator cu degetul.

– Nu-mi sunt pacienți, așa că îmi este permis să mă implic, spuse Claire zâmbind. În plus, nu fac decât să fiu o gazdă bună.

– Cum să nu?! De asta lucrezi la cazurile tale până noaptea târziu, fiindcă nu te implici.

Annie o apucă pe Claire de braț, înainte ca aceasta să iasă pe ușă.

– Mă îngrijorezi.

– Nu fi prostuță. N-am nimic. De ce să fii îngrijorată?

– Fiindcă cuibul tău e gol, iar tu îți „lingi rănile", spuse Annie.

– Îmi ling rănile? Oh, Doamne, Annie, uite cine vorbește! Tu, care ai fost devastată când Lizzie a plecat la facultate!

– Poate, dar știu că n-ai mai pomenit de mama ta până acum. Sau ai pomenit-o doar o dată, și asta cu mult timp în urmă.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

– Ce ironie! Copiii mei sunt la facultate, am un soț care mă iubește, iar eu mă simt ca un copil abandonat. E un pic cam târziu, nu crezi?

– Cred că n-ai dus niciodată lucrurile astea până la capăt, nu-i așa? întrebă Annie cu blândețe. Vreau să spun că, în toți anii de când ne cunoaștem, abia dacă am vorbit despre asta.

– Refularea este categoric subestimată, spuse Claire sarcastic. Ascultă, sunt sigură că mare parte din ceea ce mi se întâmplă se datorează faptului că mi-e dor de Natalie. Serile trecute, i-am spus că, uneori, mă duc în camera ei și trântesc ușa, doar ca să-mi amintesc de vremurile când era acasă.

Annie râse.

– Știu, spuse ea cu voce joasă. Când se nasc copiii, nu-ți spune nimeni lucrurile astea, de parcă i-am lua cu împrumut.

Clătină din cap.

– Nu-ți spune nimeni că n-ai voie să crâcnești.

Când Claire ajunse acasă, Nick și Kayla, care-și ținea ursulețul în poală, ședeau pe veranda exterioară. Claire avea în mână o cutie albă cu produse de patiserie, legată cu un șnur roșu cu alb.

– Bună, strigă Claire în timp ce urca pe alee, astfel încât să știe și Kayla că sosise.

– Miroase a scorțișoară, spuse Kayla, sărind în picioare și apucându-l pe Nick de mână. Și mai miroase a ceva. Ce miroase așa?

– Prăjitură cu scorțișoară, fursecuri cu ciocolată și o bucată mare de

plăcintă cu piersici, spuse Claire. Să mergem înăuntru, să pun ibricul de ceai. Kayla o să mă ajute să pun prăjiturile pe tavă, nu-i așa?

Nick o luă pe Kayla de o mână, iar Claire de cealaltă. Fără să se vorbească, Nick și Claire o săltară pe Kayla peste treptele verandei. Kayla scoase un țipăt de plăcere.

– Mai vreau! strigă ea. Zbor!

Nick o ridică pe Kayla în aer și o strânse în brațe.

– Mai târziu, spuse, sărutând-o pe obraz. Deocamdată, avionul a aterizat.

Claire se întoarse ca s-o ajute pe Stella să urce treptele, când îl văzu pe Eli.

– Ai venit mai devreme, spuse Claire.

– Dezamăgită?

– Nici vorbă. Mă gândeam însă că te-ai dus la Ferma Hayes.

– Am fost, spuse Eli. Nu era nimic grav. Pe calul ăsta îl știu de opt ani și în fiecare an e aceeași poveste – colici.

– Ne pregăteam să bem un ceai, spuse Claire. Eli, ei sunt Nick și Kayla.

Eli se lăsă pe vine și i se adresă Kaylei:

– Am auzit că te-ai plimbat pe plajă azi-dimineață, spuse el.

– Cine v-a spus? întrebă ea, plecând capul.

Eli izbucni în râs.

– Nu te necăji. Mi-a spus Claire.

Apoi se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre Nick.

– Încântat de cunoștință, spuse, întinzându-i mâna. Cât timp o să stați la noi?

– Nu știu exact, răspunse Nick. Probabil câteva zile. Mi-ar plăcea să stăm toată săptămâna, dar depinde de cum se acomodează Kayla. O să mai vedem.

– Mi-a spus Claire că sunteți din Manhattan. Cum ați găsit hanul nostru? Întotdeauna ne place să aflăm lucrul ăsta.

Nick se făcu roșu la față.

– Fir-ar să fie, niciodată nu rețin numele. Ah, da. Familia Grant – Steve și Pat Grant. Îi știți?

– Pe la noi trece atâta lume în timpul verii, încât e greu să-i ținem minte pe toți.

– Soția dumneavoastră a fost foarte amabilă, spuse Nick ceremonios. M-am scuzat de nenumărate ori pentru deranj.

– Și tot de atâtea ori i-am spus că ne place să avem musafiri, interveni Claire. Hai, Kayla, să aranjam dulciurile astea.

Claire îi auzi conversând, în timp ce pregătea tava cu ceai în cea de-a doua bucătărie, aflată în spatele barului. Lui Eli îi era atât de ușor să poarte o conversație. Vorbeau despre lucruri mărunte, cum ar fi veranda sau faptul că instalaseră ferestre-termopan cu câțiva ani înainte.

– Aș vrea să locuiesc aici, spuse Kayla, agățată de mâneca lui Claire. M-ai lăsa să locuiesc aici?

Claire o privi cu atenție, încercând să descifreze expresia de pe chipul copilei. Fruntea îi era ușor încrețită. Prea multe probleme mari pentru o fetiță atât de mică, își spuse Claire.

– O să stai aici câteva zile, spuse Claire, mângâind-o pe cap, dar cea mai frumoasă parte a unei vacanțe e când te întorci acasă.

Kayla se sprijini de Claire.

– Aș vrea să nu mai plec niciodată de aici.

Capitolul 4

După ce termină de băut ceaiul, Kayla ținu cu tot dinadinsul să se plimbe pe plajă. Eli preferase să rămână în casă. Prin fereastra bucătăriei, văzu cum Nick și Claire, ținând-o fiecare de mână pe Kayla, coborau cu grijă treptele ce duceau spre plajă. Claire adună câteva scoici pentru Kayla, iar când un val le atinse picioarele, râsetele lor răzbătură purtate de vânt până la el. Nick era acum în spatele lui Claire și al copilei, greutatea servietei, pe care o ținea atârnată de umăr, făcându-l să rămână în urmă.

De ce naiba ar ține cineva morțiș să târască după el o servietă când se plimbă pe plajă? Ciudat individ, își spuse Eli. Era ceva cu Nick Pierce ăsta... Vorbea prețios și formal, iar limbajul corpului era cel al unui om care nu e în apele lui. Dacă Nick Pierce ar fi fost câine, Eli i-ar fi pus botniță.

Eli spălă cești le și farfurioarele de ceai, se șterse pe mâini și sună la Ferma Hayes. Iapa, pe nume Power, se simțea ceva mai bine, îi spuse grăjdarul. Părea mai vioaie, deși nu era încă refăcută complet. Eli promise s-o vadă din nou a doua zi. În cazuri din astea, timpul e cel care

rezolvă lucrurile mai mult decât orice altceva, explică el. Închise telefonul, apoi coborî și el pe plajă.

– Claire mi-a adunat scoici ca să-mi fac mărgele, strigă Kayla, golindu-și buzunarele. Uite, Eli! Le vezi?

– Le văd, răspunse Eli, făcându-și palmele căuș și luând câteva scoici din mâinile Kaylei.

Kayla întoarse capul în direcția în care se afla Nick.

– Putem să mâncăm împreună în seara asta?

– Cum te poți gândi deja la masa de seară? o întrebă Claire. Cred că, în loc de burtică, ai un sac.

– Ajunge, Kayla, ajunge, spuse blând Nick. Oamenii ăștia drăguți au și ei nevoie de puțină liniște.

– Mi-a spus mie cineva că există o fetiță căreia îi plac sosurile condimentate, spuse Claire, ridicând cu degetul arătător bărbia Kaylei. La vreo douăzeci de minute de aici, există un restaurant italian grozav, *La Ernesto.*

–Tati, te rog, putem să mergem acolo? imploră Kayla.

– Sincer, nu vreau să deranjez. Nu se cade.

Eli văzu expresia de pe fața soției lui, care îl ruga tăcut să intervină.

– Cinați cu noi, spuse Eli. Te rog.

– Îmi dai voie să-mi pun fusta, tati? Te rog!

– Uite ce e, hai să lăsăm fusta pentru sâmbătă seara, când o s-o scot pe cea mai bună fetiță a mea la cină în oraș, bine?

Kayla dădu aprobator din cap. Nick o urcă în spinare, în timp ce servieta continua să-l izbească peste șold.

– Ne întoarcem imediat.

– Sper că lași servieta acasă, strigă Claire în timp ce Nick urca scările. Înainte să pleci de la noi, vrem să te vedem alergând desculț.

Nick se opri și se întoarse. Zâmbi.

– Trebuie să fiu mai relaxat, nu-i așa? N-am mai avut o vacanță de ani de zile.

– Ce-i cu servieta asta? întrebă Eli, când Nick și Kayla se îndepărtară suficient pentru a nu-i mai putea auzi.

– E arhitect și în servietă are schițe originale, spuse Claire.

– Cam nevrotic tipul, nu crezi?

– Poate. Toți suntem un pic cam nevrotici.

Eli se oferi să meargă toți cu mașina lui până la *Ernesto*, dar Nick spuse că asta ar fi putut s-o dezorienteze pe Kayla, care era obișnui-

tă cu Ford-ul lui. Familiarizată cu interiorul maşinii şi cu cadenţa motorului.

– Venim în urma voastră, spuse Nick.

– De ce nu putem să mergem cu ei? se rugă Kayla. De ce?

– Ne întâlnim acolo, draga mea, spuse Claire. Uite, îţi dau o casetă pe care s-o asculţi pe drum: *Peter şi lupul.*

– O ştiu! Îmi place! Întotdeauna o ascultam acasă.

– Mă bucur tare mult. Şi mie mi-o punea tata s-o ascult. Pun pariu că nici n-apucă Peter să se întâlnească cu lupul că ai şi ajuns la restaurant.

– E una dintre poveştile noastre preferate, spuse Nick rece. Nu m-am gândit s-o iau cu noi.

În pofida celor spuse de Nick, Eli putea să jure că văzuse o umbră întunecându-i chipul. Kayla nu avea nevoie să vadă chipul tatălui ei. Răceala ca de gheaţă a privirii lui Nick îi pătrunse în inimă.

– De ce crezi că a vrut să meargă cu maşina lui? întrebă Eli în timp ce se apropiau de Meadville.

– Kayla se simte mai bine în maşina lor, răspunse Claire.

– Nu mi s-a părut că o deranja maşina noastră.

– El trebuie să ştie mai bine. Ascultă, tipul a fost foarte traumatizat azi-dimineaţă, când n-a găsit-o. Poate că în felul ăsta se simte mai stăpân pe situaţie.

Au continuat restul drumului în linişte, până au întors spre restaurant.

– Ce-i cu tine? întrebă Eli. Unde eşti?

– Mă gândeam că, în ultimele zile, am avut senzaţia că nu mă regăsesc. Obişnuiam să mi doresc să am un moment doar pentru mine, iar acum am atâtea momente şi nu ştiu ce să fac cu ele.

– Ai grijă ce-ţi doreşti, parcă aşa se zice, nu?

Claire trase adânc aer în piept.

– Aşa că atunci încep să mă gândesc la lucruri care nu sunt tocmai plăcute. De pildă, Sulie.

– Ce anume în legătură cu Sulie?

Claire întoarse capul într-o parte.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Poate aş putea să-mi iau o zi liberă săptămâna asta, spuse Eli. Să mergem undeva, mai în sus pe coastă, şi să stăm o noapte la hanul altcuiva. Întotdeauna ne-am dorit să facem asta. Ce zici?

Claire îl privi.

– Nu putem. Nu înainte să plece Nick și Kayla.

Nick îi citi Kaylei meniul, apoi comandă un cocktail răcoritor pentru Kayla și un pahar de sifon pentru el. Nu obișnuia să bea, îi explică el lui Eli, când acesta îl întrebă dacă să comande o sticlă de vin. Tatăl său murise de ciroză etilică și se temea de amenințarea eredității. Nick fixă un șervețel cu pătrățele albe și roșii la gâtul Kaylei, apoi îi tăie în bucățele mici spaghetele cu sos Puttanesca.

Claire îl întrebă pe Nick despre munca lui și îl tachină în legătură cu servieta, care era și acum lângă el, la masă.

– E una dintre idiosincraziile mele, spuse el, cu un zâmbet larg. Cred că nu trebuia să iau cu mine originalele.

– Probabil că ai niște copii la birou, spuse Eli.

– Da, firește, dar știți... pentru mine e ca și cum aș avea un tablou original de Picasso. Sunt o groază de copii și totuși...

– Ce reprezintă de fapt?

– Sunt schițele unei locuințe, la malul apei, în Galveston.

– Parcă spuneai că e vorba de o casă în Houston, spuse Claire.

– Așa am zis? Nu, e vorba de Galveston. Am însă un proiect și în Houston.

Râse.

– Vedeți, uneori nu mă mai descurc cu ele. De asta port servieta cu mine.

– Așadar, călătorești foarte mult, spuse Eli.

– Oh, da. Tot timpul.

– Tati, îmi iei un desert? îi întrerupse Kayla.

– După toate pastele astea? spuse Nick. O să te doară burta.

– Nu, nu o să mă doară.

Kayla lăsă capul în jos, până când bărbia aproape că-i atinse pieptul.

– Eu o să comand o cafea, spuse Eli.

– Și eu o să fac la fel, spuse Nick. Kayla, ce zici de un jeleu?

– Nu-mi place jeleul, spuse Kayla și ochii i se umplură de lacrimi. Ți-am spus de atâtea ori că urăsc jeleul. E lipicios. Vreau ciocolată. Înghețată de ciocolată, cu fondant și alune.

– Ciocolată cu fondant și alune, spuse Nick răbdător.

Apoi, întorcându-se spre Eli și Claire:

– Cineva e cam somnoros. A fost o zi plină.

Nick urcă scara cu Kayla în brațe. Dormea profund, cu capul pe umărul lui.

– A adormit brusc, în clipa în care ne-am urcat în mașină, șopti Nick.

– Ai nevoie de ceva? întrebă Claire, tot în șoaptă.

– Nu, e în regulă.

Se întoarse spre Eli.

– Mulțumesc pentru cină. Data viitoare, fac eu cinste.

– Plăcerea e a noastră, spuse Eli. Fetița asta e adorabilă.

– Așa e, spuse Nick. E lumina ochilor mei.

Nick deschise ușa camerei lor și o așeză pe Kayla pe pat. Îi scoase pantofii de tenis și șosetele. Bășica de la picior arăta mai rău, observă el, în timp ce o acoperi cu pătura. A doua zi, trebuia neapărat să-i cumpere pantofi noi. Dacă Claire ar merge cu ei, i-ar fi mai ușor. I-ar putea ajuta și cu alte lucruri de care aveau nevoie. De pildă, o pereche de ochelari noi, rețeta de picături pentru ochi. Claire știa cu siguranță o farmacie locală la care să nu fie nevoit să aibă de-a face cu birocrația computerizată.

Își desfăcu nasturii cămășii și o așeză pe spătarul scaunului de la birou, apoi împături pantalonii, cu cureaua prinsă în găici, și îi așeză peste cămașă. Portvizitul împreună cu cheile de la mașină le puse pe birou. Kayla se trezi.

– Tati, mă lași să-mi pun pijamaua în seara asta? Te rog!

– În seara asta, nu.

– De ce ?

– Culcă-te, Kayla, spuse Nick. O să-ți schimbi hainele mâine dimineață. Și Kayla, să nu te mai aud că țipi vreodată așa cum ai făcut în seara asta la masă. De unde să știu că nu-ți place jeleul?

– Pentru că ți-am spus, scânci ea, frecându-se la ochi.

Ar fi trebuit să știe că nu-i plăcea jeleul. Mami știa.

– Mă dor ochii, tati. Sunt uscați.

– Ești obosită, spuse Nick. Să nu te mai porți niciodată așa, Kayla. Doar nu vrei să te trimit acasă, nu-i așa?

– Nu, tati.

Nick deschise cu un clic servieta, băgă mâna sub un teanc de hârtii și de tăieturi din ziare, scoase trei bancnote de cincizeci de dolari și le puse în portvizit. Închise valizele așezate pe rastel, stinse televizorul și adormi cu mâna încleștată pe servieta, așezată în pat, lângă el.

– Ce zici de un păhărel înainte de culcare? întrebă Eli.

– Grozav, spuse Claire.

– Ce să fie, doamnă? spuse Eli, trecând în spatele barului.

– Hm, spuse Claire, suindu-se pe un taburet de bar. Grand Marnier.

– Bună alegere. Și eu o să beau același lucru.

Se așează lângă ea și ciocniră paharele.

– Pentru tranziții!

Claire zâmbi.

– Așadar, ce părere ai? Tu ești psihologul.

– Despre ce ?

– Despre Nick. De fapt, despre amândoi.

– Mie îmi plac. Ea e adorabilă.

Claire căscă.

– Cred că el e singur. De ce? Tu ce crezi?

– Ți-am spus, ceva nu e în regulă cu el.

– Spui mereu chestia asta, zise Claire nerăbdătoare. Explică-te.

– Nu pot să spun exact ce e. Mi se pare că se străduiește prea mult.

– Poate că așa trebuie să fie, replică Claire. E un părinte singur, cu un copil orb.

– Există și o mamă. Mi-ai spus că fetița a amintit de ea.

– Da, dar a spus că mama ei vrea s-o trimită de acasă.

– De unde știi că e adevărat? Mi s-a părut ciudat că la masă n-a pomenit nimeni nimic despre mamă, casă sau altceva de genul ăsta.

– S-ar putea ca astea să fie niște subiecte dureroase în acest moment.

– Poate, spuse Eli gânditor, sorbind din băutură. Dar nu crezi că ar fi fost normal ca fetița să ne vorbească despre prietenii ei?

– Nu neapărat. Din câte știm, nu prea are mulți prieteni, spuse Claire. Nu uita că nu seamănă cu copiii tăi. În ce privește faptul că Nick se străduiește prea mult... Dumnezeule, probabil că Jack s-a străduit și mai mult cu mine, când aveam șapte ani, și eu nu eram oarbă.

– Presupun că așa e.

Eli o privi drept în ochi.

– Nu te implica prea tare, Claire.

– Vorbești ca Annie. Și ea mi-a spus același lucru.

– Poate pentru că ai tendința să faci lucrul ăsta, spuse el blând. Iar Kayla s-a atașat deja de tine. E evident.

– Eli, știu ce fac.

– Ai grijă, Claire. Nu vreau să pățești ceva.

– Să pățesc ceva? Dar de ce?

– Cum îți spuneam adineaori, e ceva în neregulă cu tipul ăsta și îmi fac griji pentru tine. Uneori, ai prea mare încredere în oameni.

Lăsară păhărelele de lichior pe tejgheaua barului și stinseră lămpile cu globuri de sticlă mată ce atârnau din tavan. Eli răsuci mânerul ușii ce dădea spre holul de la intrare și amândoi o luară în sus pe scări. Eli în față, iar Claire în urma lui, ținându-l de mână. Pe sub ușa camerei nr. 8 se zărea o lumină palidă. Din interior, răzbătea zumzetul surd al televizorului.

Încăperile lor erau câteva trepte mai sus, de-o parte și de alta a unui coridor îngust ce se deschidea spre dreapta. Oare în câte nopți parcurseseră acest drum? Se opreau la camera lui Jonah ca să-l întrebe dacă își făcuse temele sau ca să-i spună să închidă computerul și să se culce.

Camera lui Natalie. Claire deschise ușa. Și-o imagină pe Natalie întinsă în pat, cu Stella la picioarele ei, reviste de modă împrăștiate în jur și muzică stereo în surdină.

– Ce crezi că face acum? întrebă Claire, rezemându-se de ușa camerei lui Natalie.

Eli își privi ceasul.

– Stă de vorbă cu prietenii, sperând că n-o s-o suni cu noaptea în cap, răspunse Eli răutăcios.

– Am sunat-o doar în primele câteva dimineți, spuse Claire, dându-i un ghiont ușor. Știi cum mă simt când intru în camerele lor în ultima vreme? Asemenea Kaylei, care-și croiește drumul pipăind tot ce întâlnește cu vârfurile degetelor. Are o mulțime de repere. Pe drumul spre bucătărie, e o scobitură în perete, apoi o adâncitură în pardoseală. Ea mi-a spus. Așa se orientează. Și cu mine se întâmplă același lucru. Intru în camerele copiilor și sunt goale. Nu mai am repere.

– O să apară altele, diferite de cele dinainte.

– Știu, dar acum mă simt fără rost. În ultima vreme, mi-e foarte greu să mă adun. Nu fac decât să privesc înapoi.

Claire închise ușa camerei lui Natalie.

– Poate că e doar perioada aceea dificilă din viață, continuă ea.

– Da, vârsta mijlocie, spuse Eli. Îmi amintesc cum a fost când s-au născut copiii. Cum arătai în ziua în care ne-am cunoscut. Erai îmbrăcată cu o bluză bleu.

– O spui într-o doară, zise Claire, doar ca să-mi ridici moralul.

– Nu, era bleu, crede-mă, îmi amintesc perfect. Dar, știi ceva, oricât de frumoasă ai fi fost atunci, când mă uit acum la tine mi se pare că ești și mai frumoasă.

– Da, sigur, cu ridurile astea și cele zece kilograme în plus.

– Eu nu văd nimic din toate astea.

– Încerci cumva să mă seduci? întrebă Claire, ridicând privirea spre el.

– Cum mă descurc?

– Binișor, spuse ea.

– N-am vrut să te întrerup din ce spuneai, se scuză Eli, aplecându-se să o sărute. Putem continua să stăm de vorbă.

– Îhî, spuse Claire, sărutându-l pe gât, dar nu acum.

Kayla stătea în capul oaselor, legănându-și picioarele la marginea patului. Făcu cei trei pași, pe care îi numărase în ajun, până la patul în care dormea tatăl ei.

– Tati, spuse ea, împungându-l ușor cu degetul pe Nick. Tati?

Nick mormăi ceva și se întoarse să vadă cât e ceasul.

– E șase și jumătate, Kayla. De ce te-ai trezit așa de devreme? Treci înapoi în pat.

– Am auzit un zgomot.

– Ce fel de zgomot?

– Ca un fel de scârțâit.

– Eu n-am auzit nimic, spuse Nick. Treci înapoi în pat.

Kayla așteptă ca tatăl ei să mai spună ceva, apoi îl zgâlțâi din nou.

– Mi-e foame.

Nick aprinse lumina și se așeză pe marginea patului.

– Trebuie să mă duc la baie. Mă întorc imediat.

Nick se apropie cu fața de oglinda din baie și își mângâie barba nerasă. Șase și jumătate. Ce o să facă cu ea tot restul zilei? O să-i cumpere pantofi, își aminti. Asta o să-i ia cam o oră. Ce altceva? Privi pe ferestruica băii. Soarele abia răsărea deasupra oceanului. Cât timp va mai putea s-o ducă așa? Problema era că nu mai exista cale de întoarcere. Cel puțin, nu acum.

Kayla îl aștepta acolo unde o lăsase.

– Nu putem să mergem acolo unde am mâncat ieri? Unde am mâncat clătite?

– Probabil că nu e deschis, Kayla. Nici n-a răsărit bine soarele.

– Poate că până ne îmbrăcăm, se deschide în altă parte, spuse ea cu voce slabă.

Nick se întinse pe spate în pat, acoperindu-şi ochii cu un braţ îndoit.

– De ce nu te uiţi la televizor?

Îi puse în mână telecomanda, aşezându-i degetul pe butonul care schimba canalele.

– Apasă pe butonul ăsta, până găseşti ceva la care ai vrea să te uiţi.

Ura să i se spună să se „uite" la televizor. Nu-i plăcea televizorul. Totul se petrecea prea repede, iar asta o zăpăcea. Avu totuşi noroc, fiindcă era un desen animat care îi plăcea, cel despre un elefant care a clocit un ou de pasăre. Era o poveste pe care i-o citea mami – *Horton clocește oul*–, numai că, de data asta, povestea o întrista, fiindcă Mayzie, pasărea care era mămica oului, îşi abandona oul în grija lui Horton şi îşi lua zborul. Chiar dacă, până la urmă, după ce oul este clocit, Mayzie îşi vrea bebeluşul înapoi. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi lăsat în maşină caseta pe care i-o dăduse Claire. Mami îi punea mereu caseta cu *Peter şi lupul*. Îşi aminti cum stătea ea cu mami pe canapeaua mare din living şi cum mami o ţinea strâns de tot în braţe spunându-i: „Păzea, Kayla. Uite-l că vine. Vine lupul!" Şi stăteau îmbrăţişate, ca şi când ar fi fost înspăimântate cu adevărat, şi ţipau şi râdeau, chiar dacă ştiau sfârşitul poveştii. Se distrau atât de bine!

În ultimul timp, se gândea mereu la mami. Mai bine zis, de când o cunoscuse pe Claire. Claire se purta cu ea la fel cum se purta mami. Vorbele ei blânde aduceau cu un cântec de leagăn. Numai că nu mirosea ca mami, iar părul ei era altfel la pipăit. Ieri, în timpul ceaiului, când s-a lipit de Claire, s-a simţit bine, dar nu la fel de bine cum s-ar fi simţit dacă în locul lui Claire ar fi fost mami. Mami era mai moale. Braţul îndoit al lui mami o cuprindea perfect. Cuibărită în braţele ei, se simţea confortabil, se simţea altfel.

Poate că mami o să vină înapoi ca pasărea Mayzie, îşi spuse Kayla. Cel puţin, îl am pe tati. Tati a promis să aibă grijă de mine, fiindcă ceilalţi sunt fie pe moarte, fie încearcă să mă trimită de acasă.

Când Nick şi Kayla coborâră scările, Claire era în bucătărie.

– Ia te uită, sunteţi foarte matinali, îi întâmpină ea.

– De vină e cocoşelul ăsta deşteptător, spuse Nick, arătând spre Kayla.

– Ți-e foame? o întrebă Claire pe Kayla.

Copila dădu aprobator din cap.

– Crezi că s-a deschis la restaurant? Tati zice că e prea devreme.

– Sunt sigur că până ajungem noi..., spuse Nick.

– Lăsați prostiile. Am pus de cafea și găsim ceva de mâncare aici, spuse Claire. Kayla, ce ai vrea să mănânci? Ce-ai zice de niște omletă franțuzească?

– E bună, răspunse Kayla. Îmi place.

– Nick? întrebă Claire.

– Doar cafea, mulțumesc, răspunse Nick.

– Mă lași să gătesc cu tine? întrebă Kayla.

– Sigur, răspunse Claire. Tu bați ouăle, până aduc eu vanilia.

– Caut un magazin de încălțăminte, spuse Nick. Kayla are nevoie de pantofi de sport.

– Poți să vii cu noi, Claire? întrebă Kayla, bătând-o ușor pe spate pe Stella, care era acum lângă ea. Vii să cumpărăm pantofii?

– Sunt sigur că ai alte lucruri mai bune de făcut, spuse Nick.

– Mi-ar face mare plăcere să vin, răspunse Claire. Doar știi că femeile adoră pantofii. Dă-te înapoi, Kayla, să nu sară untul pe tine.

Claire tăia omleta Kaylei, când în bucătărie intră Eli.

– Da' știu că e aglomerație aici în dimineața asta, spuse el. Cum ați dormit?

– Ca niște prunci, răspunse Nick.

– Eli, vrei cafea? Mai pun o porție la făcut.

– Mă grăbesc, răspunse Eli rece. Am un program încărcat în dimineața asta. Tu ce program ai azi, Claire?

– Mergem să cumpărăm pantofi, sări Kayla. Cu Claire.

– O să fie distractiv, sunt sigur, spuse Eli.

Apoi, întorcându-se spre soția lui:

– Te sun mai târziu.

Eli îi aruncă lui Claire o privire cu subînțeles.

– Te conduc până la ușă, spuse Claire, știind că Eli dorea ca ea să-l urmeze. Mă întorc imediat.

– Mergeți să cumpărați pantofi? întrebă Eli în timp ce coborau treptele verandei. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, nu crezi că e prea mult?

– Ea m-a rugat să merg. Și la urma urmei, ce importanță are?

Eli deschise portiera camionetei și trase adânc aer în piept.

– Nu-mi place povestea asta.

– Ce *naiba* se întâmplă cu tine?

– Ți-am spus. Am un sentiment... ciudat în legătură cu tipul ăsta. Nu pot să-ți explic.

– Ei bine, instinctele tale te înșală și nu se bizuie pe nimic concret.

Eli băgă cheia în contact.

– Știi, m-am uitat pe computer. Nu au sunat acasă nici măcar o dată.

– Poate că folosește telefonul celular.

– Nu avea la el un telefon celular.

– Și ce-i cu asta? Poate l-a lăsat în cameră. Sau în mașină. Cred că exagerezi.

– Nu se uită în ochii tăi când vorbește.

Eli era acum așezat confortabil, cu cotul scos în afară, pe geamul deschis al portierei. Claire îi puse o mână pe braț.

– Zău, Eli. Eu nu văd decât un tată împreună cu copilul lui. Un tată care se străduiește să se descurce cât mai bine cu putință, în niște condiții ce nu par deloc ușoare.

– Când spui asta te bazezi pe instinctul tău matern sau pe o cercetare documentată?

– Ce vrei să spui?

– Că am impresia că nu vezi lucrurile limpede.

– Spre deosebire de tine, nu-i așa? replică ea ironic, dar Eli n-o mai asculta.

Cum era cu putință? Cu o noapte înainte făcuseră dragoste, iar acum, ea stătea acolo împietrită, privind în urma camionetei lui, care ieșea de pe alee și intra cu un scrâșnet de cauciucuri pe drum.

Eli își dădu seama după expresia întipărită pe chipul lui Daisy că se întâmplase ceva îngrozitor.

– Domnule doctor Bishop, a sunat Stu Hayes, spuse ea, urmându-l pe Eli în birou și închizând ușa. Acum zece minute. A încercat să vă găsească și pe mobil. A murit iapa.

Eli simți că i se scurge tot sângele din obraji.

– Cum așa?

Căută telefonul mobil.

– La naiba! Era închis. Ce s-a întâmplat?

– N-a spus. Doar că au găsit-o moartă în boxa ei, azi-dimineață.

Eli scoase fișa medicală a lui Power dintr-un fișet aflat în spatele lui. Avea colici în antecedente, iar ieri nu fusese nimic deosebit. Sau cel puțin, așa i se păruse lui. Când sosise, Power era culcată în boxa ei. O îmboldise să se ridice, iar ea nechezase și îl împinsese cu botul așa cum îi era obiceiul. Îi dăduse medicamentele, îi controlase gingiile, ochii și îi ascultase inima. Iapa scuturase din cap în sus și-n jos, ca și cum i-ar fi mulțumit.

Ridică receptorul cu intenția să-l sune pe Stu Hayes, dar hotărî că era mai bine să se ducă până la fermă.

– Sala de așteptare e plină, spuse Daisy ieșind. Ce să le spun?

– Că am o urgență, Daisy, răspunse Eli, cu o asprime ce nu-i stătea în fire.

Când Eli ajunse la fermă, calul era în grajd, acoperit cu o pătură aspră, de culoare maro. Stu Hayes abia sosise de la Boston, fiindcă încă mai avea cheile de contact în mână.

– Au găsit-o pe la șase, azi-dimineață, spuse Stu aplecat peste iapă, fără să-l privească pe Eli. Eu abia am sosit.

Eli dădu la o parte pătura maro și înțelese imediat. Calul părea umflat.

– Ocluzie, spuse Eli, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. De data asta, a avut probabil o colică spastică. Intestinele s-au răsucit și s-a produs strangularea. Îmi pare rău, Stu. Nu știu ce să zic.

– Putea fi evitată?

Eli se înroși.

– Nu i-am făcut tușeu rectal. I-aș fi putut palpa intestinele.

– De ce nu i-ai făcut? întrebă Stu.

– Are opt ani, spuse Eli. Eu am adus-o pe lume. Întotdeauna a avut colici. Instinctul mi-a spus că nu e nimic grav.

– La naiba, Eli! Cred că instinctul tău nu mai e atât de sigur pe cât crezi.

Înainte să plece, Eli îi privi pe Stu și oamenii săi în oglinda retrovizoare. Văzu cum legară calul cu curele solide din piele și îl ridicară pe platforma mecanică a unui camion. *Cred că instinctul tău nu mai e atât de sigur pe cât crezi.* Vorbele lui Stu îi răsunau în minte. Le asocia cu imaginea lui Claire, pe care o lăsase în mijlocul drumului, pe alee. Nu-și amintea când avusese ultima oară un schimb dur de cuvinte cu Claire. Își iubea nevasta. O iubea cu o duioșie și o patimă care uneori îl înspăimântau.

Eli nu se întoarse la cabinet. Ieşi de pe autostradă şi o luă pe drumul ce şerpuia de-a lungul coastei, prin staţiunile învecinate din Rhode Island. Se opri la un băruleţ din Westerley, comandă o bere şi se aşeză s-o bea alături de clienţii de prin partea locului. Gândul îi zbură din nou la Nick Pierce şi se întrebă dacă nu cumva cei din jur îl auziseră oftând. Nu era un om superstiţios, dar simţea că, din clipa în care Claire îi deschisese uşa acelui străin, ceva se schimbase. Era ceva ciudat în legătură cu acest părinte şi copilul său. Nu putea spune ce anume. Ceva nu se potrivea.

❧ Capitolul 5 ❧

Claire rămase pironită pe alee o vreme ce i se păru o veşnicie, sperând că poate Eli se întoarce. Îl strigase în timp ce demara, silabele rostogolindu-se spre vârful limbii. Se întrebă dacă strigătul ei nu avusese forţa necesară sau el alesese să nu-i răspundă. Un nor de gaze de eşapament era tot ce mai rămăsese în urma lui.

Din curtea din spate apăru ţopăind Stella, cu picioarele ei costelive şi şubrezite înmuiate în roua dimineţii. Claire o apucă uşor de zgardă şi o conduse în sus pe scări. Se simţea pustiită.

Kayla stătea cuminte la masă. Avea umerii ţepeni şi folosea cu stângăcie furculiţa, adunând bucăţelele de omletă din farfurie. În încăpere, era o linişte ciudată. O clipă, Claire remarcă absenţa oricărei conversaţii sau bune dispoziţii.

– Îmi cer scuze că a durat atât, spuse ea, încercând să zâmbească.

– Nu-i nevoie să te scuzi, spuse Nick. S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse Claire. Kayla, mai vrei omletă?

– M-am săturat, spuse ea.

– Păi, era şi timpul, spuse Nick, cu un zâmbet larg. Ai reuşit, în fine, să mulţumeşti acest copil.

– Mă duc să fac un duş şi să mă îmbrac, pe urmă mergem la magazinul de încălţăminte din Meadville, spuse Claire.

Claire clăti vasele de la micul dejun, în vreme ce Nick o duse pe Kayla în curtea din spate. Prin fereastra bucătăriei, Claire îl văzu pe Nick cum o dădea în leagăn pe Kayla, care îşi lăsase capul pe spate.

„Mai sus", striga ea. „Mai sus". Iar Nick, cu o față imobilă, o împingea până deasupra vârfurilor copacilor. Claire se întrebă dacă și Jack avea același aer de tristețe ce părea să-l învăluie pe Nick, atunci când își dădea fiica în leagăn.

Jack o ducea la terenul de joacă aproape în fiecare duminică dimineața. Claire se suia într-un leagăn, iar Jack o împingea până ajungea deasupra copacilor, cântându-i un cântec rusesc. Nu, își spuse ea, Jack nu era trist sau măcar nu o lăsase să vadă că ar fi fost. Familii întregi soseau în parc, pe măsură ce trecea timpul. Mamele se așezau pe bănci și legănau cărucioare, în vreme ce tații îi dădeau pe copiii mai măricei în leagăne. „Mami, uită-te", strigau copiii. Erau singurele momente în care parcul o făcea să devină melancolică. Sentimentul ce o încerca era același din momentele în care prietenii ei cumpărau diverse lucruri pentru mamele lor: săruri de baie cu miros dulceag, gablonțuri, ghivece cu flori ori baticuri de mătase. Claire nu a scris niciodată „Dragă mami" pe o felicitare și nici nu și-a felicitat mama prin telefon. Când a fost prima oară în Piedmont cu Eli, Harriet Bishop a întâmpinat-o la ușă, a îmbrățișat-o și a spus că era fata pe care nu o avusese niciodată. Pe Claire însă, vorbele lui Harriet o împietriseră.

Claire își șterse mâinile cu un șervet de vase, apoi îl agăță în cui deasupra chiuvetei. Vru să-l sune pe Eli de câteva ori în timp ce se îmbrăca, dar se răzgândi de fiecare dată. Nu voia să se certe la telefon. Se întreba dacă și el se abținea s-o sune. Nu era în obiceiul lui să nu sune, după cum nu era în obiceiul lui să nu îndrepte lucrurile. La drept vorbind, își zise ea, nu era nici în obiceiul ei să nu sune. Mai ales după noaptea care trecuse.

La magazinul de încălțăminte, Nick și Claire se așezară de-o parte și de alta a Kaylei. Un vânzător își făcu apariția cu dispozitivul metalic care stabilește măsura.

– Așa. Ia să vedem.

Kayla își scoase pantofii de tenis și se ridică în picioare. Claire o apucă de gleznă, potrivindu-i piciorul în dispozitivul de măsurat.

– Zece, spuse vânzătorul. La ce v-ați gândit?

– Vreau niște pantofi de tenis roz, spuse Kayla.

Nick izbucni în râs.

– Roz! Toate trebuie să fie roz. Ce zici de roșu sau albastru? Rezistă mai bine la murdărie.

– Roz, se bosumflă Kayla.

Vânzătorul dispăru în spatele magazinului și se întoarse cu mai multe cutii cu pantofi.

– Am aici pantofi roz cu alb și o pereche care are margarete pe părțile laterale.

Vânzătorul dădu să le scoată din cutii, dar Nick îl opri.

– Cred că ar trebui să alegem niște culori mai închise.

Kaylei îi era familiar tonul din vocea tatălui ei.

– Bine, spuse ea docilă.

Își frecă furioasă ochii, doar, doar or înceta s-o mai usture.

– Ce ziceți de niște șosete? S-ar putea să vă trebuiască unele ceva mai groase.

În timp ce Kayla își scotea șosetele vechi, Nick putu să jure că vânzătorul îl pironi cu privirea.

– Unghiile astea ar mai trebui tăiate, spuse Nick, luând-o înaintea vânzătorului. O să avem un pic de furcă, nu-i așa, scumpete?

– Urâtă bășică.

Nick scoase din portvizit o bancnotă de cincizeci de dolari și i-o întinse vânzătorului.

– Să ne întoarcem la Drifting, îi spuse lui Claire. Ce-ai zice să trecem pe la magazinul de lumânări, Kayla?

Kayla dădu aprobator din cap. Ochii o înțepau, iar capul îi vâjâia. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar suna-o pe mami. Nu se simțea bine și întotdeauna când nu se simțea bine avea nevoie de mami. Știa însă că, dacă ar fi pomenit numele lui mami, tati și-ar fi ieșit din fire, iar ei nu-i plăcea când tati își ieșea din fire. Era furios și spunea lucruri care o speriau uneori. Dacă mami ar fi fost acolo, ar fi scos din poșetă picăturile și o acadea Tootsie Roll Pop și i-ar fi spus că astea o făceau ca nouă.

– Aici lucrează Eli, spuse Claire, în timp ce se apropiau de cabinetul lui, intrând în oraș. Ciudat. Nu-i văd camioneta.

Claire se întoarse spre Kayla. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? strigă Claire.

– Nu mă simt bine, răspunse Kayla printre suspine. Tati, te rog, cumpără-mi picăturile. Te rog!

– Ce picături? întrebă Claire.

– Tylenol.

Nick trase lângă bordură și opri mașina. Apoi se întoarse și puse mâna pe fruntea Kaylei.

– Puțin cam caldă. Ce te supără, iubito?

– Ochii, gemu ea.

– Vrei să mergem cu ea la doctor? întrebă Claire.

– Nu, răspunse Nick, încleștându-și dinții. Când sunt bolnavi, copiii aflați în situația Kaylei simt adesea durerea în ochi.

– Sunt îngrijorată, Nick. Uite, i s-au umflat ochii.

– E un lucru obișnuit, când e bolnavă, spuse Nick, uitându-se în oglinda retrovizoare. Nu te mai freca la ochi, Kayla. Știi bine că nu trebuie să faci asta.

– O să te facem bine cât ai clipi, îi spuse Claire Kaylei. Mă bucur că ați venit săptămâna asta. Săptămâna viitoare, încep lucrul.

– Ce lucru? Credeam că te ocupi numai de han.

– Sunt psiholog. În mod normal, în anotimpul ăsta stau închisă în șopron, cu pacienții mei.

– Ești psihopupu?

Claire izbucni în râs.

– Preferăm o titulatură mai profesională.

Nick se înroși.

– Scuze. N-am știut... Unde e șopronul?

– În spatele hanului, ceva mai la vale. Ar trebui să-i spun birou, numai că acolo a fost cândva un șopron. E grozav, fiindcă sunt la birou, dar totodată și acasă, înțelegi?

Se întoarse să se uite la Kayla.

– A adormit.

– Aș vrea să stăm de vorbă, când ne întoarcem, bolborosi Nick. O discuție profesională, cu caracter confidențial, înțelegi? Pot să plătesc.

– Nu trebuie să-mi plătești, Nick. Îmi face plăcere să stăm de vorbă.

– Nu, vreau să plătesc. O discuție strict profesională! Există un cod etic în ceea ce privește confidențialitatea, nu-i așa?

– Da, răspunse Claire prudentă.

Inima îi bătea cu putere. Respirația Kaylei era slabă și anevoioasă.

– Ești sigur că e bine?

– O să fie bine. Știu ce are, dar am nevoie de ajutorul tău, spuse el.

Vocea lui trăda disperare.

– Spune-mi că pot avea încredere în tine, Claire.

– Încredere în mine? Firește că poți avea încredere în mine.

– Am nevoie de ajutorul tău, repetă Nick. Mă tem că am o problemă.

Când Nick o ridică în brațe de pe bancheta din spate, Kayla gemu ușor, apoi își așeză capul pe umărul lui.

– Ar trebui să fie în pat, nu crezi? spuse Claire în șoaptă.

– Putem să mergem în șopron? Vreau să spun în biroul tău?

– Nu vrei să-i dai mai întâi niște Tylenol?

– Nu cred c-ar ajuta-o prea mult. Trebuie să stăm de vorbă, Claire, spuse el, mângâind-o pe Kayla pe spate. E vreun loc în biroul tău unde am putea s-o culcăm?

– Am o canapea în camera de așteptare, spuse Claire. Ce-ar fi să duci mașina în parcarea din spate? E mai aproape de șopron. Mă duc până sus să aduc o pernă și o pătură. O să se simtă mai bine cu ele.

Nick o duse pe Kayla în brațe, pe aleea pavată ce ducea spre șopron. O așeză pe canapea și o acoperi cu pătura, aranjându-i perna sub cap. Kayla se trezi o clipă.

– Tati, o să-mi iei picăturile? murmură ea.

– Da, iubito, spuse Claire cu blândețe. Foarte curând.

Claire îl conduse pe Nick în cabinetul ei și se așeză la birou, făcându-i semn să se așeze pe canapeaua de vizavi. Scoase un top de hârtie din sertar și își puse ochelarii.

– Nu scrie nimic, spuse Nick tăios.

– Parcă spuneai că vrei să avem o ședință profesională.

– Așa e.

– De regulă, în astfel de cazuri, iau notițe, explică ea.

– Prefer să nu iei, replică el.

Claire băgă topul de hârtie la loc în sertar și își scoase ochelarii de citit. Apoi își împreună mâinile sub bărbie.

Nick se rezemă de spateaza canapelei.

– Uite ce e, vreau sincer să apelez la serviciile tale. Aș dori ca ceea ce-ți spun să aibă caracter confidențial.

– Pot să păstrez caracterul confidențial, Nick. Nu e nevoie să mă plătești pentru asta.

– M-aș simți mai bine, dacă aș face-o. Două sute pentru o consultație de o oră e bine? Știu că atât ia un psihoterapeut la oraș, spuse el, băgând mâna în buzunar, după portvizit.

– Nu, Nick, te rog. O să-ți trimit o factură, dacă asta te face să te simți mai bine.

Nick aruncă o privire prin încăpere, se scărpină în cap, apoi se întoarse către Claire.

– Eu și mama Kaylei suntem în divorț.

– Kayla știe? întrebă Claire, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Încerc să-i spun cu menajamente. Ce spune Phoebe e o altă poveste.

– Presupun că Phoebe e mama Kaylei.

– Mamă, pufni Nick disprețuitor. Nu merită să i se spună așa. Vrea s-o trimită pe Kayla la un internat pentru copii nevăzători. Vrea să scape de ea, spuse el furios.

– În cazul ăsta, de ce n-o lasă pe Kayla să stea cu tine?

– Nu-i așa de simplu. Phoebe n-a dorit-o niciodată pe Kayla, spuse Nick. Avea doar douăzeci și trei de ani, când s-a născut Kayla. Phoebe e a doua mea soție. De prima soție m-am despărțit, când au plecat copiii la facultate. Pe Phoebe am cunoscut-o în Vermont, când m-am dus într-un local pentru celibatari. Poate părea ciudat, dar nu mă prea pricepeam să-mi găsesc partenere, așa că mi-am zis să încerc în felul ăsta. Oricum, am întâlnit-o pe Phoebe, care era superbă. Și acum e la fel. Arată ca o actriță de varieteu. Tocmai terminase școala de artă și lucra ca chelneriță în hotelul cu pricina. Mă duceam acolo să mănânc în fiecare seară și mai târziu mi-a spus că făcea schimb cu celelalte fete, ca să fie sigură că se poate ocupa de masa mea.

– Îmi închipui că erai îndrăgostit lulea, spuse Claire, schițând un zâmbet.

– Eram. Și uite așa, dintr-una într-alta, un an mai târziu eram căsătoriți. Ai ei nu s-au bucurat de idee. Spuneau că eram prea bătrân pentru ea, așa că am fost nevoiți să fugim. Ne-am căsătorit la primărie, iar în luna de miere a rămas însărcinată. Nu era ceea ce-și dorea. În fine, când era gravidă în șapte luni, s-a dus să schieze cu prietenele ei. I-am spus să nu se ducă. I-am spus că e periculos. Mi-a promis că nu se duce, pentru ca într-o seară, când am venit acasă de la serviciu, să găsesc un bilet în care spunea că plecase în cursul după-amiezii. A doua zi dimineața, când am ajuns la serviciu, am primit un telefon de la urgență. O aduseseră cu elicopterul, înțelegi? Avusese o căzătură urâtă și intrase în travaliu. În noaptea aceea, s-a născut Kayla.

La început, doctorii au crezut că nu era ceva grav. E adevărat că Phoebe era în șapte luni, dar Kayla era prea mică. Prea mică. Probabil, fiindcă Phoebe ținuse cură de slăbire pe toată durata sarcinii. Jur că

aveam impresia că vrea să omoare copilul în uter. Kayla s-a născut oarbă. Retinopatia prematurului. I s-au făcut operații și tot felul de intervenții, dar degeaba. Iar Phoebe pur și simplu n-a vrut să știe de ea. Nu voia nici măcar s-o ia în brațe. Așa încât în următorii, să zicem, patru ani și jumătate, eu i-am fost Kaylei și mamă și tată. Pe urmă, cam acum un an, am descoperit că Phoebe se culca cu tipul căruia îi aranjase apartamentul.

– Cu ce anume se ocupă?

– Zugrăveală artificială. E mai degrabă o șmecherie.

– Totuși, nu înțeleg, spuse Claire, preferând să nu bage în seamă remarca disprețuitoare. Dacă nu o interesează Kayla, de ce nu renunță la custodie și nu-ți lasă ție copilul?

– E vorba de bani, spuse Nick. În seara în care am prins-o la amantul ei, a chemat poliția și a spus că am lovit-o. Când a venit acasă în seara aia, a spus că a aranjat s-o trimită pe Kayla la o școală din Maine pentru copii nevăzători. I-am spus că nu eram de acord în ruptul capului, și atunci a luat o vază mare pe care o aveam în living și a aruncat-o în mine. Vaza s-a făcut zob pe dușumea. A luat un ciob de pe jos și s-a repezit la mine, dar eu am apucat-o strâns de braț. Nu mă mândresc cu ce-am făcut, dar am pocnit-o, fiindcă trebuia s-o îndepărtez de mine. Altminteri, m-ar fi tăiat.

– Continuă. Unde era Kayla?

– Dormea. Aveam un apartament mare și camera Kaylei era în spate, unde era liniște.

– Phoebe te-a reclamat?

– Da. Am fost arestat. Situația părea gravă. Îi spărsesem buza, când am lovit-o, iar pe jos erau numai cioburi de sticlă și sânge. Mi-am chemat avocatul, iar a doua zi, polițiștii m-au escortat acasă și au așteptat să-mi împachetez lucrurile. Kayla era la școală. Phoebe a obținut un ordin de restricție împotriva mea și atunci am înțeles că nu aveam nici o șansă să obțin custodia Kaylei.

– Nu înțeleg un lucru. Ce rol au banii în toată povestea asta?

– Nu sunt un tip bogat, dar am o situație confortabilă. Dacă Phoebe ar fi păstrat-o pe Kayla, ar fi avut șanse mai mari să păstreze apartamentul și să obțină alocație pentru copil și pensie alimentară. Am știut că trebuia s-o iau pe Kayla de acolo.

– Totuși, cum ai făcut asta, dacă exista un ordin de restricție?

– Ordinul a fost ridicat. Am o garsonieră în apropiere, în așa fel în-

cât s-o pot vedea pe Kayla ori de câte ori doresc. În orice caz, săptămâna asta, Phoebe e plecată cu treburi, așa că am hotărât să vin cu Kayla aici într-o mică vacanță.

– Kayla nu vorbește niciodată de ea.

– Așa e, spuse Nick gânditor. Copiii au instinctele lor. Cred că e liniștită aici. E liniștită, când e cu mine.

– Spuneai mai înainte că ea nu știe că divorțați, și totuși tu nu mai locuiești acasă. Nu te întreabă de ce?

Nick se înroși.

– I-am spus că o să stăm o vreme separat, atâta tot, și ea s-a împăcat cu ideea.

– Înțeleg, spuse Claire. De ce are nevoie de picături de ochi?

– Are o problemă cu ochii.

– Și atunci, de ce să nu-l sunăm pe doctorul ei? Sunt sigură că ar anunța farmacia de aici. E vorba doar de niște banale picături de pus în ochi.

– Phoebe ar folosi asta împotriva mea la tribunal. Doctorul i-ar spune că am lăsat doctoriile acasă, iar ea ar spune că am fost neglijent sau mai știu eu ce.

– Nick, nu cred...

– Uite cee, mi-e teamă să n-o pierd, spuse el, ridicându-se în picioare. Ai spus că ai fost crescută doar de tatăl tău. Poate că m-am înșelat în privința ta. Credeam că o să înțelegi.

– Înțeleg, Nick, spuse Claire calmă. Dar de ce ar crede-o lumea pe Phoebe și nu pe tine? De ce crezi că ai fi considerat un monstru?

– Ia spune, cum a obținut tatăl tău custodia ta?

– Nu cred că asta are vreo importanță, spuse ea.

Păstrează-te în limitele profesiei, își spuse. Nu o lua ca pe o chestiune personală și nu te lăsa controlată de emoții.

– Ce s-a întâmplat? Credeam că suntem prieteni.

– Suntem prieteni, spuse Claire rece, dar asta e o consultație și există un anumit protocol de urmat.

– Am nevoie de ajutorul tău. Kayla are glaucom juvenil. Dacă trece o vreme fără să-i pun picături, o dor ochii.

– De când nu i-ai mai pus picături?

– De câteva zile.

– Dar aici ai sosit abia ieri.

– Uite ce e, las-o baltă!

– Nick, sunt bucuroasă să te ajut. Numai că nu știu dacă doctorul o să-mi dea rețetă fără s-o consulte.

– Sunt doar niște banale picături de ochi. Chiar tu ai spus-o.

– Trebuie să mă gândesc, Nick, spuse Claire ezitând. Cred că exagerezi posibilele repercusiuni ale faptului că ai lăsat picăturile acasă. După părerea mea, ar trebui să-l suni pe doctorul Kaylei.

– Nu! strigă el. Sau poate crezi că ar trebui să-mi pierd copilul și tot ceea ce am?

Făcu un pas spre biroul lui Claire.

– Poate m-am înșelat în ceea ce te privește.

Claire înghiți cu noduri, încercând să-și ascundă teama.

– Nu te-ai înșelat, Nick. Înțeleg. Trebuie însă să mă gândesc cum ar fi mai bine să obținem picăturile. Asta-i tot.

În cadrul ușii, apăru Kayla. Avea ochii roșii și umflați.

– Am auzit strigăte, spuse ea cu voce răgușită.

Nick se apropie de ea și o luă în brațe. Apoi o fixă pe Claire cu privirea.

– Claire o să facă rost de picături, Kayla. O să fie bine, îți promit.

Claire se uită la fetiță, care își îngropă fața în scobitura gâtului lui Nick. Gândul îi zbură la Jack. Ce ar fi făcut, dacă Sulie ar fi luat-o cu ea, când a plecat? Cu siguranță s-ar fi dus până la capătul pământului, ca s-o aducă înapoi.

– Te dor ochii, Kayla? întrebă Claire.

Kayla dădu din cap în semn că „da".

– Foarte tare.

– O să-ți aducem ceva care să-ți facă bine, spuse Claire, ridicând privirea spre Nick. Tim Boyd e medic internist și prieten cu noi. O să apelez la el.

– Mulțumesc, spuse Nick.

Claire stinse lumina de pe coridor. Nick mergea în fața ei, cu Kayla în brațe atârnând moale ca o cârpă. Închise ușa șopronului și îi urmă pe alee.

Claire pregăti un ibric de cafea pentru Nick și o cană de cacao pentru Kayla, care însă nu-și dorea decât să doarmă. Claire o privi cum stătea cuibărită în cearșafurile albe și răcoroase.

– Nu mi-ai spus cum se cheamă picăturile, spuse Claire fără să-și ia ochii de la Kayla.

Nick cotrobăi în portvizit și scoase o bucățică de hârtie.

– Sunt trei medicamente: Timoptic, Pred Forte și atropină, citi el, întinzându-i hârtiuța. Uite, poți s-o iei.

Claire îl privi cu atenție. Era pământiu și tras la față. Ochii îi erau duși în fundul capului.

– Am să fac tot ce pot, spuse, strecurând hârtiuța în buzunar.

Închise ușa încet și rămase o clipă în fața ei. Din interior răzbătea zumzetul surd al televizorului, apoi se auzi pocnetul încuietorilor de la servieta lui Nick. Claire se îndepărtă în vârful picioarelor, intră pe coridor și apoi urcă cele câteva trepte ce duceau spre apartamentul ei. Stella răsări ca din pământ, brusc, la picioarele ei și o urmă în dormitor. Totul avea o limită. Nu-și amintea ca ea și Eli să nu fi vorbit vreodată o zi întreagă. Se așeză pe marginea patului și formă numărul de la cabinetul lui Eli.

– Daisy, sunt eu. E acolo? întrebă.

– Aici? Nu, nu e, răspunse Daisy. Nu știm nimic de el de azi-dimineață. Am crezut că poate s-a dus acasă. Am încercat să sun...

– De ce să fi venit acasă? Nu se simțea bine?

– Nu v-a spus? A murit calul de la Ferma Hayes.

– A murit? Oh, nu. Când?

– Azi-dimineață. Și, deci, nu v-a sunat?

– Nu, răspunse Claire. Ai încercat să-l suni pe mobil?

– Mi-a răspuns căsuța vocală. I-am lăsat trei mesaje.

Claire își auzi respirația în receptor.

– Uite ce e, o să-l sun și eu pe mobil.

Închise și formă numărul de mobil al lui Eli iar și iar, sperând că perseverența ei avea să câștige până la urmă, chiar dacă el nu voia să răspundă. Auzi deschizându-se ușa apartamentului.

– Eli, tu ești? strigă ea.

– Eu sunt.

– Unde ai fost? strigă Claire. Nu se poate să faci asta, Eli. Nu se poate să nu suni o zi întreagă. Pentru numele lui Dumnezeu...

– Te rog, nu, spuse Eli. Nu-mi face morală.

Trecu pe lângă ea și se așeză în fotoliul mare de lângă fereastră.

– Power a murit, Claire. Am dat-o în bară.

Claire îngenunche pe podea lângă el.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– A avut mereu colici. Ieri nu părea să fie vorba de altceva, numai

că de data asta, intestinele s-au strangulat, iar eu nu mi-am dat seama. Dacă i-aș fi făcut un tușeu rectal, aș fi simțit. Aș fi operat-o și i-aș fi rezecat intestinul. Dar nu i-am făcut tușeu rectal. M-am uitat la ea și mi s-a părut că e vorba de ceva ce mai avusese de atâtea ori până atunci.

– Eli, oricine poate greși. Nu fi atât de aspru cu tine!

– Zău? Spune-mi cum te-ai simți, dacă ar veni un pacient la tine și mai târziu s-ar arunca de pe o clădire. Știi ce mi-a spus Stu Hayes? A spus: „Cred că instinctul tău nu mai e la fel de sigur pe cât crezi."

– E supărat, Eli. E furios, spuse Claire. Practici meseria asta de treizeci de ani. Ești om și tu.

– Poate că tocmai asta mă omoară. Întotdeauna am simțit că am un al șaselea simț, când e vorba de animale.

– Chiar ai, spuse ea blând.

– De data asta nu l-am avut.

Claire îi puse o mână pe umăr.

– Hai să mergem undeva, spuse. Hai! Să comandăm o sticlă de vin și să discutăm pe îndelete.

– Îmi pare rău pentru azi-dimineață. Nu știu ce a fost în capul meu.

Scutură din cap.

– Alte instincte aiurea.

– Auzi, ce-ar fi să facem o plimbare cu mașina în sus pe coastă? Hai să mergem undeva unde nu ne cunoaște nimeni, unde nu putem da peste nimeni cunoscut, ce zici?

Eli se ridică din fotoliu.

– Trebuie să ies din hainele astea.

Claire se aplecă spre el și îl sărută.

– Ar fi trebuit să mă suni azi. Să nu mai faci niciodată asta.

– Cum a fost la cumpărături? I-ați luat pantofi Kaylei?

– Da. Apropo, crezi că Tim Boyd ar vrea să sune la farmacie și să transmită o rețetă pentru ea? Kayla are glaucom juvenil, iar Nick a uitat picăturile acasă. Nu se simte bine deloc.

– De ce nu-i cere doctorului ei să dea telefon? La Drugmart e deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Nu vrea. Nu poți să l suni pe Tim? Te rog!

– De ce oare nu-mi place chestia asta? spuse Eli, formând numărul de telefon al lui Tim. „Bună, Tim. Sunt Eli Bishop... Iartă-mă că te deranjez acasă, dar avem niște turiști care stau la noi și e o fetiță cu glaucom juvenil. Are nevoie de – se întoarse spre Claire, care îi întin-

se hârtiuța cu numele medicamentelor – Timoptic, Pred Forte și atropină. Tatăl le-a uitat acasă și biata copilă suferă foarte tare... Dacă trimiți rețeta la Drugmart în Meadville, e perfect. Rămân foarte îndatorat. Sincer."

Puse receptorul în furcă.

– Ce se întâmplă, Claire?

– La drept vorbind, nu știu. Promit să vorbim la cină despre asta. Hai să ne oprim la camera lor și să-i spunem lui Nick că am plecat după medicamente, bine?

Claire ciocăni ușor în ușa lui Nick, care o deschise doar de un lat de palmă.

– Eli a vorbit cu doctorul. Ne ducem la farmacie, șopti ea. Ce face Kayla?

– Doarme în continuare, spuse Nick.

Apoi îl salută pe Eli.

– Bună.

– Îmi pare rău că nu se simte bine, spuse Eli. L-am rugat pe Tim Boyd să transmită rețeta.

– Noi ne ducem să luăm medicamentele și ne întoarcem într-o oră, spuse Claire.

– Mulțumesc, spuse Nick cu un aer trist. Vă sunt recunoscător.

Când închise ușa, simți picăturile de transpirație de pe frunte. De ce a trebuit să-i spună bărbatului ei despre picături? Ce altceva i-o mai fi spus? A spus că o să păstreze confidențialitatea. Psiholog nenorocit! Trebuia să fi plecat din ziua precedentă. Deschise servieta și ridică schițele, sub care se aflau teancuri de bancnote mici legate cu bandă elastică. Le așeză în ordine, încuie servieta și o puse lângă pat.

Se uită la Kayla și dădu la o parte pătura.

– A sosit timpul să plecăm, Kayla, spuse Nick.

– Nu, tati, te rog. Nu.

– Trebuie, Kayla.

O oră. Avea o oră la dispoziție, dar putea să rezolve totul în mai puțin de atât. Ca de obicei, bagajele lor erau strânse.

– Să mergem, spuse, trăgând-o pe Kayla de braț. Dar mai întâi facem un duș și ne spălăm cu șamponul ăla special.

Trebuia să-i vopsească din nou părul, fiindcă începuseră să se vadă rădăcinile.

– Mașina lui nu e aici, spuse Eli, în timp camioneta urca drumul spre han.

Claire ținea în poală medicamentele Kaylei.

– Probabil că au ieșit în oraș.

– Nu cred. Și-a lăsat mașina jos, lângă șopron.

– Cum se face că n-am observat-o până acum?

– Pentru că nu te-ai uitat după ea până acum, prostuțule. Eli, *încetează*. Nu se poate să pui la îndoială fiecare fleac. Uite, mă duc să duc astea sus și mă întorc imediat, bine?

Putea să jure că lăsase luminile exterioare aprinse, când plecase, iar acum hanul era cufundat în beznă. Aprinse lumina de pe verandă și deschise ușa. Candelabrul din hol era suficient de mare ca să lumineze tot holul. Alergă pe scări până la al doilea palier și se opri în fața camerei cu numărul 8. Prin ușă răzbătea zgomotul televizorului. Bătu ușor în ușă.

– Nick, sunt Claire. Ești treaz?

Așteptă, apoi ciocăni din nou, de data asta mai tare.

Lăsă punguța albă cu medicamente la ușă, coborî pe scări, ridică receptorul telefonului din recepție și formă numărul camerei 8. Nici un răspuns. Traversă veranda interioară până în bucătărie și aprinse luminile din parcarea din spate. Ford-ul Taurus dispăruse. Alergă până în fața hanului, unde Eli o aștepta în camionetă. Deschise ușa la perete.

– Au plecat, spuse Claire surprinsă.

– Cum?

– Mașina a dispărut. Vreau să verific și camera.

– Ce naiba se întâmplă, Claire?

– Nu știu sigur, spuse ea tremurând. Se aude televizorul mergând. Ia te rog cheia. Vreau să intru în cameră. Te rog!

Eli luă cheia din spatele recepției și o urmă pe Claire, care urca scara sărind treptele. Claire își ținu răsuflarea în timp ce Eli băgă cheia în broască și deschise încet ușa. Unica lumină din încăpere era cea proiectată de televizor. Eli aprinse plafoniera. Suportul pentru valize era gol. Dulapul de haine era deschis și gol. Claire rămase împietrită în mijlocul încăperii, uitându-se la patul în care dormise Kayla.

– Nu înțeleg, murmură ea.

Eli intră în baie și aprinse lumina. Pe marginea căzii era o sticlă de culoarea chihlimbarului, din care se prelingea un lichid de culoare mov.

– Claire, strigă el, luând sticla, ce e chestia asta?

Claire luă sticla din mâna soțului ei.

– Vopsea de păr.

Păli.

– Oh, Doamne, spuse ea închizând ochii. Cred că am făcut o greșeală îngrozitoare.

– Povestește-mi, spuse Eli, în timp ce-și turnau ceva de băut, în veranda interioară.

– Cred că a răpit-o.

– Dar e tatăl ei.

Claire trase adânc aer în piept.

– Am stat de vorbă cu el azi. În calitate de pacient, în birou. Mi-a spus că el și soția lui sunt în divorț și că se teme că poate pierde custodia. Că soția lui a depus plângere împotriva lui cum că ar fi bătut-o și că se teme că tribunalul va încredința custodia Kaylei exclusiv mamei. La un moment dat, Phoebe, soția lui, a avut chiar un ordin de restricție împotriva lui.

Făcu o pauză.

– Cât privește vopseaua de păr, cred că i-a schimbat culoarea părului.

– Dar de ce să fugă acum? De ce n-a așteptat măcar să-i dăm medicamentele?

– Habar n-am, răspunse Claire, sorbind din băutură. Spunea că Phoebe e neglijentă când e vorba de Kayla. Că nici măcar n-a dorit-o. Că a înscris-o la un internat pentru copii nevăzători din Maine.

– Asta tot nu explică de ce a plecat de aici. Fără să lase un bilet? Fără vreo explicație? Împachetează tot, hodoronc-tronc, și fuge, când copilul are dureri? Nu cred că vezi lucrurile limpede.

– Nu știu ce să mai cred. Nu mai înțeleg nimic.

– Claire, ascultă-mă. De ce ar lua un părinte copilul de la celălalt părinte?

– Ca să dețină controlul, răspunse ea fără ezitare. Ca să se răzbune.

– Și ce se întâmplă cu copilul?

– Ceva oribil. Este speriat, în unele privințe e ca și cum i s-ar spăla creierul. Are încredere în răpitor, fiindcă acesta e tot ce are.

– Bun. Ținând cont de toate astea, ce te-a făcut să crezi ceea ce ți-a spus el azi? De ce ai avut încredere în individul ăsta din clipa în care a intrat pe ușă?

– Ce importanță mai are acum? strigă Claire furioasă. N-am nevoie să faci pe psihologul cu mine, Eli.

– Claire, spuse Eli calm, mi-ai spus mai devreme că toți suntem oameni. Ascultă-mă. Eu am făcut o presupunere bazată pe antecedentele calului în loc să văd dacă nu era vorba de altceva. Și tu faci la fel.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, spuse el, luându-i mâinile în mâinile lui. Ți-am spus de când a sosit. Te-ai uitat la el și l-ai văzut pe Jack, împreună cu tine și cu fantoma unei mame care și-a abandonat copilul. Ai judecat faptele pe baza propriului tău trecut.

Privirea lui Claire deveni distantă și se îndepărtă de Eli.

– Când eram mică, aveam poze cu Sulie pe polița șemineului. Vreme de câțiva ani, a trimis vederi și uneori mă suna de ziua mea. Și îmi amintesc că aveam un sentiment de vinovăție fiindcă aș fi vrut să dispară din viața mea definitiv.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce fel de monstru a fost mama mea? Cât de disperată a fost?

– Nu știu, Claire. Aș vrea să-ți pot răspunde.

Își șterse obrajii umezi cu dosul mâinii.

– De unde știu eu că Phoebe nu e o mamă la fel ca Sulie? De unde știu eu că Nick nu e singura salvare a acestui copil? Tot ce știu e că au plecat și Kayla e în suferință.

Se ridică și se duse la fereastra care dădea spre parcarea din spate, acum pustie.

– Ce vrei să faci?

Claire se întoarse și își îndreptă umerii.

– Să-l sun pe Sam, răspunse. Să-l sun pe Sam până nu e prea târziu și n-au ajuns prea departe.

Capitolul 6

Kayla dormea profund, în patul moale și alb de la han, când Nick o trezi. Simți cum tatăl ei îi scutură umărul, la început încet, apoi mai tare, iar când deschise ochii în beznă, simți că pleoapele umflate și durerea ascuțită, ca de pumnal, care dispăruseră în lumea viselor, erau

cât se poate de reale. „Trebuie să plecăm", spuse Nick. *Să plecăm.* De câte ori nu rostise aceste cuvinte, când era în mijlocul mesei ori abia se culcase într-un pat de motel? Când Nick dădu pătura la o parte, încercă să protesteze, dar el îi puse un deget pe buze.

– E timpul, Kayla, șuieră Nick.

Și Kayla știa că asta însemna că era timpul să plece, înainte să-i găsească cineva și să o ia de lângă el. O să-i lipsească hanul, unde aerul mirosea a brad, vanilie și sare.

– Nu vreau să merg, murmură ea.

– Dă-te jos din pat, Kayla. Trebuie să te spăl pe cap.

Avea să folosească din nou șamponul ăla scârbos. Ăla care miroase atât de tare, că începe să-ți curgă nasul. Dar tati i-a spus că șamponul o să-i curețe părul și n-o să facă păduchi. Îl auzi scuturând sticla. Kayla numără pașii până la baie și se așeză ascultătoare pe marginea căzii, cu un prosop pe umeri, în vreme ce tati îi turna amestecul pe cap. Mirosul îi înțepă ochii, care oricum o dureau, dar nu mai avea rost să protesteze.

În timp ce stătea cu șamponul pe cap, îl auzi pe tatăl ei împachetând. Nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt, fiindcă el îi spusese să tacă. Când dormea, i se păruse că aude vocea lui Eli, apoi pe cea a lui Claire și ceva în legătură cu farmacia și cu faptul că se întorceau repede. Poate că or să ajungă la timp cu picăturile și atunci n-o s-o mai doară ochii și puteau să-și ia cu toții rămas-bun.

Tati o luă să-i spele șamponul de pe păr. Sub duș, în vreme ce apa caldă i se prelingea pe corp, lăsă capul pe spate. N-avea cum să vadă șiroaiele de apă mov care se scurgeau de-o parte și de alta în cadă și nici că șuvițele de păr scurt, pe care Nick i le ștergea cu prosopul, erau acum de culoare șaten-închis.

Nick o îmbrăcă pe Kayla, apoi cără bagajele la mașină. Se întoarse în cameră, o ridică pe Kayla cu un braț și își atârnă servieta pe umărul celălalt. Conduse cu farurile stinse pe drumul îngust și șerpuit ce ducea la autostradă. Kayla stătea pe bancheta din spate, ținând strâns la piept ursulețul. Durerea era aproape insuportabilă. Nu erau decât la o jumătate de oră distanță, când începu să plângă cu suspine.

– Unde mergem? întrebă ea, încercând să-și înăbușe suspinele.

– Mergem și atât, spuse Nick, cu privirea ațintită pe autostradă.

– De ce? Nu putem s-o așteptăm pe Claire? A spus că-mi aduce pi-

căturile. Poate că le-a luat deja. De ce nu putem să le luăm și să plecăm după aia? Te rog, tati!

– Am avut grijă de tine în toate lunile astea, nu? Ți-a fost frig sau foame, ai fost bolnavă?

Se opri din suspinat.

– Nu, scânci ea înăbușit. Nu.

– Atunci, taci din gură, Kayla, până mă gândesc ce-o să facem. Doar nu vrei să te duci la școala aia, nu-i așa? Sau să ajung la închisoare?

– Nu, tati, spuse Kayla șoptit. Nu.

În bordul mașinii, începu să sune o sonerie. Rezervorul era aproape pe gol. Nick se uită la ceas. Claire ajunsese în mod sigur acasă. Nu trebuia să-i spună nimic lui Eli. Eli nu-l plăcea, de asta era sigur. Cu siguranță, în dimineața aceea se certaseră din cauza lui. Înțelesese asta din expresia de pe chipul lui Claire, când aceasta revenise în casă, după ce-l condusese pe Eli.

Deschise radioul. Erau informații despre traficul din zonă și despre vreme. Avea să fie ceață și erau așteptate unele averse pe la miezul nopții. Dacă mai conducea încă vreo patru ore, puteau să mai facă trei sute și ceva de kilometri și să ajungă în Cape Cod, un loc pustiu în această perioadă a anului. Un loc numai bun să se ascundă. Dar mai întâi, trebuia să umple rezervorul.

O pancartă de pe autostrada cu două benzi pe sens anunța că, la următoarea ieșire, erau o stație de benzină și un motel. Văzu luminile galbene și firma de neon a unui mic motel lângă banda de ieșire, precum și o benzinărie Shell, vizavi. Tocmai se pregătea să intre în benzinărie, când observă un Pontiac Bonneville vechi, de culoare grena, care avea în geam anunțul „De vânzare", parcat lângă trotuar. Conduse încă vreo patru sute de metri în josul drumului și se opri în parcarea întunecoasă a unui restaurant chinezesc, care avea și pensiune.

– Așteaptă aici, îi spuse Kaylei.

– Unde te duci? întrebă ea, încercând să-și stăpânească teama.

– Mă întorc imediat, răspunse el. Mă duc să cumpăr ceva de băut. E un magazin cu mâncare preparată în apropiere. O să încui portierele.

Deschise servieta și scoase două teancuri de bancnote prinse cu bandă de cauciuc, după care ascunse servieta sub scaun. Kayla stătea cuminte, ținând ursulețul strâns la piept. Trecuse prin situații similare de nenumărate ori până atunci. Dar când Nick deschise portiera ca să

coboare din mașină, nu simți mirosul de mâncare al vreunui magazin. Nick traversă strada și intră în benzinărie. Un tânăr de vreo optsprezece ani se uita la televizor.

– Stau la motelul de peste drum, spuse Nick afabil. Văd că aveți o mașină de vânzare.

– Da, domnule, spuse băiatul, ridicându-se imediat în picioare. Are optzeci de mii de kilometri, dar este în perfectă stare.

– Cât vreți pe ea?

– Șapte sute, răspunse băiatul, dar putem negocia.

– Ce-ai zice dacă ți-aș da opt sute și mi-ai da cheile?

– Dar trebuie să facem actele de proprietate, domnule. Nu pot să procedez așa. Nu e legal. Trebuie să anunț Registrul Vehiculelor și...

– Ascultă, puștiul meu e la motel, azi e ziua lui de naștere, spuse Nick înțelegător. Împlinește optsprezece ani. Eu sunt agent de asigurări și îl învăț și pe el câte ceva. Săptămâna asta, l-am luat cu mine. Ne-am uitat toată ziua după mașini la mâna a doua și când ne-am cazat la motel, am văzut bijuteria asta de mașină. Vreau să-i fac o surpriză. Uite, îți dau opt sute cincizeci bani gheață și promit să vin mâine dimineață la prima oră, ca să ne ocupăm de hârțoage. Ce zici?

– Nu pot să fac asta, domnule. Nu e legal.

– Haide, zău. O să ne ocupăm de formalități mâine dimineață.

Băiatul privi în jur.

– La ce oră puteți fi aici?

– La șapte fix. Ai cuvântul meu.

– Nici măcar n-am curățat-o cu aspiratorul, spuse băiatul. E cam afumată.

– O să facem asta mâine dimineață. Apropo, cum te cheamă?

– Muldoon. Tommy Muldoon.

– Nick Preston, spuse Nick, întinzându-i mâna. Acum știi cum mă cheamă și ai și cuvântul meu.

Scoase opt bancnote de o sută și una de cincizeci de dolari, i le întinse băiatului numărându-le cu glas tare, iar acesta îi dădu cheile.

Nick duse mașina în parcarea de la Motelul Benson, sub privirile băiatului de la benzinărie. Opri motorul, coborî din mașină și, cu un zâmbet larg, îi făcu cu mâna, fluturând cheile mașinii. Se îndreptă spre recepția motelului și îl urmări pe băiat cu privirea, până ce acesta intră în benzinărie. Se întoarse la Pontiac și, cu luminile stinse, conduse în

parcarea goală în care o lăsase pe Kayla, care adormise din nou, pe bancheta din spate. Mută bagajele în Pontiac, apoi o mută pe Kayla, care continuă să doarmă.

Când Kayla se trezi, parcurseseră deja vreo șaizeci și cinci de kilometri pe autostrada interstatală, îndreptându-se spre vest. Încet, mirosul stătut de fum de țigară îi cuprinse simțurile. Pipăi bancheta în jurul ei și podeaua mașinii, în căutarea ursulețului.

– Ursulețul! izbucni ea în plâns. Tati, te rog! Unde e? Unde e mașina noastră? L-ai lăsat în mașină.

Plânsul Kaylei era tot mai puternic, în timp ce vocea tatălui ei devenea tot mai distantă, iar vorbele lui tot mai reci și mai goale. Să se întoarcă după ursuleț, își zise, era o bătaie de cap pe care n-o meritau nici ea, nici ursulețul.

Sam și Annie Merrill cinau la sediul poliției, când sună Eli.

– Vezi? Ți-am spus eu, zise Sam ridicând receptorul. Nu pot să iau o îmbucătură de lasagna în gură, că mă sună cineva.

Înghiți și își drese vocea.

– Poliția din Drifting. Șeriful Merrill la telefon.

– Bună, Sam. Sunt Eli. Ești ocupat?

– Ocupat? Luam cina cu Annie. Ce s-a întâmplat?

– Musafirii noștri, îi știi, Nick Pierce și fiica lui, au plecat cam precipitat.

– Au șters-o fără să plătească?

– Nu, au plătit cu bani gheață în avans. E ceva mai complicat.

– Ce se întâmplă, Eli? întrebă Sam, aplecându-se în față.

– Nu știm exact, dar vreau să te întreb ceva. În ziua în care ai venit, când a dispărut Kayla, ai verificat numărul mașinii?

– Nu, răspunse Sam ușor încurcat. Nu aveam nici un motiv. Copilul a apărut și totul a fost în ordine.

– L-ai notat cumva?

– Sigur că da. Îl am notat aici.

– Cred că ar trebui să-l verifici.

– Poți să-mi spui de ce?

– Claire are motive să creadă că tipul a răpit copilul, Sam.

– Poftim?

– Azi a stat de vorbă cu ea și a pomenit de lupta pentru custodie și altele. Copilul e bolnav și am fost să-i luăm medicamente. Când ne-am

întors, plecaseră. Luaseră cu ei tot. Am găsit doar o sticlă cu vopsea de păr în baie.

Sam simți că-i îngheață sângele în vene.

– Verific numărul acum. Nu închideți.

Își răsuci scaunul astfel încât să fie cu fața la computer și introduse numărul de înmatriculare.

– Drace! Mașina i-a fost închiriată unui tip pe nume Nicholas Preston în Long Island, New York. A fost raportată ca fiind furată pe 21 martie. Tipul o folosește de șase luni.

– Preston? Pe tip îl cheamă Pierce.

– La ei apare drept Preston și cred că avem o problemă aici, spuse Sam. În primul rând, e vorba de un furt. Vin la voi. Nu atingeți nimic în cameră, bine?

– Ce se întâmplă? întrebă Annie, văzându-l pe Sam că se ridică.

– Îl știi pe tipul cu fetița aia oarbă care stătea la han? Ei bine, se pare că e un răpitor de copii.

Sam o luă în sus pe scări spre camera nr. 8, urmat de Eli, Annie, Claire și Stella.

– Va trebui să așteptați cu toții afară, spuse Sam grav. Camera e scena unei infracțiuni.

Își puse o pereche de mănuși de cauciuc noi, băgă cheia în broască și pătrunse în încăpere.

Deschise dulapul de haine și lumină cu o lanternă colțurile și rafturile. Cercetă apoi fiecare sertar al biroului, îngenunche și se uită sub paturi și după draperii. Intră în baie și văzu sticla de vopsea așezată pe marginea lavoarului.

– Hei, Eli, strigă el apropiindu-se de ușă și ținând cu grijă sticluța. Despre asta e vorba?

– Da, confirmă Eli.

Sam băgă sticluța într-o punguță de plastic, pe care o sigilă cu bandă adezivă roșie. Se întoarse în baie, unde văzu o pungă de plastic îndesată între scaunul de toaletă și cadă. O ridică și citi etichetele de pe sticluțele din interior.

– Ce naiba..., spuse. Avem Timoptic de la o farmacie din San Anselmo, California, datată ianuarie 2002. Atropină de la Cherry's Drugs din Queens, din martie 2002. Un Pred Forte de la Lyle's Drugs din Santa Fe, din mai 2002. Alt Pred Forte și atropină de la Clark Che-

mists din Dallas, datat iulie 2002. Au fost eliberate pe numele Kayla Powell, Kayla Preston și Kayla Peterson.

– De ce crezi că le-a aruncat acum? întrebă Eli.

– Nu cred că le-a aruncat. Cred că le-a lăsat din greșeală. Păstra ambalajele astea goale, fiindcă reprezentau niște urme, spuse Sam.

– Ce înseamnă asta? întrebă Claire.

– Se pare că au fost prin mai multe locuri, cel puțin din ianuarie încoace, spuse Sam. La ce folosesc? Despre ce fel de afecțiune e vorba?

– Fetița are glaucom juvenil, răspunse Claire ezitând. Sunt aceleași medicamente pe care le-am procurat pentru ea în seara asta.

Clătină din cap.

– Are nevoie disperată de ele.

– Ce facem acum? întrebă Eli.

– Ne întoarcem la secție și îl verificăm prin CNII, spuse Sam.

– Ce e asta? întrebă Claire.

– Centrul Național de Informații în domeniul Infracționalității, răspunse Sam. Să vedem ce ne spune în ce-l privește pe amicul nostru Nick și cum l-o mai chema. Sper fie atât de amabil și să mai greșească o dată, ca să-l putem prinde.

Claire își lăsă capul pe umărul lui Eli, în timp ce-l urmau pe Sam la secția de poliție. Eli conducea în liniște, ținând-o strâns de mână pe Claire.

Sam își puse geaca în cuier și se așeză în fața computerului. Tastă o parolă, apoi numele Nicholas Pierce, Preston, Peterson, Powell.

– Nu găsesc nimic. Nici unul dintre astea nu e numele lui real, spuse Sam. Cred că ar trebui să sun la FBI.

Privi spre ceasul de pe perete.

– Pot să folosesc computerul tău? întrebă Claire. E un site pe Internet cu informații despre copii dispăruți pe care aș vrea să mă uit.

Eli stătea în picioare în spatele lui Claire, sprijinindu-și mâinile pe umerii ei, iar Sam și Annie, de-o parte și de alta a lui.

– De unde știi de site-ul ăsta?

– De la DSS, răspunse Claire. Verificăm din când în când, ca să ne asigurăm că n-am văzut vreun copil care nu e însoțit de părintele căruia i-a fost încredințat.

Tastă „missingkids.com" și intră pe site-ul Centrului Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați.

– Uite, introduci date de stare civilă, iar apoi, cu puțin noroc, îți

apare unul dintre anunțurile postate. Ce bine ar fi fost, dacă am fi știut numele ei adevărat.

Completă câmpurile goale: prenume, vârstă, înălțime, greutate, culoarea părului, culoarea ochilor. La tipul de răpire, alese „familie". Apoi apăsă tasta „Enter" și așteptă.

– Oh, Doamne, spuse Claire cu o voce pierită.

Pe ecranul monitorului apărură două fotografii. Nick, al cărui nume de familie era Parsons, lângă o fotografie a fiicei sale, Kayla. Nick semăna destul de bine. Kayla, în schimb, deși putea fi recunoscută, arăta cu totul altfel: părul lung, de culoare castaniu-deschis, i se revărsa pe umeri. Fața îi era împlinită. Era îmbrăcată cu o bluză roz cu mâneci pufoase. Claire citi cu voce tare: „Kayla ar putea fi însoțită de tatăl ei, care nu are drept de custodie. Este nevăzătoare și ar putea avea nevoie de îngrijiri medicale. Kayla a fost văzută ultima oară în San Anselmo, California. Împotriva răpitorului a fost emis un mandat pentru infracțiunea de fugă ilegală în scopul evitării condamnării." Localitatea în care fusese emis raportul era San Anselmo. Copilul dispăruse din 26 februarie 2002.

– Acum ce facem? întrebă Claire, întorcându-se spre Sam.

– Anunțăm FBI-ul. Dar mai întâi o să trimit o înștiințare către toate secțiile de poliție din Connecticut, Massachusetts și Rhode Island.

– Și pe urmă? întrebă Claire.

– Pe urmă ne rugăm să se întâmple o minune, spuse Sam. Cum spuneam, sperăm ca d-l Parsons să greșească din nou.

Nicholas deschise radioul și coborî geamul, sperând ca șuieratul aerului rece al nopții să acopere plânsul înăbușit al Kaylei. Respirația lui era tot mai sacadată, transpira abundent și avea o senzație dureroasă de greață.

Eli era cel care îl alungase din Drifting. Claire fusese o țintă ușoară. Printr-o pură întâmplare, fusese crescută de tată și se vedea pe sine, atunci când se uita la el și la copil. Nick a știut însă din clipa în care i-a strâns mâna lui Eli că acesta era mai puțin demn de încredere. Dacă ea și-ar fi ținut gura, el ar fi fost acum în patul călduț din camera de la han, care mirosea a aer sărat și a lavandă.

Tocmai începuse să simtă efectele aerului rece al nopții, când fu zgâlțâit de un țipăt. Nu mai era plânsul cu suspine, încet și monoton, pe care învățase să-l ignore, ci un țipăt ascuțit de soprană, care-l făcu să smucească violent mașina.

– Ochii mei, se tânguia Kayla. Ajută-mă, tati, te rog!

Nick întinse mâna furios în spate, încercând s-o lovească, dar nu reuși să ajungă la ea.

– Încetează! Încetează odată! Nu te mai freca la ochi!

– Te rog, continuă să plângă cu suspine Kayla. Ajută-mă, te rog.

Nick n-o băgă în seamă. Avea de gând să mai conducă vreo două ore și poate că ajungea în Cape Cod înainte de miezul nopții.

Tommy Muldoon sosi la benzinărie miercuri dimineață, la ora șase și jumătate. Parcarea de la Motelul Benson era cufundată în întuneric, părând a fi goală. Pontiac-ul era probabil în spate, unde obișnuiau să-și parcheze oaspeții mașinile, își zise Tommy. Așteptă la benzinărie până la ora opt, când sosi fratele său Brian, ca să facă plinul.

– Hei, unde e Pontiac-ul? întrebă Brian, privind în jur.

– L-a luat cineva pentru o tură de încercare, minți Tommy. Ascultă, Bri, poți să stai stai puțin pe-aici? Trebuie să mă duc până vizavi.

– De ce ? O să întârzii la serviciu.

– Nu lipsesc decât zece minute, jur, spuse Tommy, traversând în grabă strada îngustă.

Alergă în parcarea din spate. Nici urmă de Bonneville. În interiorul motelului sordid, la recepție, era Floyd Benson.

– Bună, domnule Benson, spuse Tommy, cu răsuflarea tăiată. Caut un tip care stă aici împreună cu fiul lui. Un bărbat cam la cincizeci de ani, cu un fiu cam de vârsta mea.

Benson clătină din cap.

– Nu, spuse el fără să ridice privirea.

– Sunteți sigur? Nu puteți să vă uitați dacă s-a cazat cineva aseară?

– N-avem pe nimeni cu descrierea asta, răspunse Benson, privindu-l de data asta. Eu am plecat de aici aseară la ora șapte, iar de atunci nu s-a mai cazat nimeni.

– Mulțumesc, spuse Tommy, traversând în fugă strada.

– Ce se întâmplă, Tommy?

– Ascultă, Brian, nu mă omorî! A venit aseară un tip care mi-a dat opt sute și cincizeci de dolari pentru Bonneville. A spus că o să vină azi-dimineață, ca să facem actele, dar n-a mai apărut. A spus că stă la Benson's, dar nu-i acolo.

– Poate că s-a dus să mănânce.

– Nu, domnul Benson zice că la el nu stă nici un tip cu fiul său.

– Vrei să spui că i-ai dat mașina unui individ?

– Tipul mi-a plătit, ți-am spus. Uite, spuse Tommy scoțând bancnotele din portvizit. Mi-e frică, Bri. Dacă tipul o să folosească mașina ca să spargă o bancă sau mai știu eu ce?

– Trebuie să anunți poliția, Tommy, spuse Brian, clătinând din cap. Acum trebuie să plec la serviciu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Tommy intră în benzinărie și zăbovi o clipă în scaunul cu rotile, din piele maro uzată, aflat în spatele casei de marcat. Apoi ridică receptorul și formă numărul poliției.

– Sergent Blanco, răspunse o voce.

– Domnule sergent, sunt eu, Tommy, de la benzinăria Shell.

– Bună, Tommy. Ce s-a întâmplat?

– A venit la mine un tip aseară, să se uite la Bonneville. Mi-a dat opt sute cincizeci bani gheață și a plecat. A zis că stă la Benson și că o să vină în dimineața asta să facem hârtiile, dar n-a mai apărut. Am verificat la Floyd Benson și tipul n-a stat niciodată acolo.

– Înțeleg. O să trimit un om la tine, Tommy.

– Am dat de bucluc?

– Tu, nu, Tommy, spuse sergentul Blanco înțelegător. N-ai făcut nimic rău.

John Blanco îl trimise pe Joe Erickson să stea de vorbă cu Tommy Muldoon la stația de benzină. Joe avea doar douăzeci și cinci de ani, deci era cu puțin mai mare decât Tommy.

– Povestește-mi cum s-au petrecut lucrurile, spuse Erickson. Ia-o chiar de la început.

Tommy îi povesti despre Nick și scoase banii din portvizit.

– Vreți să vi-i dau ca probă?

– Pune-i într-un loc sigur. Descrie-mi-l pe tip.

– Alb, cam 1,80 înălțime. Puțin mai înalt ca mine, spuse Tommy. Părul spicat cu alb. În jur de cincizeci de ani.

Stația din mașina lui Erickson cârâi.

– Așteaptă o clipă, spuse.

Erickson se duse la mașină, ridică recpetorul și ascultă. Era o avertizare despre un Ford Taurus de culoare albastră, cu plăcuțe de înmatriculare de New York, aparținând unui presupus răpitor de copii. Se întoarse la Tommy.

– E-n regulă. O sa fim atenți. În acest moment, nu putem face altceva.

– Ce fac cu banii?

– Lasă asta acum. Poate că totuși tipul o să apară. Poate că a fost nevoit să rezolve o urgență.

Erickson se sui în mașina de patrulare și termină de notat în carnețel. Pe drumul de înapoiere la secție, se gândi să verifice un pic parcarea de la restaurantul-pensiune chinezesc, care devenea pe zi ce trece un buboi. Locul crea numai probleme. Mai întâi, dădu ocol parcării prin spate, ca să vadă dacă nu cumva era gunoi aruncat acolo, care să provoace o invazie de șobolani, așa cum se întâmplase în luna iulie a anului precedent. În parcare, nu era nimic, cu excepția unui Ford Taurus albastru. Coborî din mașină și își făcu mâinile streașină ca să privească în interiorul Ford-ului. Inima începu să-i bată cu putere.

– Aici Erickson. Sunt la *Ming's Wok*, pe Autostrada 12, spuse în stație. Vreți să-mi mai citiți o dată înștiințarea aia?

Erickson privi în gol, în timp ce Blanco îi citea fiecare cifră și literă de pe plăcuța de înmatriculare din fața lui.

– Am găsit Taurus-ul albastru la *Ming's Wok*, anunță el. Abandonat.

– Trimit întăriri, spuse Blanco. Bravo, Erickson.

În jumătate de oră, la restaurantul chinezesc sosiră doi polițiști din poliția statală și patru din cea locală. Luară amprente din mașină, iar ursulețul găsit pe podeaua din spate fu aruncat fără menajamente într-o pungă de plastic, pe post de probă. De la benzinărie, Tommy Muldoon văzu luminile și auzi sirenele. Încuie ușa magazinului, întoarse plăcuța din poziția DESCHIS în cea de ÎNCHIS și o luă în jos spre *Ming's*. Când ajunse, sergentul Blanco tocmai își parca mașina.

– Bună, dom' sergent, spuse Tommy. Ce s-a întâmplat?

– Căutăm un tip, spuse Blanco, arătându-i un afiș cu antetul Centrului Național pentru Copii Dispăruți sau Exploatați.

Lui Tommy i se uscă gura.

– Ce-a făcut?

– E căutat pentru răpire, spuse Blanco.

– Domnule sergent, ăsta e tipul care mi-a luat mașina, spuse Tommy.

Blanco strânse echipa în jurul lui.

– Se pare că trebuie să modificăm datele din înștiințare. Tipul conduce acum un Pontiac Bonneville grena, cu plăcuțe de înmatriculare din Rhode Island.

Puse o mână pe umărul lui Tommy.

– Mașina a luat-o de la tânărul ăsta noaptea trecută. Ce număr are mașina, Tommy?

– RCE 5398.

– Unde a fost emisă avertizarea?

Un polițist mai în vârstă interveni.

– În Drifting, Connecticut. La vreo o sută patruzeci de kilometri de aici. Șef acolo e Sam Merrill.

Blanco zâmbi.

– Sam Merrill. Am lucrat cu el cu ani în urmă, în Southport. Faceți-mi legătura cu el, vă rog.

– Sam? Sunt John Blanco. Mă mai ții minte?... Da, a trecut ceva vreme. Sunt în Hubbard, Rhode Island. Am găsit Taurus-ul albastru abandonat. Se pare că amicul tău a furat o altă mașină, un Pontiac Bonneville grena, cu plăcuțe de înmatriculare Robert Charles Edward 5398. Te ținem la curent.

Îi povesti lui Sam despre Tommy Muldoon.

– Am cercetat mașina. E curată ca lacrima. N-am găsit decât un ursuleț pe bancheta din spate.

– Păstrăm legătura, John, spuse Sam. Mă bucur că lucrăm din nou împreună.

Sam era gata să închidă.

– Ah, John, ai grijă de ursulețul ăla, bine?

– Bine, Sam, răspunse John.

Sam sună imediat la han. Claire răspunse de la primul apel.

– Au găsit mașina, spuse Sam. Se pare că amicul nostru a luat o altă mașină.

– Unde? întrebă Claire, apucându-l pe Eli de mână. Unde sunt?

– În Hubbard, Rhode Island. Avem marca mașinii pe care o conduce acum și numărul de înmatriculare. O să-l prindem pe tip. Simt asta.

– Ne ții la curent, Sam, nu-i așa?

– Promit.

– Spune-mi ce se întâmplă, spuse Eli, după ce Claire puse receptorul în furcă.

Claire își lăsă capul pe pieptul lui.

– Nu l-am ascultat pe Jack, șopti ea.

– Pe Jack?

– În prima zi, i-am văzut bășica de la picior. Am văzut expresia de

pe fața ei, când a vrut să ascundă bastonul de tatăl ei. Chiar și tu ai spus că era ceva în neregulă cu tipul ăsta...

– C e legătură ar e asta cu Jack?

– Îți amintești ce spunea Jack? Spunea să fim întotdeauna atenți la detaliile vieții cotidiene. Nu am fost suficient de atentă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Poate nu am *vrut* să fiu.

❧ Capitolul 7 ❧

În San Anselmo, zorii acelei zile de miercuri nu prevesteau soare pentru Phoebe Parsons. Coborî în ciorapi, în vârful picioarelor, până în bucătărie. Părul lung și des de culoare șaten-deschis îi era împrăștiat pe față, ceea ce făcea ca trăsăturile ei să pară și mai delicate. Chipul încordat și obosit o făcea să pară a avea mai mult decât cei treizeci de ani ai ei. Sora ei, Caroline, venise de la Chicago s-o viziteze. Mama lor, Corinne, care venise să locuiască cu Phoebe a doua zi după dispariția Kaylei, dormea. Caroline era deja în bucătărie.

– Am făcut cafea, spuse Caroline.

– Cum de te-ai sculat așa de devreme?

– Cred că încă funcționez după ora din Chicago. Tu ce scuză ai?

– Nu pot să dorm, spuse Phoebe, apucând cana cu cafea cu o mână subțire.

Pe unghiile scurte avea cruste de vopsea.

– Poate-ți faci manichiura azi, o îndemnă Caroline.

– Nu merită osteneala. O să se murdărească din nou.

Ridică privirea spre sora ei.

– Pentru prima oară de la accident, am pictat o fereastră în casa cuiva, săptămâna trecută. Nu una adevărată, înțelegi, o fereastră falsă pe un perete. Încă nu pot să țin pensula ca lumea în mână.

– O să-ți recapeți treptat mobilitatea.

Phoebe își întinse degetele.

– Nu de asta am nevoie, spuse ea și ochii i se umplură de lacrimi. Am avut o noapte proastă.

Caroline o cuprinse cu un braț după umeri.

– Auzi, ce-ai zice dacă tu, mama și cu mine am face o mică plimbare?

– Nu vreau să ies. Vreau să stau lângă telefon.

– Phoebe, ai pagerul. Ai telefonul mobil. Nu se poate să stai toată ziua aici și să păzești telefonul.

– Săptămâna viitoare se împlinesc șapte luni. Șapte luni.

– Știu, spuse Caroline.

Ochii lui Phoebe scânteiară.

– N-o să renunț niciodată, Caroline. Niciodată. Dar nu mai pot nici măcar să intru în camera ei. Obișnuiam să intru acolo și să mă așez pe marginea patului, dar acum nu mai suport să fac asta.

O privi pe Caroline.

– În seara aia, a luat cu ea ursulețul. Știi, ursulețul pe care i l-ai dat la primul ei Crăciun.

Durerea lui Phoebe se transformă în furie.

– A lăsat acasă picăturile pentru ochi. Mă tot gândesc – își acoperi gura cu mâna, încât cuvintele abia dacă se auzeau – că are dureri.

Amintirile lui Phoebe despre noaptea aceea erau vagi. Nick apăruse la ușă pe la ora unsprezece. Kayla dormea de câteva ore bune. Părea pierdut. Pielea lui albă era în monocromie cu părul, care încărunțise și mai mult în ultimele câteva luni. Haina sport era șifonată și pătată.

– Lasă-mă doar s-o privesc, o implorase, stând în cadrul ușii. Cred că te lasă inima să faci asta, nu-i așa?

Înainte de lupta pentru custodie, nu-l interesase niciodată Kayla. Era o povară pentru el. Singura dată când Phoebe insistase să meargă împreună și să discute cu psihologul școlii, fusese nevoie de multă muncă de lămurire. El nu-și dorise niciodată acel copil. Ar fi trebuit să-l părăsească demult, dar întotdeauna crezuse că se va schimba. Chiar și în seara aceea, o parte din ea avusese încredere în el. Seara aceea. Ultima în care își văzuse copilul.

– Ai obținut ce-ai vrut, îi spusese, stând în mijlocul bucătăriei.

– N-am vrut asta, șoptise ea. Am vrut să fim o familie. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

– Îți pare rău? o întrebase el. Dar ai obținut tot, dragă Phoebe: casa, alocația copilului. De ce naiba îți pare rău?

– Poate că ar trebui să pleci, Nick, îi spusese speriată. Nu vreau să ne certăm.

– Ai un prieten? o întrebase.

– N-am nici un prieten, îi răspunse, întorcând fața. Cred că ar fi bine să pleci.

– Ți-am spus, vreau s-o văd pe Kayla.

– Te duc în camera ei, dar pe urmă trebuie să pleci.

– Mă *duci* în camera ei? Încă mai știu să mă descurc în casa asta. Nu am nevoie să mă duci tu nicăieri. Tu și ideea ta cu vizitele supravegheate, de parcă aș fi un criminal.

– Îmi pare rău, Nick. Dacă n-ai fi...

– Dacă n-aș fi ce?

O apucase de braț și i-l răsucise la spate, imobilizând-o. Era ultimul lucru pe care și-l amintea din seara aceea. Se trezise pe pardoseala rece de gresie a bucătăriei, cu degetele de la mâna dreaptă mutilate, rupte și pline de sânge. Alergase în camera Kaylei și văzuse patul gol. O căutase prin casă, strigându-i numele, cu sângele șiroind pe podeaua mochetată. Încercase să nu-și piardă cunoștința, dar, în timp ce forma 911, leșinase din nou. Următoarea imagine pe care și-o amintea era cea a medicului care îi ținea sărurile de amoniu sub nas. Aproape că vomitase, când își revenise din leșin.

– Nu eu! strigase. Nu înțelegeți? E vorba de copilul meu, izbucnise ea în plâns. Mi-a luat copilul.

În bucătărie intră Corinne. Părul ei bogat, odinioară șaten-deschis ca și părul lui Phoebe, era acum înspicat cu fire argintii la tâmple.

– Uită-te la ele! Beau cafea fără să mănânce o felie de pâine prăjită sau altceva. Mai ales tu, Phoebe. Ești slabă ca o scovergă. Trebuie să te întremezi.

Deschise frigiderul și scoase tăvița cu ouă.

– Și după ce mâncăm, ieșim puțin pe-afară. Am putea să mergem până în Headlands. Cum îi zice? La Point Bonita. Nu se poate să-ți petreci tot timpul lângă telefon, Phoebe.

– Dar, mami... protestă Phoebe.

– Nici un fel de „dar". Vreau să ieși afară, la puțin aer curat, spuse Corinne.

Cuprinse fața lui Phoebe cu amândouă mâinile.

– Phoebe, dacă nu ești puternică, nu-i ești de nici un ajutor fiicei tale și cu atât mai puțin ție însăți.

Phoebe o aprobă cu o mișcare a capului.

– Noaptea trecută am visat că era bolnavă. Am tot strigat-o, m-a auzit și m-a strigat la rândul ei, dat n-am putut să ajung la ea.

– N-o să încetăm s-o căutăm. Îți promit, spuse Corinne, îmbrățișându-și fiica.

Până la ora nouă și jumătate, cele trei terminaseră micul dejun, făcuseră duș și erau îmbrăcate în echipament de excursie. Phoebe verifică robotul, ascultându-și propria voce: „Ați sunat la Phoebe Parsons. Vă rog să lăsați un mesaj, după semnal. Dacă aveți informații despre fiica mea, Kayla, vă rog să mă sunați imediat pe pager la 415-555-4626 sau pe telefonul mobil la 415-555-3446. Vă mulțumesc, plină de speranță."

Corinne și Caroline ascultară mesajul din living

– Mami, întrebă Caroline în șoaptă, spune drept. Crezi că o s-o mai...

– În unele zile sunt plină de speranță, în altele am impresia că n-o s-o mai vedem pe fetița asta niciodată, spuse Corinne. Ce știu însă e că, dacă îl mai întâlnesc pe omul ăla o dată, îl omor cu mâna mea. Jur.

Nick intră în localitatea Dennis, Massachusetts, puțin după miezul nopții, în dimineața zilei de miercuri. Se întrebă cât avea să-l aștepte oare băiatul de la benzinărie, după ivirea zorilor. Kayla dormea de câteva ore bune, un somn indus de durere, care acționa ca un soporific natural. În timp ce conducea pe strada îngustă în căutarea unui motel, fu cuprins de panică. Era într-o fundătură. Continuând să meargă spre nord-est, s-ar bloca singur, ca într-o capcană, în Cape Cod. Ce fusese în capul lui? Trebuia să se întoarcă. O luă înapoi prin oraș pe Route 6, viră spre vest pe Autostrada interstatală 93, iar de acolo, pe o variantă de legătură, ieși în Autostrada interstatală 95. O s-o ia spre Manhattan. În orașul ăla, nu te bagă în seamă nimeni. Singura problemă era aceea că în servietă mai erau doar douăzeci și cinci de mii de dolari: fondul Kaylei pentru colegiu. Nu însemna prea mult într-un oraș ca New York. Și pe urmă, ce să caute un copil în situația Kaylei la colegiu?!

Simți că adoarme la volan. Își înfipse degetele în coapse. Avea nevoie de o cafea, dar nu îndrăznea să se oprească. Stomacul îi ghiorăia. Kayla dormea ghemuită pe bancheta din spate, cu centura de siguranță înfășurată în jurul gâtului. N-o să poată ajunge în Manhattan. Nu era nici cinci dimineața. Ieși din Autostrada interstatală 95 în Playland Parkway, care ducea spre Drumul Național 1, din care viră la stânga în dreptul unei plăcuțe indicatoare pe care scria Orașul Harrison. Mote-

lul Mario se afla pe colț, vizavi de un McDonald, o gogoșerie Dunkin' Donuts și un magazin de mobilă Freight Liquidators.

Nick opri în parcare și se întoarse s-o trezească pe Kayla.

– Ne-am oprit, spuse. Trebuie să te trezești.

– Unde suntem? întrebă ea.

– În New York, răspunse Nick. Așteaptă aici. Mă duc înăuntru să fac cazarea. Și fără prostii, Kayla. Mă întorc imediat.

Ajuns înăuntru, lovi mica sonerie argintie de pe tejgheaua recepției și din spate apăru o tânără drăguță, cu părul lung și negru.

– O cameră single, vă rog, ceru Nick.

– Plătiți cu MasterCard sau Visa?

– Plătesc cash, spuse Nick, scoțând portvizitul.

– În acest caz, îmi trebuie permisul de conducere.

Nick îi întinse permisul de conducere emis în Texas.

– Sunteți departe de casă. Câte nopți stați?

– Una. Cât costă?

– Optzeci.

Nick îi întinse patru bancnote de douăzeci de dolari.

– Mulțumesc, spuse fata, luând o cheie de care era agățată o bucată masivă de lemn, pe care scria Camera 16. În spate și pe dreapta. Aveți parcare în fața ușii.

Își agăță servieta de umăr, luă valiza din portbagaj și deschise ușa camerei. Se întoarse la mașină, privi în jur, apoi o cără pe Kayla înăuntru și o așeză pe pat. Fața ei era umflată și roșie.

– Unde suntem? întrebă ea.

– Într-un motel, răspunse Nick. O să rămânem aici peste noapte.

– De ce?

Nick nu-i răspunse.

– Mă duc vizavi să aduc micul dejun. Lipsesc douăzeci de minute, spuse. Și încetează să te mai freci la ochi.

– Poți să-mi cumperi picăturile? întrebă Kayla, tatonând terenul.

O clipă, simți că-l atinge la coarda sensibilă.

– O să fac ce pot, spuse.

O să se uite în paginile galbene mai târziu, să vadă dacă nu era vreun medic oftalmolog prin zonă. Vreo femeie, își zise. Cineva care să dea dovadă de înțelegere. O să inventeze o poveste, așa cum făcea mereu. Acum însă, nu putea gândi limpede. Kayla nu trebuia să se mai frece la ochi. Arăta de parcă ar fi fost bătută.

Miercuri dimineață, la ora șapte, când se deschise gogoșeria Dunkin' Donuts, polițistul de patrulare Steve d'Angelo se înființă să-și ia o cafea. Avusese grijă să ajungă devreme în zonă, ca să poată traversa la Motelul Mario, unde lucra Gina în tura de dimineață. O plăcea de pe vremea când erau colegi la liceul din Harrison. Gina urma acum cursuri serale la un colegiu local. Steve îi mulțumea în fiecare zi stelei lui norocoase pentru faptul că Gina se hotărâse să rămână în oraș și nu plecase la o școală din altă localitate. În mod normal, miercuri ar fi trebuit să lucreze în tura de noapte, dar făcuse schimb cu polițistul Day. Mezinul acestuia făcuse o infecție la ureche, iar el trebuia să stea cu copilul, pentru ca soția lui să poată merge la serviciu.

– Mi-a fost dor de tine aseară, spuse Steve, aplecându-se peste tejghea, ca să o sărute pe obraz.

– A trebuit să învăț, replică Gina. În plus, Mario m-a rugat să vin devreme în dimineața asta, fiindcă el trebuia să se ducă să-și scoată o măsea de minte.

– Când ai venit?

– La cinci fără un sfert, răspunse ea căscând. Și cu serviciu, și cu școală, sunt frântă.

– Te cred, iubito, spuse Steve, întinzându-i o cafea. E liniște pe-aici. Ai putea să moțăi o vreme.

– Nu se poate, răspunse Gina. Am avut deja o cazare, la zece minute după ce am ajuns. Un tip din Texas.

Stația lui Steve, prinsă la șold, pârâi. „Către toate mașinile. Avertizare pentru toate secțiile din New England și toată Coasta de Est. Este dat în urmărire un Pontiac Bonneville de culoare grena, cu număr de înmatriculare Richard Charles Edward 5398 din Rhode Island. Părinte fugar, care și-a răpit copilul de sex feminin, aflat în dificultate. Avertizarea a fost emisă în Drifting, Connecticut."

Steve închise stația.

– Ce-ai zice să ne întâlnim diseară? Crezi că poți să abandonezi cărțile pentru o seară?

Gina zâmbi.

– Vino să mă iei la șapte. Și fii atent ce faci azi.

– Întotdeauna sunt atent.

Steve se urcă în mașina de patrulare. Nu observă Pontiac-ul cu numere de Rhode Island, parcat cu trei locuri mai încolo, și nici pe bărbatul care, de după draperie, răsuflă ușurat văzându-l că pleacă.

De îndată ce Nick ieși din încăpere, Kayla se îndreptă spre ușă, numă rând. Cincisprezece pași. Numără înapoi pașii până la pat, apoi zece pași până la perete. Pipăi peretele din dreapta ei, până dădu de o altă ușă. Răsuci mânerul ușii și simți sub vârfurile degetelor plăcile reci de faianță. Baia, își zise. Pipăi până dădu de un prosop, apoi de lavoar și își clăti ochii cu apă. Se șterse pe mâini, apoi numără pașii până la pat și se așeză cuminte în mijlocul lui, așteptând să se întoarcă Nick. Întinse mâna în spate și luă o pernă, pe care o strânse în brațe. Nu era ursulețul ei, dar trebuia să se mulțumească cu ce avea. Pentru prima oară de când plecase cu tatăl ei, era speriată. Cu adevărat speriată. Nu numai pentru că o dureau foarte rău ochii, ci și pentru că, pentru prima oară, o speria tatăl ei. Auzi o cheie răsucindu-se în broască, apoi ușa închizându-se încet.

– M-am întors, spuse Nick.

Vocea lui îi păru obosită.

– Ți-am adus un sandvici cu ou și oranjadă. Uite.

În pofida durerii, era moartă de foame.

– Miroase a cafea, tati, spuse Kayla. Ce-ai mai adus?

– O brioșă, răspunse Nick cu gura plină.

– Cum se cheamă locul ăsta?

– N-am idee, mormăi el. Ascultă, trebuie să mă odihnesc puțin. Uită-te la televizor sau fă ce știi tu, bine?

Îi puse telecomanda în mână. Kayla nu-i spuse cât de mult o întrista în clipa aceea. Dădu drumul la televizor și, după felul în care respira Nick, știu că adormise. Cât își dorea ca mami să-i fi citit acum o poveste. Povestea despre iepurașul care îi tot spune mamei lui că o să fugă de acasă, iar mama lui îi spune că îl va găsi întotdeauna. *Iepurașul fugar*, așa se chema povestea. „Dacă o să te preschimbi într-o bărcuță cu pânze și o să pleci departe de mine, îi spunea mama sa, eu o să mă prefac în vânt și o să suflu ca să te duc unde vreau eu."

Pentru prima oară, ar fi vrut ca mami să se poată preschimba în vânt.

Era aproape miezul zilei, când cei doi agenți FBI, conduși de Sam, deschiseră ușa de sticlă a hanului. Agenții Susan Morse și Tim Hunt se prezentară, arătându-și legitimațiile.

– Există un loc unde putem vorbi? întrebă agentul Morse.

– Acolo, spuse Claire, arătând spre verandă.

Cei cinci se așezară pe două canapele din răchită, în jurul unei măsuțe de cafea cu blat de sticlă. Agentul Morse scoase un fluturaș din servietă.

– Acestea sunt persoanele care s-au cazat la han?

Claire recunoscu anunțul de pe site-ul Centrului Național.

– Da, răspunse ea. Sub numele de Nick Pierce și Kayla.

Agentul Morse notă într-un carnețel.

– Când au sosit aici?

– Luni dimineață, răspunse Claire.

– Cum vi s-a părut copilul?

– A intrat să se cazeze fără fetiță. A lăsat-o dormind în mașină. După ce am făcut cazarea, ne-am dus la mașină să luăm copilul și bagajele, dar fetița dispăruse. L-am sunat pe Sam de la telefonul de pe plajă.

– Tatăl vi s-a părut agitat?

– Nu. Adică a devenit agitat, când n-a mai găsit-o pe Kayla, dar când a văzut-o, s-a liniștit. Era îngrijorat.

Claire ezită.

– Cum ar fi orice părinte care își regăsește copilul.

Agentul Morse își aruncă părul pe spate și surâse afectat.

– Cum a achitat domnul Parsons nota de plată?

– A plătit cash. Mi-a explicat că nu-i place să primească factura pentru cartea de credit după o lună.

– Ne puteți arăta lista convorbirilor telefonice efectuate din cameră?

– Nu există nici o convorbire, interveni Eli. Am verificat.

– Ce v-a făcut să verificați?

– Nu mi-a plăcut tipul, răspunse Eli sec. Avea ceva care mă neliniștea.

– Ați observat ceva neobișnuit la Kayla? Comportamentul, starea fizică?

– Se agăța de mine, spuse Claire. A pomenit de faptul că mama ei vrea s-o trimită la un internat.

– Când a spus asta?

– Când eram pe plajă. Când am încercat însă să aflu mai multe, n-a mai vrut să vorbească despre asta. N-am mai insistat.

– Dar din punct de vedere fizic?

– Avea o bășică la picior, o strângeau pantofii, iar unghiile de la picioare erau netăiate.

– Cum ați văzut toate astea?

– I-am văzut picioarele în ziua în care am fost pe plajă. I-am văzut unghiile atunci și când am fost să-i cumpărăm pantofi.

– Altceva? Vânătăi? Tonusul pielii?

– E mică pentru vârsta ei și firavă. Arată ca un copil născut prematur. Ieri au început s-o supere și ochii. S-au umflat și o usturau, spuse Claire. Avea dureri destul de mari. Are glaucom juvenil, iar Nick i-a uitat picăturile acasă. I-am spus să-l sune pe doctorul Kaylei și să-l roage să comande rețeta la Drugmart, de unde puteam să-i iau doctoriile, dar el a spus că lucrul ăsta l-ar fi făcut să pară neglijent și i-ar fi compromis lupta pentru custodie. Mi-a explicat că e în divorț cu soția lui.

Agentul Morse ridică sprâncenele.

– Continuați, doamnă doctor Cherney.

– În fine, soțul meu l-a sunat pe un prieten de-al nostru, doctorul Boyd, și el a transmis rețeta la farmacie. Când ne-am întors însă acasă, după vreo oră, el și Kayla dispăruseră.

– Și atunci l-ați sunat pe șeriful Merrill, interveni agentul Hunt. Ce v-a făcut să-l sunați?

– Fetița era bolnavă când au plecat. Avusese dureri toată ziua, spuse Claire. Nu putea să plece cu ea în situația în care era decât dacă fugea de ceva.

– Altceva? întrebă agentul Morse, plimbându-și privirea de la Claire la Eli.

– Nu s-a despărțit nici o clipă de servietă. Cât timp a stat aici, chiar și atunci când s-au dus să se plimbe pe plajă, spuse Eli. Spunea că are în ea niște schițe originale și că se temea să nu le piardă. Zicea că e arhitect.

– Singurul lucru real pe care l-a spus, comentă agentul Morse.

– De unde această pasiune pentru servietă?

– Sunt sigură că înăuntru avea bani gheață.

– Acuzațiile de violență domestică ce i s-au adus au fost inventii? întrebă Claire.

– Nu, nu au fost, răspunse agentul Morse, ridicând privirea spre Claire.

– Și înțeleg că sunt deja divorțați. Pe site se menționa faptul că el e părintele care a pierdut custodia.

– Așa e, confirmă agentul Morse. Copilul e dispărut din luna februarie. A fost răpit în prima noapte după ce s-au încheiat audierile pentru custodie.

– Atunci, cum? întrebă Claire tulburată. Cum a răpit-o?

– A venit la locuința soției lui în noaptea aceea. I-a spus că nu dorea decât s-o vadă pe Kayla, care dormea în camera ei. A intrat după soția lui în bucătărie și a imobilizat-o, apoi i-a prins mâna în ușa de la cuptorul de inox și i-a strivit degetele. Ea a leșinat. Când și-a revenit din leșin, fiica ei dispăruse.

– Oh, nu, exclamă Claire, aproape fără glas. A mai spus că Phoebe a avut un accident de schi când era gravidă și Kayla s-a născut prematur, de asta nu vede.

– Doamna Parsons spune că a împins-o pe scări când era gravidă în șapte luni. Copilul s-a născut a doua zi.

– I-a făcut vreodată rău Kaylei?

– Fizic, nu, din câte știm noi sau mama ei. Emoțional, însă, e o altă poveste.

– S-a luat legătura cu mama Kaylei? întrebă Eli. Știe că fetița a fost aici?

– Încă nu, răspunse agentul Hunt. Nu dorim să-i creăm iluzii.

– Am trimis buletine de avertizare către toate secțiile de pe Coasta de Est, spuse Sam. Acum nu putem decât să sperăm că o dă în bară.

Agentul Morse își închise carnețelul de notițe și băgă mâna în servietă.

– Vă las cartea mea de vizită. Mulțumesc pentru timpul acordat.

– Ce o să pățească până la urmă? întrebă Claire. Dacă îl prindeți, bineînțeles.

Agentul Morse strânse din buze.

– Nici pe departe ce-ar merita.

❧ Capitolul 8 ❧

Corinne parcă mașina în parcarea de la Rodeo Beach.

– E o briză puternică azi, spuse ea, închizându-și canadiana până sub bărbie. Sunteți gata, fetelor? Phoebe, încheie-ți haina.

– Suntem gata, spuse Phoebe, pipăind pagerul și telefonul mobil, pe care le avea la șold.

Cele trei își aruncară rucsacurile pe spate și se îndreptară spre

plajă. Phoebe urca pe potecă în urma mamei și surorii sale. Ceva din visul pe care îl avusese cu o noapte înainte îi persista în minte. Sentimentul că se afla mai aproape de Kayla decât fusese în ultimele câteva luni. În noaptea în care se născuse, doctorii o lăsaseră s-o țină în brațe doar o clipă. Încheietura unui deget al lui Phoebe era mai mare decât pumnișorul Kaylei. Și totuși, copilașul acela dădea din mâini și din picioruțe și scâncea cu energia unui supraviețuitor, iar Phoebe știuse, chiar și atunci când doctorii i-au spus că fetița e oarbă, că va trece peste toate încercările. Phoebe nu s-a mișcat trei săptămâni de lângă incubatorul Kaylei, urmărind mișcările toracelui cu fiecare respirație. Tuburi hidoase și electrozi făceau ca trupul ei să pară și mai firav. Nick venea la sfârșitul fiecărei zile și rămânea dincolo de peretele de sticlă, spunând asistentelor că nu suporta durerea. Și de fiecare dată când Phoebe îi vedea mutra, întorcea capul în altă parte.

– Ești o mocăită, strigă Corinne către Phoebe, care se târa în urma lor. Mai avem un kilometru și jumătate și am ajuns în vârf.

– Vin acum, răspunse Phoebe.

– Ne oprim să mâncăm când ajungem sus. Ai face bine să ai poftă de mâncare, domnișoară Phoebe. Am de gând să pun ceva carne pe oasele alea ale tale.

Phoebe își aminti trupușorul neted de sugar, cutele de piele fină ale Kaylei. Faptul că vorbise în propoziții întregi încă de când avea doi ani. Felul în care zâmbea când mânca înghețată de ciocolată cu fondant. Felul în care își așeza ursulețul lângă ea, atunci când spunea rugăciunile înainte de culcare, iar apoi îl acoperea cu păturica. Părul ei lung de culoare șaten-deschis împrăștiat pe pernă, când dormea. Felul în care trupul Kaylei se contopea cu al ei, atunci când îi citea povești la culcare. O pală de vânt o atinse și Phoebe închise ochii. Simți mirosul aerului sărat. Stătu o clipă nemișcată, cu palmele în sus, și simți cum vântul îi ondulează fiecare fir de păr.

Câțiva kilometri mai jos, se auzeau valurile Pacificului izbindu-se de țărm. Era un peisaj pe care Kayla nu avea să-l vadă niciodată. Trase aer atât de adânc în piept, încât avu senzația că aerul rămase captiv acolo. Era copleșită de sentimentul că fetița ei încerca să ajungă la ea. Sentimentul sumbru că i se întâmplase ceva.

Dacă tu te-ai preschimba într-o bărcuță, eu m-aș preface în vânt.

Eu sunt vântul, își zise. Trebuie să fiu.

Nick dormi până la ora trei după-amiază, cu draperiile de la cameră trase. Se trezi dezorientat, neștiind dacă era trei dimineața sau trei după-amiaza. Trase draperiile de vinil și văzu lumina soarelui.

– Tati? se auzi o voce slabă din celălalt pat. Te-ai trezit?

– M-am trezit, răspunse Nick, cu vocea încă adormită.

Aprinse veioza de pe noptieră și se uită la Kayla. Avea fața congestionată și ochii închiși.

– Mă dor ochii, spuse.

Nick rămase insensibil.

– Te freci la ochi. Ți-am spus să încetezi.

– Trebuie să mă ajuți, îngăimă Kayla.

Nick scoase cartea de telefon din sertarul noptierei, dar o puse la loc. Dacă ar duce-o la urgență, i s-ar pune prea multe întrebări. La cabinetul unui doctor, s-ar întâmpla același lucru.

– Mă duc să iau ceva de mâncare, spuse.

– Pot să vin și eu cu tine? Nu mai vreau să stau aici.

– Nu acum, spuse Nick autoritar, băgând portvizitul în buzunarul de la spate.

Nu cu fața asta care arată de parcă te-ar fi bătut cineva, își zise.

– Pune lanțul la ușă, când plec.

Kayla merse în urma lui, numărând pașii până la ușă. Pipăi până găsi lanțul. Apoi numără pașii înapoi până la pat, străduindu-se să țină minte numărul pașilor, ca să-i poată deschide ușa când se întorcea. Întinse mâna spre telefon. Ce ar fi dacă ar suna-o pe mami? își zise. Formă numărul și la capătul celălalt se auzi o voce de femeie.

– Cu ce vă putem fi de folos? Dacă vreți să vorbiți cu exteriorul, trebuie să formați cifra nouă înainte de a forma un număr, spuse Gina. Alo? Alo?

Kayla puse receptorul în furcă, amintindu-și că mami era cea care voia s-o trimită de acasă.

Miercuri seară, Steve D'Angelo sosi la locuința Ginei la ora șapte. Avusese o zi obișnuită. O tamponare la prima oră a dimineții, două biciclete furate la gimnaziu, o fereastră spartă la casa nelocuită de pe Wilding Lane. Măcar acum se putea întâlni cu Gina, care răspândea parfumul de căpșuni al gelului ei de duș.

O duse la *McHenry*, ca să mănânce niște hamburgeri, apoi înapoi în apartamentul lui, ca să petreacă câteva ore împreună, înainte de a o

conduce acasă, unde tatăl ei o aștepta cu cronometrul în mână. În timp ce părăseau apartamentul lui Steve la miezul nopții, Gina își aminti că-și lăsase caietul de chimie, care îi trebuia a doua zi dimineață, pe tejghea la motel.

– Trecem pe la motel și îl luăm, spuse Steve.

– Dar nu e în drumul nostru, se văită ea. Ce ciudă mi-e că l-am uitat acolo. Dar am plecat în grabă, fiindcă a fost nebunie mai târziu.

– De ce?

– Ei, știi și tu, suspecții obișnuiți. Apoi și ciudatul ăla care a venit azi-dimineață. Tipul din Texas.

– Ți-a creat probleme?

– Nu, nu-i vorba de asta. A stat în cameră toată ziua, mai puțin când a traversat până la McDonald. Aș putea să jur că e un om fără adăpost. Nu știu care e povestea lui, dar pot să pun pariu că în Texas nu are nici un fel de familie.

Scutură din umeri.

– Cine s-ar mărita cu el?

Steve opri în parcarea din fața motelului.

– Hai să mergem în spate, îl rugă Gina. Am la mine cheia de la ușa din spate.

Steve trase Honda aproape de intrarea din spate, dădu drumul la radio și deschise trapa din plafon. Cerul era plin de stele. Gina ieși din motel, cu caietul în mână.

– Mario era acolo?

– Nu. De serviciu e Loretta, verișoara lui Mario. El ia analgezice din cauza măselei. Zicea că e terminat.

Steve conduse mașina prin parcare, privind în jur.

– Mașina aia are un cauciuc dezumflat pe față, spuse arătând spre Bonneville.

– E mașina ciudatului, spuse Gina.

– Parcă spuneai că e din Texas.

– Așa e.

– Mașina are plăcuțe de înmatriculare din Rhode Island.

Inima începu s-o ia la galop.

– Ia stai o clipă, spuse.

Parcă în spatele Pontiac-ului.

– Ai un pix? Notează: RCE 5398.

– De ce? întrebă Gina, notând numărul pe coperta caietului ei.

Traseră în parcarea de la McDonald. Steve scoase telefonul mobil şi luă caietul din poala Ginei. La capătul celălalt, răspunse colegul lui, sergentul Reid Wilkins.

– Salut, Reid. Ascultă, ne-ai trimis o avertizare azi-dimineaţă. Citeşte-mi şi mie numărul, te rog.

Tăcu câteva minute.

– Ăsta e. Pontiac-ul Bonneville. N-o să-ţi vină să crezi, dar am găsit maşina. E parcată la motelul lui Mario, în spate. Nu e nimeni în ea. Nu închide.

Se întoarse spre Gina.

– Ţi-aminteşti cum îl cheamă pe tip?

– Nicholas şi mai nu ştiu cum.

– Nicholas şi mai nu ştiu cum. Gina i-a făcut cazarea azi-dimineaţă.

Ascultă câteva momente, apoi răspunse.

– Aştept până ajung băieţii tăi aici.

Închise mobilul.

– Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

– Maşina asta a fost dată în urmărire azi-dimineaţă, spuse Steve. Tipul e căutat pentru răpire.

Gina îşi acoperi gura cu mâna.

– Dumnezeule!

– Gina, era singur? Nu avea cu el şi un copil?

– Nu.

– În regulă. Cum ajung civilii aici, te duc acasă. Pe urmă o să avem grijă ca amicul nostru să nu plece nicăieri fără noi.

Un Ford Crown Victoria de culoare neagră se aşeză, cu luminile stinse, la intrarea în parcarea din spate, iar un altul blocă aleea ce ducea în parcarea din faţă. Steve se apropie de geamul Ford-ului din faţă. La volan, era detectivul Todd Walker.

– Ce infracţiune a comis individul? întrebă Steve.

– Nu a obţinut custodia şi a fugit cu fetiţa din San Anselmo, California, în februarie, după ce şi-a bătut zdravăn nevasta. Are antecedente de violenţă domestică. După cât se pare, tipul s-a plimbat prin toată ţara. Un nemernic.

Walker ridică privirea spre Steve.

– Nu vrei să urci în maşină? Ne aşteaptă o noapte lungă.

Steve deschise portiera din dreapta.

– Câți ani are copilul?

– Șapte. Și nu vede. Trist e că, chiar dacă îl prindem pe tip, o să fie puțin strâns cu ușa și pe urmă o să-i dea drumu', spuse detectivul. Mare porcărie.

Miercuri seară, după excursie, Corinne își scoase fetele la cină în oraș. Era neobosită, așa cum și-o amintea Phoebe din copilărie. Dacă nu se ocupa de grădinărit ori de acțiuni de voluntariat la clubul local al femeilor, desfășura activități de consiliere la liceu ori distribuia supa săracilor. Și în tot acest timp, Corinne avea ce pune pe masă și timp pentru fetele ei. Când murise soțul ei, Henry, simțise că tot universul ei se prăbușește, dar s-a dedicat faptelor bune, cum le numea ea. Apoi a dispărut Kayla, iar Corinne a împachetat două valize, a lăsat cheia casei la o vecină și a venit din Denver la San Anselmo. Era acolo din februarie.

– Ia să vedem, spuse Corinne, deschizând meniul. Localul ăsta e renumit pentru supe. Ce zici, Phoebe?

– Nu mă simt prea bine, spuse Phoebe.

– Asta pentru că ți-e foame.

– Nu, mami. Știi că întotdeauna te trezești noaptea, înainte să plângă copilul?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ei bine, am impresia că o aud plângând, și lucrul ăsta mă omoară.

– O să comandăm niște mâncare la pachet, spuse Corinne, închizând lista cu meniuri. Te duc acasă.

Corinne se temea că fiica ei începea să cedeze.

Dacă Sam Merrill și-ar fi putut trage un șut în fund, ar fi făcut-o. Refăcu filmul dimineții în care Kayla plecase să se plimbe pe plajă și fusese chemat la han. Când oprise în fața hanului, îl văzuse pe bărbatul acela frecându-și mâinile și stând împietrit în aceeași poziție. De ce nu luase la periat drumul sau nu căuta sub verandă? Și apoi, chestia cu vopseaua albă de pe aripa înfundată. Trebuia să-și fi dat seama imediat, când tipul i-a spus să se tamponase cu un taxi în New York. Taxiurile din New York sunt galbene.

Ușa biroului lui Sam se deschise și în încăpere intrară Claire și Eli.

– Nu se poate să stai aici fără să mănânci ceva, spuse Claire. Ți-am adus cina.

– Nu-i spune lui Annie. Am refuzat-o toată seara.

– Tocmai am vorbit cu ea și vine încoace, spuse Eli. Dacă tot nu dormim, măcar să fim împreună, nu?

– Ar fi trebuit să-i verific numărul în dimineața aia, spuse Sam.

– Gândul de pe urmă e întotdeauna perfect, spuse Eli, gândindu-se la Power. Oameni suntem, Sam.

– Cu excepția unora ca Nicholas Parsons, care sunt suboameni, spuse Sam furios. Dacă nu găsim copilul ăla, n-am să mi-o iert niciodată.

Annie ascultase la ușă.

– Ce mă fac cu voi? întrebă ea. Ai ieșit din serviciu de la ora opt, Sam Merrill. Am adus o sticlă de vin și o să preparăm niște cocktailuri.

Scoase o sticlă și patru pahare de plastic.

Era aproape ora unu noaptea, când cei patru se hotărâră să plece de la secție. În vreme ce se pregăteau să iasă pe ușă, sună telefonul.

– E pentru dumneavoastră, șefu', strigă Nelson din sala dispeceratului. Din Harrison, New York.

– Merrill, răspunse Sam.

Ascultă și fața i se lumină. Puse telefonul în furcă și se întoarse spre cei trei, care se holbau la el.

– Au găsit Pontiac-ul la un motel din Harrison. Mașina e filată.

Kayla îl auzi pe Nick scuturând sticluța cu pilule. Știa că uneori lua medicamente, ca să poată dormi. Îi adusese de la McDonald un cheeseburger cu cartofi prăjiți și o Coca-Cola. El mâncă un sandvici cu pește prăjit și în cameră se răspândi un miros de ulei vechi încins. Apoi îi auzi respirația, niște sunete profunde și șuierate, și știu că adormise din nou. Părul Kaylei era gras la pipăit, iar ochii îi erau lipiți. Nu mai făcuse o baie de nu mai știa când. Băile pe care i le făcea mami au fost întotdeauna cele mai bune, își zise ea. Mami îi punea spumă de baie cu miros de flori și storcea apa din burete, lăsând-o să i se prelingă, caldă, pe spate, asemenea unei cascade. Pe urmă, o înfășura într-un prosop mare și o legăna în poală, ca să-i fie călduț și bine. Apoi era pudra, care o făcea să se simtă moale și mătăsoasă. Mami o îmbrăca în pijamalemoi și o spăla pe dinți cu o periuță care cânta în timp ce o foloseai. Oare când dormise ultima oară într-o pijama?

Amintirea vremurilor de altădată o întrista în aceeași măsură în care o făcea fericită. Dacă ar fi avut cu ea ursulețul, s-ar fi simțit ceva

mai bine. Și-l imagina așezat pe bancheta din spate a vechii mașini, poate nu atât de speriat ca ea. Spera ca el să știe că, într-o bună zi, avea să-l găsească și să-l aducă înapoi teafăr.

Kayla habar n-avea că era aproape ora unu noaptea. În depărtare, se auzea zgomotul unor portiere de mașini, care se închideau și se deschideau. Apoi, o voce de bărbat, înăbușită și gravă. Își dorea să fi rămas în Drifting, unde se simțise aproape ca acasă.

Joi dimineață, Phoebe se trezi puțin după ora patru. O briză călduță sufla prin fereastră. Putea să jure că auzise vocea Kaylei șoptindu-i, odată cu pala de vânt: *Mă întorc acasă.* Se îndepărtă de fereastră, cu certitudinea că o simțise pe fiica ei lângă ea.

La ora opt, Corinne intră în vârfurile picioarelor în camera lui Phoebe și se așeză pe marginea patului. Așa cum făcea și când Phoebe era mică, îi dădu la o parte părul de pe față și o mângâie pe obraz.

– Scoală-te, somnoroaso, spuse.

– Unde e Caroline? întrebă Phoebe, fără să deschidă ochii.

– Vorbește la telefon, răspunse Corinne. Azi te scot din nou la plimbare.

Phoebe gemu.

– Altă excursie? Chiar trebuie?

– Trebuie, spuse Corinne pe un ton hotărât. Nu te las să stai aici.

Corinne ridică storurile.

– Azi-noapte, a bătut vântul tare.

– Zău? N-am auzit nimic. Știu însă că e o zi frumoasă. Poate că vântul a împrăștiat norii, spuse Corinne.

Joi dimineață, Nick se trezi la ora șase și aruncă o privire prin cameră. Kayla dormea ghemuită în poziție fetală, cu pumnii strânși sub bărbie. Inhală duhoarea pe care o răspândea corpul său. Cândva, fusese principalul partener, spilcuit și îngrijit, al firmei Parsons & Blanchard, cea mai respectată firmă de arhitectură din Marin County, iar acum era un fugar. Și totul numai din vina lui Phoebe. Dacă nu l-ar fi luat de atâtea ori peste picior, până ce nu și-a mai putut stăpâni pumnul, împotriva voinței lui. Dacă nu ar fi chemat poliția și nu i-ar fi cerut femeii ăleia de la protecția copilului să monitorizeze fiecare vizită pe care i-o făcea copilului. Își aminti chipul lui Phoebe, cu pielea ei translucidă devenită dintr-odată livid, când i-a strivit degetele în ușa de la cuptor și s-a

prăbușit pe pardoseala de gresie albă a bucătăriei. Începu să transpire, iar inima începu să-i bată cu putere. Își puse două degete pe vena de la încheietura mâinii, dar în pofida bătăilor puternice ale inimii, nu putu să-și ia pulsul.

– E timpul să plecăm, strigă el, cu o voce care parcă nu-i aparținea.

– Tati? spuse Kayla. Tati?

– Iartă-mă, spuse Nick. Cred că am visat.

– Cât e ceasul?

Nick își privi ceasul.

– Șase.

– Seara sau dimineața?

– Dimineața.

– Putem să ieșim din cameră azi?

– Mai târziu.

– Cât de târziu?

Prea multe întrebări, își zise Nick. De ce trebuia să pună mereu atât de multe întrebări?

– Nu pot să deschid ochii, tati, spuse Kayla cu voce tremurândă. Sunt lipiți.

– Cum adică nu poți să-i deschizi? Deschide-i, pentru numele lui Dumnezeu! Deschide-i!

Dacă făcea un atac de cord? își zise. Se simțea amețit și avea pielea rece și umedă.

– Poate fac o baie, spuse Kayla cu voce moale, temându-se să nu-l enerveze. Dacă mă spăl cu apă pe ochi, o să fie mai bine.

– Trebuie să fac un duș. Mă ocup de tine, după ce termin.

Kayla se sprijini cu spatele de perne și ascultă susurul dușului.

Poate că azi o să-și primească picăturile. Poate că lucrurile se vor îndrepta.

Îl auzi pe Nick oprind dușul, apoi ușa băii se deschise.

– Mi-e mult mai bine, spuse.

Inima încetase să-i mai bată cu putere și nu se mai simțea amețit.

Kayla auzi încuietorile valizei lui Nick deschizându-se, apoi îl auzi îmbrăcându-se.

– Valiza ta e în portbagaj, spuse. Mă duc s-o aduc.

– Și pe urmă mâncăm?

– Mâncăm pe drum, răspunse Nick.

– Pe drum? Unde ne mai ducem?

– În Carolina, răspunse Nick aproape visând. Aici începe să fie frig. Ascultă, stai cuminte. Mă întorc imediat.

Acum era mai calm. O să ia niște cafea de peste drum. O să facă plinul mașinii, o să verifice cauciucurile și o să plece spre sud. În sud era cald, oamenii erau prietenoși. O să se oprească în Savannah sau poate în Charleston. O să înceapă o viață nouă acolo.

Îndesă portvizitul în buzunar și băgă valiza sub pat. Deschise ușa camerei și privi în jur. Soarele abia răsărea, iar cerul era brăzdat de dungi roșii și portocalii. Se uită cu atenție la Ford-ul negru parcat în capătul aleii. Ezită o clipă, dar hotărî să nu se mai gândească la asta. La urma urmelor, era un motel. Nu văzu și cealaltă mașină neagră, ascunsă în locul în care parcarea se intersecta cu o stradă laterală. Traversă șoseaua până la Dunkin' Donuts și comandă o cafea și o pungă cu gogoși. Se întoarse, puse punga cu gogoși pe plafonul mașinii și băgă cheia Pontiac-ului în broasca portbagajului. Auzi pași scârțâind pe ciment în spatele lui. De el se apropiară doi bărbați îmbrăcați în pantaloni de culoare închisă și tricouri cu mânecă lungă.

– Nicholas Parsons? întrebă bărbatul mai masiv.

Nick nu răspunse și nici nu se întoarse.

– Nicholas Parsons?

Nick privi în dreapta și în stânga, apoi o rupse la fugă înainte, dar mașina parcată lângă strada laterală, acum cu o lumină roșie intermitentă pe plafon, opri lângă ei.

– Mâinile sus! tună o voce din mașină.

Nick ridică mâinile. Unul dintre bărbați se apropie de el din spate, îl obligă se se culce la pământ și îi luă din buzunar cheia de la Camera 16. Îi răsuci un braț la spate, apoi pe celălalt, după care aplicarea cătușelor deveni o simplă formalitate.

– Nu mi-ați citit drepturile, spuse Nick. Am niște drepturi.

– N-ai nici un fel de drepturi, nemernicule, spuse polițistul. Ai drepturi doar atunci când îți punem noi întrebări.

Polițistul scoase din buzunarul de la spate posterul Centrului Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați și i-l băgă lui Nick sub nas.

– Știm cu cine avem de-a face.

Polițistul îi aruncă cheia de la cameră lui Steve D'Angelo, care se apropia dinspre mașina ce fusese parcată lângă strada laterală.

– Camera 16, îi spuse.

Apoi îl smuci pe Nick de braț.

– Fetița e în cameră?

Nick confirmă printr-o mișcare a capului.

– Să nu-i faceți rău.

– Să nu-i facem rău? întrebă Steve, nevenindu-i să creadă.

Steve intră în cameră și o găsi pe Kayla în pat, sprijinită de perne.

– Tati? întrebă ea cu respirația tăiată. Cine e acolo?

– Sunt polițist. Tăticul tău e afară cu noi. Ne-a spus că n-are nimic împotrivă dacă venim să te luăm.

Kayla sări din pat și începu să numere pașii până la ușă.

– Vreau să-l văd pe tati, spuse, începând să plângă.

– Te duc la el, o liniști Steve. Dă-mi mâna.

Kayla înțepeni în fața lui. Părul îi atârna încâlcit, iar ochii îi erau umflați și roșii. Hainele de pe ea arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcată.

– Unde e? întrebă ea.

Buzele îi tremurau.

– E afară cu polițiștii, spuse Steve blând, gândindu-se că trebuia să cheme o ambulanță.

Fața copilei arăta de parcă ar fi fost bătută.

– Îți promit că n-o să-ți facă nimeni nici un rău.

– Dar lui o să-i faceți rău? întrebă ea.

– Nimeni n-o să-i facă nici un rău. Îți promit.

Kayla îl lăsă pe Steve s-o ia de mână. Steve o puse într-una dintre mașinile neinscripționate.

– Vrea să vorbească cu taică-său, îi spuse Steve lui Todd Walker. Eu o să chem o ambulanță.

– Nu știu dacă e o idee bună. N-am încredere în individul ăsta.

– Ascultă, fetița e nevăzătoare. Las-o să vorbească cu el.

Nick era pe bancheta din spate a celeilalte mașini neinscripționate. Todd se aplecă spre el.

– Îi spui că e în regulă să vină cu noi. Dacă încerci să faci pe deșteptu', o să regreți amarnic.

Todd îl trase pe Nick afară.

– Uite-l pe tati, Kayla.

– Tati? strigă ea, în timp ce Steve o ducea spre Nick.

– Nu-i crede, Kayla! strigă Nick. Te vor trimite acasă și ea o să te ducă la internat. Maică-ta îmi face toate astea, Kayla! Eu sunt cel care te iubește, Kayla! Eu!

Kayla începu să țipe. Steve D'Angelo o îndepărtă de Nick, în vreme ce Todd îl băgă înapoi în mașină.

– Ticălosule, îi spuse Todd.

Kayla auzi o sirenă, apoi un scrâșnet de anvelope frânând în parcare. Din spatele ambulanței coborî o femeie medic. Se apropie de Kayla.

– Mă cheamă Melissa, spuse ea cu voce blândă, și am să te duc la spital. Bine, scumpo? Uite, avem o ambulanță aici. Totul o să fie bine.

Melissa o luă pe Kayla din brațele lui Steve.

Atingerea Melissei îi trezi încredere Kaylei.

– Mă dor ochii, spuse ea printre suspine.

– De când te dor, iubito? întrebă Melissa.

– Nu știu, răspunse Kayla. Nu știu. Unde e tati?

– Tati o să meargă cu polițiștii, spuse Melissa. Dar noi o să avem grijă de tine, bine? Haide, o să călătorim împreună în spatele ambulanței.

Kayla își lăsă capul pe umărul Melissei.

– Vii la spital cu mine? o întrebă.

Ochii Melissei se umeziră.

– O să-i întreb dacă îmi dau voie. Măcar o vreme, răspunse Melissa, strângând-o în brațe pe Kayla.

Joi după-amiază, pe la douăsprezece și jumătate, John Blanco îl sună pe Sam la secție.

– Am vrut să fiu eu cel care te anunță, spuse el. I-au prins în Harrison, New York. Tatăl e arestat. Copilul e la Spitalul St. Agnes.

– Fetița e bine? întrebă Sam.

– Pare să fie nevătămată, răspunse Blanco.

– Când i-au prins?

– Pe la șapte azi-dimineață. Unul dintre polițiștii lor de patrulare a observat mașina în parcarea din spatele motelului.

– Ce e cu mama fetiței?

– I-au lăsat mai multe mesaje pe robot. Nu răspunde la telefonul mobil. Încă încearcă să dea de ea.

Sam încheie convorbirea cu Blanco și sună imediat la han. Îi răspunse Claire.

– I-au prins, spuse Sam. În Harrison, New York. Tatăl e arestat, iar Kayla a fost dusă la Spitalul St. Agnes din White Plains.

Claire puse receptorul în furcă și ieși pe verandă, unde Eli citea ziarul.

– I-au găsit, spuse ea. În Harrison, New York. Au dus-o la Spitalul St. Agnes din White Plains.

Eli aruncă ziarul pe jos.

– Sunt cam trei ore până acolo.

Apoi, ridicându-se:

– Înțeleg că ești pregătită de drum.

Joi dimineață, apelurile începură să sosească pe robotul telefonic al lui Phoebe de pe la ora zece, ora Pacificului, când Corinne, Phoebe și Caroline își târau picioarele prin Faude Park. În zona parcului nu exista acoperire pentru telefonia mobilă, așa că telefonul lui Phoebe rămase mut până ajunseră acasă, pe la ora patru după-amiaza. Phoebe văzu ledul roșu al robotului pâlpâind și apăsă tasta de ascultare cu degete tremurânde. Primul mesaj era de la detectivul Tom Warren, de la Departamentul de Poliție din San Anselmo, detectivul care conducea ancheta în cazul Kaylei. „Phoebe, sunt Tom Warren de la poliția din San Anselmo. Sună la 415-555-1200, interior 201." Celelalte șase mesaje aveau același conținut.

Phoebe formă numărul; Corinne și Caroline erau lângă ea.

– Cu detectivul Warren, vă rog, spuse. Sunt Phoebe Parsons.

– O clipă, vă rog, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

– Detectiv Brennan, se auzi o altă voce.

– Îl caut pe detectivul Warren, spuse Phoebe. Numele meu este Phoebe Parsons.

– Fiica dumneavoastră a fost găsită, doamnă Parsons. E nevătămată.

Phoebe încremeni. Vocea, ce i se părea că vine de undeva de departe, se auzi din nou:

– Doamnă Parsons, fiica dumneavoastră a fost recuperată. Mă auziți, doamnă Parsons? Vă simțiți bine?

– Vă aud, spuse Phoebe.

Se sprijini de perete, apoi se lăsă să alunece ușor pe podea și izbucni în plâns.

Corinne îi luă receptorul din mână.

– La telefon e Corinne Albert, mama lui Phoebe. Fiica mea e copleșită în acest moment.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ați găsit-o pe Kayla?

– Am găsit o, doamnă Albert. În prezent, se află sub observație la Spitalul St. Agnes din White Plains, New York. Pare să fie într-o stare bună, spuse detectivul. Detectivul Warren a încercat toată ziua să ia legătura cu fiica dumneavoastră.

– Am fost în excursie, spuse Corinne cu răsuflarea tăiată, și mobilul n-a avut acoperire. Unde ați găsit-o?

– La un motel din Harrison, New York, doamnă.

Telefonul începu să bipăie, anunțând un apel în așteptare.

– Așteptați, vă rog, spuse Corinne, încercând să-și păstreze calmul în timp ce schimba canalul.

– Detectiv Warren, de la Poliția din San Anselmo, spuse vocea. Cu Phoebe Parsons, vă rog.

– Tom, sunt Corinne, spuse ea tremurând. Tocmai am aflat. Phoebe... e copleșită.

– Înțeleg, spuse detectivul. Avem un avion la zece, din San Francisco. Am rezervat trei locuri. Presupun că veniți cu noi, doamnă Albert. Trec să vă iau pe la ora șase. Vă însoțesc la New York.

Corinne trecu din nou pe linia pe care aștepta detectivul Brennan.

– Era Tom Warren, spuse. Vine spre noi.

Caroline se așeză pe podea lângă Phoebe și o cuprinse cu un braț după umeri.

– Respiră adânc, iubito. Respiră.

– Detectivul ne-a rezervat locuri la un avion care pleacă la ora zece din San Francisco, spuse Corinne, îngenunchind în fața lui Phoebe.

Se întoarse spre Caroline.

– A rezervat doar trei locuri, draga mea.

– Mergi tu, mami, spuse Caroline. Eu o să fac cumpărături și o să fac curat pe aici.

– O să arunc câteva lucruri într-o valiză, spuse Corinne, trăgând-o de mână pe Phoebe. Bine? Hai, sus acum.

– Vezi că am avut dreptate, mamă?

Phoebe sări în picioare ca un mânz, zâmbind printre lacrimi.

– Ți-am spus că am auzit-o cum mă striga.

Trase adânc aer în piept și închise ochii.

– Kayla sosește acasă.

Capitolul 9

Când ajunseră în dreptul ușii de la rezerva Kaylei, Claire și Eli fură întâmpinați de o polițistă.

– Sunt Claire Cherney, spuse Claire, iar el e soțul meu, Eli Bishop. Kayla și tatăl ei stăteau la hanul nostru, când...

Polițista o întrerupse.

– Știm toată povestea, spuse. Medicii vor s-o țină sub observație peste noapte. A trecut printr-o grea încercare. E deshidratată. Au pus-o pe perfuzie.

– Au găsit-o pe mamă? întrebă Claire.

– Vine cu un avion care a pleacat din San Francisco aseară, la ora zece. O așteptăm să sosească pe la opt dimineața.

Claire legănă ușor capul.

– Pot s-o văd pe Kayla?

– Doarme, dar puteți intra.

Claire deschise încetișor ușa. Kayla era culcată pe spate. Ochii ei închiși erau umflați. De brațul ei firav era atașat tubul unui perfuzor. Claire rămase la picioarele patului. Se pregătea să iasă din încăpere, când Kayla se trezi.

– Kayla? Sunt eu, Claire.

– Claire! Cum m-ai găsit?

Claire se așeză pe marginea patului și luă mâna Kaylei într-ale sale.

– La fel cum te-am găsit pe plajă în dimineața aceea.

Îi strânse ușor mâna.

– Cum te simți?

– Ochii sunt mai bine, răspunse ea. Doctorii mi-au dat picături. Polițiștii îl ajută pe tati.

– Toate astea sunt vești bune, spuse Claire.

– Polițiștii mi-au spus că vine mami, spuse Kayla. Mi-e frică să nu mă trimită la internat.

– Ascultă-mă, Kayla, spuse Claire. Mămica ta nu vrea să te trimită la internat.

– Dar tati a spus că da. A spus că de asta a trebuit să fugim departe de ea, ca să nu mă poată trimite acolo.

– Tati nu ți-a spus adevărul, Kayla, spuse Claire tremurând. Mami

o să vină să te ia și nimeni n-o să te trimită nicăieri, ci o să te întorci cu ea acasă, în San Anselmo.

– Tati o să se ducă la închisoare?

Claire inspiră adânc.

– Nu știu, Kayla.

– Cum de mi-a spus lucruri care nu sunt adevărate?

Claire clătină din cap.

– Nu știu. Dar știi ceva? Cred că cea mai potrivită să-ți răspundă la întrebare e mămica ta. Întreab-o pe ea, și ea o să-ți explice totul. În clipa asta, trebuie să știi două lucruri. Că tati o să fie bine și că mami n-o să te trimită la internat. Ea te iubește foarte mult, Kayla.

– Stai cu mine?

– Până ce sosește mami, răspunse Claire. După aceea, o să te ducă acasă, acolo unde este locul tău.

Vineri dimineață, la ora opt și jumătate, când se deschise ușa rezervei, Kayla dormea în îndoitura brațului lui Claire. În cameră intră o femeie tânără, care părea aproape o fetișcană, urmată de o femeie cu părul-șaten deschis, înspicat cu fire încărunțite la tâmple. Ochii tinerei erau de un verde-intens izbitor, cu gene dese, acum tiviți cu roșu și umezi. Trăsăturile ei delicate, pe un ten de culoarea alabastrului, erau încadrate de o cascadă de păr des de culoare șaten-deschis. Nici vorbă de artista de varieteu pe care o descrisese Nick. De fapt, era imaginea însăși a Kaylei. Tânăra se apropie prudentă de pat. Claire o lăsă ușor pe Kayla pe pat și se ridică, dându-se la o parte fără să spună un cuvânt. Tânăra rămase o clipă pironită, privind copilul, apoi gemu și ochii i se umplură de lacrimi. Era copilul ei, în ciuda părului șaten-închis tuns scurt și a faptului că nu mai avea bujori în obraji. Își puse degetele pe fruntea Kaylei, temându-se că o atingere mai puternică ar fi putut s-o frângă în două.

– Mami? întrebă Kayla, deschizând ochii. Mami?

– Eu sunt, șopti Phoebe, străduindu-se să nu plângă.

Se așeză cu grijă pe marginea patului și o luă pe Kayla în brațe, sărutându-i fața și scobitura gâtului. Începu s-o legene ușor înainte și înapoi.

– Puișorul meu, repeta ea. Puișorul meu.

Corinne se apropie până în spatele lui Phoebe.

– Kayla? spuse ea cu blândețe.

– Buni?

Kayla se ridică brusc în capul oaselor.

– Tati zicea că ai murit.

Corinne scoase un oftat plin de furie și tristețe. Trecu de partea cealaltă a patului și mută perfuzorul în așa fel încât să poată ajunge lângă Kayla. Phoebe se retrase o clipă, deși continua să țină mâinile Kaylei în mâinile ei, iar Corinne cuprinse fața copilei în palme și o sărută pe amândoi obrajii.

– Tati s-a înșelat, spuse ea cu o voce în care se deslușea furia.

Deși atunci când intrase în cameră, Phoebe trecuse pe lângă Claire ca și când aceasta ar fi fost o fantomă, știa de la detectivul Warren că Eli și Claire erau cei cărora le datora recuperarea Kaylei. Abia când Kayla o întrebă pe Phoebe dacă făcuse cunoștință cu prietena ei, Phoebe se apropie de Claire, care stătea în cadrul ușii, alături de Eli.

– Nu știu cum aș putea să vă mulțumesc vreodată.

Claire o cuprinse pe Phoebe în brațe. Amândouă plângeau. Și în acea clipă, au devenit evidente două adevăruri: Kayla a înțeles că mama ei era într-adevăr vântul, iar Claire a fost martora unei reuniuni după care tânjea în adâncul sufletului ei, fapt ce nu mai putea fi tăgăduit.

Soarele dimineții strălucea printre șipcile jaluzelei de la rezerva Kaylei. Deși altă dată ar fi închis ochii și ar fi privit în altă parte, acum se bucura de căldura soarelui care îi scălda fața, cuibărită în brațele lui Phoebe.

– Curând plecăm acasă, șopti Phoebe, strângând-o și mai tare pe Kayla. Doctorul spune că poți să pleci.

– Cu buni?

– Cu buni.

– De ce a spus tati că a murit?

– Nu știu, răspunse Phoebe, mângâind-o pe Kayla pe obraz.

– Am pierdut ursulețul, mami, spuse Kayla cu ochii în lacrimi. Era în mașina noastră, dar tati a luat mașina asta nouă și ursulețul s-a pierdut.

– O să le spunem polițiștilor, iubito. Poate îl găsesc ei.

– Mami?

Kayla inspiră adânc.

– Tati mi-a spus că vrei să mă trimiți de-acasă, la o școală pentru copiii care nu văd. Spunea că o să locuiesc acolo. Și asta e tot o minciună, nu-i așa, mami? întrebă, izbucnind în plâns.

Phoebe abia se abținea să nu plângă la rândul ei.

– Kayla, nu te-aș trimite niciodată nicăieri.

– Atunci de ce a spus tati asta?

– Tati era foarte supărat pe mine, Kayla. Când sunt furioși, oamenii spun lucruri pe care n-ar dori să le spună. Însă aș vrea să știi, odată pentru totdeauna, că lucrul ăsta nu e adevărat.

În acel moment, în încăpere intră o asistentă.

– Detectivul d'Angelo vă trimite asta, spuse ea, întinzându-i lui Phoebe o pungă de cumpărături de culoare roz. S-a gândit că poate Kayla s-ar bucura.

Phoebe îi întinse sacoșa Kaylei și îi ghidă degetele, ca să poată căuta înăuntru.

– E ursulețul, mami! strigă ea, îmbrățișând jucăria uzată. Acum, toată lumea e acasă!

Vineri la amiază, detectivul Warren se prezentă să le ia pe Phoebe, Kayla și Corinne și să le ducă la aeroport, pentru zborul spre San Francisco. Kayla era îmbrăcată în pantaloni roz, cu un tricou alb cu dungi, lucruri pe care Phoebe le adusese de acasă. Ochii Kaylei nu mai erau atât de umflați, iar în obraji îi revenise un pic de culoare. Nu dădu drumul mâinii lui Phoebe nici măcar atunci când Claire se lăsă pe vine în fața ei.

– O să-ți scriu, spuse Claire.

– Mai bine vorbim la telefon, spuse Kayla, deși scrisorile mi le poate citi mami.

Nu mai era nevoie de cuvinte. Cele trei femei se îmbrățișară. Între ele, Kayla ținea strîns în brațe ursulețul.

Când mașina în care se aflau Kayla, Phoebe și Corinne plecă din fața spitalului, Claire ridică instinctiv mâna în semn de bun-rămas, chiar dacă știa că fetița nu putea s-o vadă. Mai știa, de asemenea, că de-o parte și de alta a ei se aflau singurele ființe de care avea nevoie.

– Sunt obosită, spuse Claire întorcându-se spre Eli.

– Și eu. Prea obosit ca să conduc până acasă. Ai spus că vrei să mergi în Manhattan. Ce zici? Sunt doar patruzeci de minute de mers de aici.

Se cazară într-un mic hotel de pe Madison Avenue, într-o zonă liniștită a bulevardului, cu puține baruri și restaurante. Făcură un duș, dădură la o parte cuverturile de pe patul matrimonial și adormiră culcați pe spate, ținându-se de mână. Se treziră seara, pe la ora șase.

– Ce ciudat, spuse Claire, sprijinindu-se în cot. Ți s-a întâmplat vreodată să simți ceva fără să poți spune ce anume?

– Ce vrei să spui? întrebă Eli uimit.

– Vreau s-o găsesc pe Sulie, spuse ea. Chiar dacă m-am simțit în siguranță până acum și mi-e frică.

– Ai mai încercat vreodată să o cauți? Spune drept, Claire.

– Numai lunea trecută, răspunse ea, inspirând adânc. Am intrat pe unul dintre site-urile de căutare persoane de pe Internet, dar n-am găsit nimic.

– Mai sunt și alte site-uri. Apoi există detectivi particulari.

– M-am gândit la asta, însă știi ceva? La fel de bine ar putea să mă caute ea. E ușor să găsești pe cineva în ziua de azi, dacă vrei.

– Poate că și ea e la fel de speriată ca tine.

– Asta mi-ar da prea multe speranțe, spuse Claire. Sunt îndeajuns de înțeleaptă ca să nu-mi fac iluzii în privința ei.

Claire își plimbă un deget pe pieptul lui.

– Hai să ne îmbrăcăm și să mergem într-un loc frumos.

În seara aceea au cinat la o cârciumioară de pe Strada 29 Est – burgeri cu cartofi prăjiți și o sticlă cu vin roșu.

– Uneori, mă întreb dacă își dă seama cât de mult a pierdut, spuse Claire sorbind din vin. Știi, la un moment dat Sulie a trimis o vedere dintr-un loc numit Cakebread.

– Nu văd legătura.

– Mintea mea zboară cu o mie de kilometri pe minut. Cakebread. În Missouri, Arkansas sau aiurea. După nume, părea a fi un loc foarte „dulce". Jack avea obiceiul să-mi arate vederea, pretinzând că era un lucru care trebuia să mă bucure. O uram. Dar nu i-am spus-o niciodată pentru că întotdeauna am avut senzația că încă o mai iubea.

– Jack mi-a spus cândva că Sulie era ca o iapă sălbatică ce nu putea fi îmblânzită. Aproape că o diviniza. Zicea că singura ei vină a fost tinerețea.

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

– Ți-a spus el asta? Când?

– Într-o seară când am băut împreună. Tu erai în living, îl alăptai pe Jonah.

– Înțelegi ce vreau să spun? O iubea în pofida tuturor celor întâmplate.

– Trebuie să ții minte un lucru, spuse Eli, luând-o de mână. Dacă o

cauți, nu înseamnă că îți cauți mama. Sulie te-a născut, dar nu ți-a fost niciodată mamă.

– Știu, spuse ea. Crezi că mă îndrept spre un eșec.

– Ți-am spus că o să fiu întotdeauna pe-aproape.

Claire îi zâmbi. Eli își îndreptă umerii.

– Claire, trebuie să te întreb ceva. Te-ai gândit vreodată că poate să fie...

– Moartă? Nu e moartă, Eli.

– De unde știi?

– Știu și basta. Simt nevoia să-i aud vocea. Vreau să știu dacă are riduri sau dacă a încărunțit. Dacă gătește, desenează sau cântă. Dacă are alți copii. Dacă s-a îndrăgostit și ăsta e motivul pentru care ne-a părăsit.

– Care ar fi cel mai întemeiat motiv al plecării ei?

– Dragostea pătimașă.

– Și cel mai puțin întemeiat?

– Dragostea pătimașă.

– Nu înțeleg.

– Nu există pe lume dragoste mai puternică decât aceea pe care o avem pentru copiii noștri. Pentru mine, cel mai mare păcat este să-ți părăsești copilul.

După cină, se plimbară pe bulevard. O prezicătoare îi îmbie să intre în cabinetul ei, aflat la stradă.

– Mătușa Helen mi-a spus că Sulie își închipuia că e țigancă. Tatăl ei era croitor, iar mama ei – menajeră, dar Sulie nu considera că erau îndeajuns de buni pentru ea. Așa a fost și cu noi. Cred că nu am fost îndeajuns de buni pentru ea.

Claire privi în depărtare.

– Mi-o amintesc din fotografii. Era brunetă, foarte frumoasă. Părea o țigancă.

Claire se opri și îl cuprinse pe Eli după talie.

– Știi care ar putea fi lucrul cel mai rău? Să o găsesc și să-mi placă.

– Și ce ar fi atât de rău în chestia asta?

– Nu vreau să-mi placă. Ar fi trebuit să-mi țească toate visurile. În loc de asta, ea a deșirat toate firele.

Eli și Claire intrară în magazinul lui Annie, în clinchetul clopoțeilor de la ușă.

– Tocmai mă pregăteam să închid.

Îi îmbrățișă pe amândoi.

– Am auzit că totul e bine când se termină cu bine.

– A fost într-adevăr o întreagă poveste, spuse Claire.

– Și ce mai poveste! Știi, Sam a fost cel care s-a îngrijit ca ursulețul să ajungă la ea, spuse Annie mândră. I-a telefonat lui John Blanco la Hubbard. Cum a fost la New York?

– Așa și așa, răspunse Claire. Mi se pare altfel acum.

Annie își mută privirea spre Eli.

– Crezi că o să te mai întorci la lucru?

– S-ar putea să nu mă întorc, spuse Eli cu un zâmbet larg. Îmi face plăcere să petrec câteva zile cu soția mea.

O privi pe Claire și îi citi gândurile. Lasă-ne o clipă singure, spuneau ochii ei.

– Mă duc să iau niște cafea, spuse. Voi de care vreți?

– Cu aromă de alune? o întrebă Claire pe Annie.

– Categoric, răspunse Annie.

După ce ușa se închise în urma lui Eli, Annie se întoarse spre Claire.

– Ești ca o carte deschisă, draga mea. Ce se întâmplă?

– Nimic, răspunse Claire și suspină. E clar că ai primit mesajul meu și știi că am fost în Manhattan.

Annie dădu aprobator din cap.

– Era cât pe-aci să te sun pe celularul lui Eli, dar nu am vrut să vă deranjez. M-am gândit că aveți și voi nevoie de un răgaz.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Îhî.

Claire luă o mină serioasă. Își îndreptă umerii.

– Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc mama.

– Ajutorul meu? întrebă Annie, cu gura căscată. Cum aș putea...

– Computerul lui Sam. Cel care are acces la Centrul Național de Informații privind Infracționalitatea.

– Dar, Claire, nu ne-a fost de folos nici măcar în cazul Kaylei. Ai găsit-o pe site-ul cu copiii dispăruți.

– Asta pentru că nu am avut numele ei adevărat. De ce să nu încercăm? spuse Claire.

– Pentru că numai Sam are voie să folosească computerul ăla. Ar putea avea mari necazuri.

– Nu trebuie să știe nimeni.

– Pur și simplu nu pot. Știi că aș face orice pentru tine.

– Îi știi codul de acces, nu-i așa?

Annie se înroși.

– Da, deși n-ar trebui.

– Haide, zău. Soții și soțiile știu întotdeauna astfel de lucruri. Conversație de alcov, așa i zicem eu și Eli. Crezi că eu nu-i povestesc despre unele cazuri cu care am de-a face?

– Sam m-ar omorî.

– Poate că n-o să se supere dacă o să se uite în altă parte. Doar de data asta. Te implor, Annie. Roagă-l. Poate că n-o să găsim nimic, dar ajută-mă să încerc.

Annie cercetă cu atenție chipul prietenei sale.

– Lasă-mă să mă gândesc cum să-i spun lui Sam. O să te ajut. Îți promit.

Luni după-amiază, la două și jumătate, când Sam apăru la han, ca să-l ajute pe Eli să monteze la ferestre panourile de furtună, ajutorul de șerif Nelson supraveghea personalul de la cablograme, iar ajutorul de șerif Kent era la trecerea de pietoni de la școală.

– Panourile de furtună? întrebă Claire inocentă. Montează azi panourile de furtună? Dar e la cabinet.

– Nu știi să minți, Claire, spuse Sam. Complicea ta te așteaptă la magazin.

– Annie? Adică...

Sam îi făcu semn cu mâna.

– Du-te fuga la magazin. Kent ajunge la secție pe la trei și jumătate. Aveți la dispoziție o oră.

– Îți mulțumesc, Sam, spuse Claire, luându-și poșeta.

Când Claire opri pe Main Street, Annie o aștepta în mașina ei.

– Vino după mine până la secție, îi spuse.

La secție, Claire își trase un scaun lângă Annie, în timp ce aceasta porni calculatorul și introduse parola lui Sam.

– Dictează-mi numele ei de familie.

– T-E-R-E-N-Z-I.

– Prenumele?

– Ursula.

– Ultima adresă cunoscută?

– 102 Riverside Drive.

Claire înghiți cu noduri.

– New York City, spuse Annie cu voce tare, în timp ce completa căsuța. Data nașterii?

– Era cu cincisprezece ani mai tânără decât Jack. Presupun că trebuie să fie 1938.

– Locul nașterii?

– Italia, cred.

– În regulă. Acum să vedem, spuse Annie apăsând tasta ENTER.

Șiruri de litere albe se perindară pe fundalul negru al computerului, până ce acesta se opri.

„Ursula Terenzi Cherney. Dispărută. Agenția emitentă: Departamentul de Poliție din New York, Secția Persoane Dispărute. Data raportării: 22 ianuarie 1959. Persoana de contact: detectiv Charles Wagner 212-555-2246. Văzută ultima dată pe 11 august 1991, la *Morley's Bar & Grill*, în Bar Harbor, Maine. Informație furnizată de Vincent DiFalco, client al barului."

– Vincent, spuse Claire tremurând.

– Cine e?

– Prietenul tatii. A murit acum vreo cinci ani.

– Nu ți-a spus niciodată că a văzut-o?

– Poate că n-a fost sigur și n-a vrut să-mi dea speranțe.

Annie tipări informația și închise computerul.

– Trebuie să mergem. În scurtă vreme, toată lumea o să fie înapoi.

Claire își puse haina pe umeri

– Ce ai de gând să faci? întrebă Annie.

– O să încerc să nu visez.

Claire era pe verandă, când Eli sosi acasă.

– Ei? o întrebă el.

– Ei ce ? îi răspunse ea.

– Sam mi-a spus că tu și Annie ați folosit computerul, ca s-o căutați.

– Ești supărat că nu ți-am spus?

– De data asta, trebuie să fii pe cont propriu, zise și își turnă un pahar cu vin.

– Am vrut să-ți las timp.

– Există! spuse Claire.

– Întotdeauna ai știut asta.

– Încă mai figurează anunțul la persoane dispărute dat de Vincent. I s-a părut că a văzut-o acum zece ani în Bar Harbor, Maine, într-un local numit *Morley's Bar & Grill.*

– Ai sunat acolo?

– Am numărul de telefon, dar n-am sunat încă.

– Ar putea fi o fundătură, o preveni el.

– Știu, spuse ea, întorcându-se spre el. De asta te-am așteptat.

– Ce ar trebui să fac eu?

– Să stai în spatele meu cât timp vorbesc la telefon.

– În spatele tău?

– Să mă prinzi, dacă s-ar întâmpla să cad.

– *Morley's Bar & Grill*, răspunse o voce de bărbat. La telefon Brad Morley.

– O caut pe Ursula Terenzi, spuse Claire.

– Cine sunteți? întrebă precaut bărbatul.

– Sunt fiica ei, spuse Claire.

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze, odată cu viziunile ce o urmăreau. O fantomă încadrată într-o ramă de argint, pe polița șemineului. Vederi cu marginile zdrențuite și timbre de trei cenți. Jack, care încerca să mimeze bucurie, luând-o în brațe, așezând-o pe genunchi și arătându-i poze ale femeii despre care îi spunea că îi era mamă.

– Fiica ei? întrebă Brad Morley, incapabil să-și stăpânească uimirea.

– Încerc să dau de ea, spuse Claire împleticit.

– A lucrat aici cu mult timp în urmă, spuse el și tăcu o clipă, înainte de-a continua. Nu prea înțeleg. E vorba cumva de vreo adopție?

– Nu, răspunse Claire, revenindu-și. Am locuit cu tata. Știți cumva unde se află acum, domnule Morley?

Lucrase acolo verile, timp de vreo șase ani. La început, ca chelneriță, apoi Brad Morley a descoperit că știa să cânte și avea spectacol în fiecare weekend. Într-o seară, după spectacol, a luat banii ce-i reveneau din bacșișuri și nu s-a mai întors. A fost seara în care s-a interesat de ea un bărbat la bar. Morley putea să jure că și Sulie îl recunoscuse. După ultimele informații pe care le avea, Sulie lucra într-o cafenea din Quebec, într-un orășel numit Sainte Agathe. Acolo îi trimisese ultimul cec, cu vreo zece ani în urmă.

Claire puse telefonul în furcă și își acoperi gura cu mâinile. Se duse la fereastră, prin care se vedeau luna plină și dâra argintie pe care o

lăsa în ocean. Eli veni în spatele ei. Claire şi-o imagină pe Sulie, cu părul negru revărsat în cascadă pe spate. Se simţi cuprinsă de furie. Cum să-şi întrebe mama, după patruzeci şi doi de ani, de ce plecase?! *Mama*, gândi ea, tresărind involuntar.

Capitolul 10

În Sainte Agathe ori în vreunul dintre satele şi orăşelele ce presărau Munţii Laurentini nu figura nici o Ursula Terenzi sau Ursula Cherney. Claire cercetase site-uri, căutase în cărţile de telefon, încercând să dea de urma mamei sale.

Într-o seară, după ce Claire adormise, Eli a coborât în birou, a pornit calculatorul şi a început să caute în ziarele locale. A vizitat arhivele cu anunţuri mortuare. De fiecare dată când introducea numele Ursulei, inima îi bătea cu putere. Deşi n-a găsit potriviri de nume, era în continuare convins că Sulie murise sub un alt nume decât Cherney sau Terenzi. Pe de altă parte, Claire prefera să creadă că Sulie *trăia* sub un alt nume.

Vineri după-amiază, ultimul pacient al lui Claire, cel de la ora cinci, îşi anulase programarea. Claire îşi strânse hârtiile, servieta, haina şi mănuşile, fiindcă toamna începuse să semene tot mai mult a iarnă, mai ales noaptea. Vorbi la telefon cu Natalie şi Jonah, atentă la fiecare nuanţă din vocile lor. Trecuseră aproape două luni de când nu-i mai văzuse şi nu avea să-i vadă până la Ziua Recunoştinţei. Se întrebă cum oare putea o mamă să stea ani de zile fără să afle, fără să urmărească dintr-un loc secret ce se întâmplă cu copilul ei. Se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii. Lăsase oare Sulie ceva în urma ei şi Jack nu-i arătase? Dulapul din dormitorul lui Jack, care-i aparţinuse cândva lui Sulie, era plin cu haine groase vara şi cu haine de vară, iarna. Mirosea a naftalină şi cedru. Unde erau restul lucrurilor ce-i aparţinuseră? Inele, brăţări, sticluţe cu parfum? Doar fotografii, iar acestea se transformaseră în scrum.

Uşa şopronului se deschise cu un ciocănit uşor.

– N-am văzut nici o maşină afară, aşa că am presupus că eşti singură, spuse Eli.

– Ultimul pacient şi-a anulat programarea, spuse Claire.

– Cum se face că mai ești încă aici?

– Am vorbit cu copiii. Mi-am pus ordine în hârtii.

Eli se așeză pe canapea.

– Claire, am verificat numele lui Sulie în anunțurile mortuare din Quebec și n-am găsit-o nicăieri.

– Ce-ai făcut? De ce?

– M-am temut că ai putea să faci lucrul ăsta când ești singură și n-am vrut să afli...

Claire se ridică de pe scaun și se așeză lângă el, pe canapea.

– Ți-am spus, Eli, n-a murit.

– N-o să-ți afli liniștea până n-o s-o găsești, nu-i așa?

Claire clătină din cap.

– Sainte Agathe e la vreo opt ore de mers cu mașina de aici. Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo pe la miezul nopții.

– Dar nu apare ca fiind în acel oraș.

– Asta nu înseamnă că nu *e* acolo sau că nu și-o amintește cineva.

Când ajunseră în Sainte Agathe, puțin după ora unu noaptea, orașul era cufundat în somn. Găsiră un hotel la marginea orașului, o miniatură a hanului din Drifting, care oferea cazare și mic dejun. Deasupra intrării, era o copertină cu dungi roșii și albe, pe care flutura steagul canadian cu frunză de arțar. Pe verandă, ghivece de plastic, cu mușcate roșii și albe. Proprietarul le deschise ușa în halat de casă și papuci. În ciuda orei târzii, fu primitor, conducându-i spre o cameră mică, situată în capătul culoarului, la etajul al treilea al hanului. Claire trase draperiile și văzu o biserică veche din piatră, a cărei cruce aurie strălucea în lumina lunii asemenea vitraliilor din ferestre. Se întoarse spre Eli, care atârna hainele în dulap.

– Vino să vezi și tu, spuse ea.

Eli veni în spatele ei și privi pe fereastră.

– Hai să ne culcăm, spuse. Vreau să facem dragoste.

Trupurile lor erau înlănțuite sub pilota albă de puf, când se deschise ușa bisericii și o femeie începu să coboare treptele. Își ridică gluga de la haină și o porni în josul străzii, silueta ei discretă pierzându-se în lumina felinarelor.

Sainte Agathe se afla între două anotimpuri. Copacii își lepădaseră frunzele, iar aerul mirosea a zăpadă. Dimineața, începu să burnițeze.

Aşchii ascuţite de ploaie rece ca gheaţa şfichiuiau obrajii lui Eli şi Claire. Intrară într-o patiserie, se aşezară la o măsuţă într-un colţ şi comandară cafea şi croasanţi cu şuncă.

– Mai doriţi şi altceva? îi întrebă tânăra chelneriţă.

Claire se uită la Eli, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

– Locuiţi aici?

– Sus, răspunse tânăra femeie. Împreună cu soţul meu. Asta e patiseria noastră.

– Totu-i delicios, spuse Claire, iar aici e foarte frumos.

– Am crescut aici, spuse chelneriţa, radiind. Sunteţi americani?

– Da, răspunse Claire. Caut pe cineva. Cunoaşteţi o femeie cu numele de Ursula Terenzi?

– Nu.

– E cântăreaţă.

– Ah, doriţi să ascultaţi muzică. Puteţi merge la *La Nuit Magique.*

– Noaptea Magică, spuse Eli, întorcându-se spre Claire. Unde este?

– Clubul? În Saint Jovite, la douăzeci şi nouă de kilometri de aici. Pot să vă mai aduc ceva?

– Doar nota de plată.

Chelneriţa se întoarse cu nota de plată.

– Am vorbit cu soţul meu. Pe femeia care cântă la *La Nuit Magique* n-o cheamă Ursula, ci Sulie Bernard, dar soţul meu spune că nu mai cântă.

Localul *La Nuit Magique* era decorat cu felinare mici roşii şi beculeţe de carnaval. Numele clubului era scris cu vopsea albastră fosforescentă pe o firmă înconjurată de semiluni argintii şi stele sclipitoare. Meselе erau acoperite cu feţe de masă de muşama în carouri albe cu albastre, iar în centru erau lumânări în suporturi de cobalt. Într-un colţ, pe un şevalet, era fotografia unui tânăr pe nume Jean-Louis. Anunţul spunea că acesta urma să cânte în seara aceea, de la ora unsprezece.

Claire şi Eli aşteptau în picioare, în vreme ce un bărbat cu părul alb conducea la masă un cuplu sosit înaintea lor. O femeie îmbrăcată cu o fustă neagră cu falduri, o bluză de dantelă neagră şi o curea neagră ce îi scotea în evidenţă talia subţire, se plimba de la o masă la alta. Părul ei negru de culoarea abanosului era strâns într-un coc pe ceafă, iar la urechi purta cercei atârnători din aur. Pomeţii proeminenţi erau fardaţi cu un pic cam mult roşu, iar buzele, având o formă perfectă de ini-

mioară, erau date cu ruj roșu. Femeia își ținea capul sus, cu urechea lipită de buzele unui tânăr, care o apucă de braț și o trase în jos spre masă. Dacă mai avea o urmă de îndoială, în clipa următoare, Claire a înțeles totul: femeia și-a dat capul pe spate într-un hohot de râs – unghiul era același din fotografii, linia maxilarului era aceeași, ca și strălucirea din ochii ei negri de țigancă.

Bărbatul cu părul alb le oferi o masă lângă pian, dar Eli spuse că preferau o masă mai retrasă. Ah, îndrăgostiți, îi tachină bărbatul, făcându-le cu ochiul. Părea să aibă spre șaptezeci de ani. Părul alb îi era pieptănat spre spate și era îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu batistă de mătase roșie în buzunarul de la piept, și pantaloni gri-închis. Bărbatul trase un scaun pentru Claire și făcu o plecăciune.

– O seară plăcută, le dori el.

Claire murmură un „mulțumesc" abia auzit, neputându-și lua ochii de la femeie, urmărind-o cu privirea de la o masă la alta. Nu veni aici, își zise Claire văzând că femeia se îndrepta spre ei. Nu încă. Nu veni aici.

– Ați venit pentru spectacol? întrebă femeia.

– Da, răspunse Eli.

– O să vă placă Jean-Louis. A venit să cânte săptămâna asta, ca o favoare pe care i-o face soțului meu. Eu sunt Sulie Bernard, iar bărbatul de acolo este Edward, soțul meu, spuse. Doriți să vedeți meniul?

– Vă rog, spuse Eli. Ne e cam foame.

Sulie pocni din degete și un tânăr aduse două meniuri.

– Poftă bună, le ură ea. Lista cu vinuri e la sfârșit.

Claire o privi îndepărtându-se.

– Claire? întrebă Eli, apucând-o de mână. Claire?

– E leită Natalie, șopti Claire, incapabilă să respire normal. Trăsăturile, silueta. E leită Natalie.

Numărul lui Jean-Louis era interminabil. Sulie l-a urmărit de la o masă de lângă pian, împreună cu Edward. Apoi, a cântat o melodie împreună cu Jean-Louis, *Something Stupid* a lui Sinatra, spre deliciul patronilor, care au convins-o să mai rămână pe scenă, unul dintre ei spunând că avea o voce îngerească.

– Destul, spuse Sulie în franceză, măgulită de aplauze, făcând o amplă reverență.

– O divă, spuse Claire, căzută pe gânduri.

Clipi și întoarse capul ca o păpușă mecanică.

– Vreau să plecăm, Eli.

Eli făcu semn că dorea să achite consumația.

– Ne întâlnim la camionetă, spuse Claire.

Trecu prin fața lui Sulie și a lui Edward, care se aflau pe podium.

– V-a plăcut spectacolul? întrebă Sulie.

– E foarte talentat, răspunse Claire.

– Noaptea e abia la început, spuse Sulie. Plecați prea devreme.

Cuvintele se opriră ca un nod în gâtul lui Claire. La fel ai făcut și tu, își zise. Ajunsă în cadrul ușii, se opri și se întoarse.

– Apropo, spuse înainte să închidă ușa, numele meu e Claire.

Pentru Sulie și Edward, devenise un ritual. Barul se închidea la ora două noaptea, iar ei mai rămâneau acolo o oră singuri. Personalul, care le cunoștea obiceiul, așeza scaunele cu picioarele în sus pe mese, mai puțin două. Lumânările de pe mese erau stinse. Încăperea era discret luminată de două candelabre de alamă cu abajururi albastre. Edward turnă lichior în niște pahărele de cristal, pe care le păstrau pentru ei într-un dulăpior de lemn din spatele barului. Sulie își desfăcu agrafa care îi ținea cocul, lăsând părul să i se reverse pe umeri, își masă cu o mână șalele și se sprijini de speteaza scaunului. Edward își așeză sacoul pe spătarul scaunului și puse pe masă o cutie metalică de culoare gri.

– Așa deci, spuse Edward. A fost o seară destul de reușită.

– Ai văzut perechea aia care a stat în spate?

– Femeia blondă cu bărbatul înalt?

Prinse un teanc de bancnote cu o bandă de cauciuc.

– Le-am oferit o masă în față.

– Pe ea o cheamă Claire. A zis că o cheamă Claire.

Edward se îndreptă spre seif.

– Ai auzit ce-am zis?

– Am auzit. Și ce-i cu asta?

– Claire era numele fiicei mele, Edward. Era blondă ca tatăl ei, adăugă, privind stelele pictate pe tavan.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

Sulie își acoperi fața cu palmele, răsfirându-și degetele.

– Femeia aia e fiica mea. M-a găsit.

Pe drumul spre căsuța lor din Sainte Agathe, Sulie nu scoase nici o vorbă. Privea pe geamul portierei, lăsându-l pe Edward să se strecoare

pe străduțele întortocheate. Edward semăna cu Jack în multe privințe: previzibil, decent, stabil. Calități după care tânjea, de care avea nevoie, atunci când, în urmă cu cinci ani, apropiindu-se de vârsta de șaizeci de ani, se măritase cu el. Calități pe care nu le suportase la Jack, când avusese douăzeci și unu de ani. Atunci, ea ar fi vrut să zboare spre lună, în timp ce el era ancorat cu picioarele pe pământ.

Ziua aceea, cu patruzeci și doi de ani în urmă, era încă vie. Amintirea ei nu se ștersese niciodată. Jack era îmbrăcat ca de obicei în pantaloni și halat de culoare albă, cu un ecuson alb prins de guler, pe care scria cu litere negre: JACK CHERNEY, FARMACIST. Era atât de previzibil! În fiecare dimineață, își bea cafeaua cu pâine foarte prăjită, o felie de brânză Cheddar și o linguriță de gem de afine. Lângă el, avea ziarul, împăturit în trei. În dimineața aceea, ea era îmbrăcată într-un halat de casă galben matlasat și se așezase la masă vizavi de el.

– Te duci cu Claire în parc azi? o întrebase el. E o zi frumoasă.

Spunea asta în fiecare zi. Claire, așezată în scaunul ei înalt, avea bucățele umede de chiflă mozolite între degețele.

– Nu mai vrea să stea în cărucior, spuse Sulie. Fugărește porumbeii.

Jack izbucnise în râs.

– Numai să n-o fugărească porumbeii pe ea.

Apoi își privise ceasul.

– Du-te, Sulie. Stau eu cu ea până te îmbraci.

Sulie umpluse cada și se cufundase în apa fierbinte. Cu o zi înainte, Jack îi cumpărase o sticlă cu ulei de baie Sardo. Îi aducea mereu tot felul de lucruri, dar niciodată ceea ce și-ar fi dorit. Buchete de flori de primăvară și bibelouri lipsite de valoare. Uleiuri de baie și ciocolată. Broșe din duble bătute cu strasuri, de forma unor buchete de flori. Își bea votca în fiecare seară la ora șase și citea ziarul de seară așezat în fotoliu. În locul hainelor albe de dimineață, era îmbrăcat cu pantaloni bej și curea și o cămașă groasă de bumbac, cu mânecile suflecate până la cot și gulerul răsfrânt. Făceau dragoste sâmbătă seara, deși, înainte de a se căsători, lucrul acesta se întâmpla tot timpul.

Se înfășurase într-un prosop, se așezase la măsuța de toaletă și începuse să-și perie părul lung și negru ce-i ajungea până la talie, împletindu-l într-o coadă pe spate. Jack intrase în dormitor, cu copilul în brațe.

– Ești gata? o întrebase. A făcut pipi. Trebuie s-o schimbi.

– Aproape, răspunsese Sulie, conturându-și ochii cu o linie neagră subțire și evitându-i privirea. Vin imediat.

Simțise pe umerii goi atingerea rece a mâinilor lui Jack, atunci când se aplecase să o sărute pe ceafă.

– O pun pe Claire în țarc. Trebuie să fug.

– Rămâi cu bine, Jack, îi spusese Sulie reflecției din oglindă.

După plecarea lui Jack, hohotele de plâns ale lui Sulie se amestecaseră cu țipetele copilului. O luase pe Claire în brațe ca să o liniștească, legănând-o pe un șold, în timp ce forma numărul de telefon al lui Helen. Apoi, se așezase pe jos, cu copilul în poală.

– Nu pot să fac asta, îi șoptise lui Claire. Nu sunt făcută pentru așa ceva.

Așezase cu grijă copilul la loc în țarc, de teamă că, dacă ar fi continuat s-o țină în brațe și s-o sărute, n-ar mai fi fost în stare să plece. Își împachetase lucrurile într-o valiză de piele uzată, se îmbrăcase cu hainele ei cele mai bune și luase bancnota de o sută de dolari pe care o ținea ascunsă sub saltea. Apoi, se auzise soneria de la ușă. Copilul o privea cu ochii săi albaștri și limpezi.

– Nu-i vorba de tine, îi spusese, înainte să-i deschidă ușa lui Helen. Eu sunt de vină. El o să aibă grijă de tine. Eu nu mă simt în stare.

Autobuzul Greyhound intrase în tunelul placat cu faianță albă și, odată cu el, dispărea și Sulie. Cu mâna înmănușată, făcuse un cerc pe geamul înghețat. La ieșirea din tunel, văzuse conturul Manhattan-ului, care rămânea în urmă. Nu știa încotro se îndrepta, dar știa că nu mai exista cale de întoarcere. Ea însăși era un detaliu pe care Jack nu izbutise să-l observe, în ciuda modului definitiv în care se despărțise de el în dimineața aceea.

Edward parcă mașina pe alee.

– A fost o noapte lungă, spuse el.

– Vin și eu imediat, spuse Sulie. Nu pot încă să mă culc.

Când Edward coborî în living, era îmbrăcat în halatul lui de molton cadrilat, iar în picioare avea papuci de piele maro.

– E patru și jumătate, spuse. Hai la culcare.

– O să vin, răspunse Sulie. Imediat.

– Nu înseamnă că e fiica ta doar pentru că e blondă și o cheamă Claire.

– Nu. Ea e, spuse Sulie. Noaptea trecută am fost la biserică. Tu dormeai buștean. Era trecut de miezul nopții. În ultima vreme m-am gândit la ea, încercând să mi-o imaginez.

– O să revină, spuse el, așezându-se lângă ea. Îndrăznesc să spun că

lucrurile nu se vor opri aici, dacă ești într-adevăr mama ei.

Sulie își ridică bărbia și îl privi dintr-o parte.

– Ești un om bun, Edward, spuse mângâindu-l pe obraz, dar în acest moment al vieții mele, îmi dau seama că orice pisică poate face pui.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt mamă, spuse Sulie cu tristețe. Mamele nu-și abandonează copiii.

A doua zi după-amiază, Claire și Eli se duseră pe terenul de joacă pentru copii, aflat în mijlocul orașului.

– Te-am privit cum dormeai aproape toată noaptea, spuse Claire.

– Eram liniștit?

– Foarte.

Claire zâmbi.

– Tu, în schimb, nu ai fost.

– Azi-noapte, nu.

– Trebuie să vorbești cu ea, Claire.

– Nu știu ce să-i spun.

Începu să burnițeze. Claire urmări cu privirea o mamă care își adună copiii și îi puse în cărucior, protejându-i cu o folie de plastic. În capătul celălalt al terenului, pe aleea care înconjura parcul, o femeie urca cu greu dealul. Din punga de hârtie maro cu articole de băcănie pe care o ținea în brațe, ieșea colțul unei baghete. Claire o urmări cum urcă aleea pietruită până în dreptul unei căsuțe albe pe colț.

– Ea e, spuse Claire, grăbind pasul.

– Unde te duci? întrebă Eli, în timp ce Claire se îndepărta de el.

Femeia își căută cheia, deschise ușa cu genunchiul și o închise în urma ei.

– O să sun la ușă, spuse Claire.

Se întoarse spre Eli.

– Trebuie să fac lucrul ăsta singură. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Eli.

Eli rămase pe loc, în vreme ce Claire traversă strada și o luă în sus pe aleea ce ducea spre casă. O văzu sunând și așteptă până ce femeia îi deschise ușa. Își trase pe cap gluga de la canadiană și se așeză pe bancă în refugiul unei stații de autobuz.

Când Sulie îi deschise ușa, avea încă haina atârnată pe braț.

– Mă întrebam dacă ai să mai vii.

Claire nu-și putea lua ochii de la ea. Și eu m-am întrebat, gândi ea.

– N-am fost sigură că o s-o fac, spuse.

– Cum m-ai găsit? întrebă Sulie, ca și cum ar fi așteptat-o.

La fel cum i-ai spune unui comis-voiajor că nu te interesează produsele lui.

– În zilele noastre, cu ajutorul computerelor poți găsi pe oricine.

– Intră, spuse Sulie. Nu mai sta în ploaie.

Casa era mică, dar frumos mobilată. O canapea de pluș roșie și două fotolii asortate. Un lampadar de alamă. Claire se apropie de șemineu. Pe poliță, erau fotografii în rame de argint. Câteva o înfățișau pe Sulie cea din tinerețe, iar într-una era cu bărbatul cu părul alb din seara precedentă.

– E din Maine, spuse Sulie. Din luna noastră de miere.

– De când sunteți căsătoriți? întrebă Claire, luând fotografia în mână o clipă, apoi punând-o la loc.

– De cinci ani.

Sulie își puse haina în șifonier.

– Tocmai mă pregăteam să fac micul dejun. Ți-e foame?

Claire clătină din cap.

– De când locuiești aici?

– De zece ani. Aproximativ. Ce-ar fi să-ți scoți haina?

– De ce aici? întrebă Claire, scoțând un braț de pe mânecă.

– Aici s-a născut Edward. Asta e casa în care a crescut.

Sulie puse haina lui Claire pe un scaun.

– De ce ne-ai părăsit? întrebă brusc Claire.

Sulie se opri în fața lui Claire și o privi drept în ochi, fără să clipească.

– Pentru că n-am putut să rămân. N-am avut de ales.

– Nu, spuse Claire cu mai multă furie decât și-ar fi imaginat că mocnea în ea. *Ai ales* să pleci. Ai făcut o *alegere*.

– De ce ai venit? Ca să mă pedepsești?

– Nu. Ca să înțeleg. Să te întreb de ce ai plecat.

Vocea ei deveni aproape imperceptibilă.

– Cum poate cineva să părăsească un copil mic?

Sulie se duse la bibliotecă și scoase dintre două cărți o fotografie înrămată într-o ramă mică de piele.

– Asta ești tu.

Claire studie fotografia, fără s-o atingă.

– Ce-i cu asta?

– Am păstrat-o în toți anii ăștia.

– Ai vrea poate niște aplauze.

Sulie puse fotografia cu fața în jos pe un raft.

– Dă-i înainte! Ține-o tot așa, dacă asta îți face bine. Nu te-am părăsit pe tine. L-am părăsit pe el.

– Ne-ai părăsit pe amândoi, spuse Claire, insistând pe fiecare cuvânt.

– Nu e întru totul adevărat.

– Întru totul? Ei, asta mă mai liniștește.

– Vrei să auzi sau nu?

– Cred că da.

– Atunci haide în bucătărie, ca să și gătesc între timp.

Sulie luă două ouă dintr-un bol din frigider și le puse pe bufet. Apoi scoase bagheta din pungă și tăie două felii în diagonală. Claire trase un scaun de lângă masă și o privi cum taie ardeiul gras în bucățele, toarnă ulei de măsline în tigaie, apoi adaugă ardeiul tăiat, cele două felii de pâine cu miezul scos, apoi ouăle sparte în interiorul felilor de pâine.

– Înțeleg că bărbatul cu care erai aseară e soțul tău. Unde e acum?

– Mă așteaptă. Soțul tău unde e?

– Doarme.

Sulie stinse focul la plită.

– Tatăl tău ce mai face?

– Tata? repetă Claire ca un ecou, îngrozită. Tata a murit.

Sulie apucă strâns marginea bufetului.

– Când?

– Acum aproape douăzeci de ani. A avut un accident cerebral.

– Dar Helen?

– A murit și ea, acum cinci ani. Și Vincent a murit.

– Au murit toți, spuse Sulie, ca pentru sine.

– Jack a fost singurul care a murit înainte de vreme, spuse Claire, incapabilă să-și reprime dorința de-a o liniști.

Sulie scoase ouăle din tigaie și puse o farfurie în fața lui Claire și una în fața ei, pe care o dădu la o parte în aceeași clipă.

– Cum îl cheamă pe soțul tău?

– Eli. E medic veterinar.

– Iar tu?

– Eu sunt psiholog. Și mamă, spuse Claire și scoase portvizitul. Am niște fotografii. Jonah are douăzeci și doi de ani, iar Natalie, optsprezece.

– Ea seamănă cu mine, spuse Sulie, privind cu atenție pozele.

– Natalie are coloratia lui Eli, Jonah pe a mea și a lui Jack.

– Îi spuneai Jack? o întrebă Sulie, înapoindu-i fotografiile. De ce?

– Așa mi s-a părut potrivit.

– V-am trimis poze de-a lungul anilor.

– Nu, doar în primii câțiva ani, spuse Claire. Le-am ars.

– Ce-ai făcut? Le-ai ars?

Ochii lui Claire se umplură de lacrimi, dar se încăpățână să nu plângă.

– Aveam treisprezece ani. Era ziua mea de naștere. Le-am aruncat la crematoriu.

Își ținu respirația.

– Cu câteva săptămâni înainte avusesem primul ciclu, iar tu nu ai fost acolo. N-ai fost acolo în nici o împrejurare.

Te uram, gândi Claire, dar nu spuse cu voce tare.

– Mai ai alți copii?

– La douăzeci și cinci de ani, după un avort, am făcut o infecție. După aceea, n-am mai putut face copii.

– Dar ai vrut?

– Nu, răspunse ea grăbit. Nu-ți mănânci oul?

– Nu pot acum.

– Tatăl tău s-a recăsătorit? A avut pe cineva?

– Nu s-a recăsătorit. Nu știu să fi avut pe altcineva.

– Cum se poate să nu știi?

– Era tatăl meu. De ce să-l fi întrebat? răspunse Claire furioasă. Știi cât de mult te-a iubit? Ai fost ca o fantomă care ne-a bântuit ani în șir. De ce te-ai măritat cu el?

– Pentru că mă iubea, răspunse Sulie sec.

– Tu, în schimb, nu l-ai iubit.

– De ce crezi că nu l-am iubit?

– Poți să mă întrebi lucrul ăsta fără nici o urmă de vinovăție? Trebuie să-mi fie milă de tine? spuse Claire, clocotind aproape de furie.

– Am fugit, Claire. Trebuie să accepți lucrul ăsta. Tu ai fost o victimă, nu motivul pentru care am plecat.

– Dar Jack? Jack a fost motivul?

– Credeam că Jack era temnița mea. Acum îmi dau seama că eu eram propria mea temniță, spuse Sulie.

Avea privirea pierdută.

– Crezi că mă agăț de un pai, că inventez scuze.

– Nu te cunosc îndeajuns de bine ca să cred ceva anume.

Pe hol, se auzi o ușă deschizându-se.

– S-a trezit Edward, spuse Sulie.

– Îl iubești?

– Cred că da. Uneori, mă întreb dacă pot iubi pe cineva cu adevărat.

– De ce ?

Sulie ridică din umeri și schiță un zâmbet.

– La șaizeci și patru de ani, ar suna ridicol să spui că asta se întâmplă pentru că ai impresia că nimeni nu te-a iubit vreodată. Trebuie găsit altceva.

– Asta e ceea ce simți?

– Vorbește terapeutul sau fiica?

– Nici una, nici alta, spuse Claire, închizând o clipă ochii.

– Cred că am fost pur și simplu prea tânără. Pentru căsătorie, pentru copii.

– Eu aveam doar douăzeci și doi de ani, când l-am născut pe Jonah.

– N-am de gând să mă justific, Claire.

Sulie își trecu degetele prin păr.

– Îmi pare rău că n-ai găsit ceea ce căutai. N-ai găsit o femeie cu părul albăstrui, care să te cuprindă în brațele ei cărnoase și să-ți dea un motiv s-o ierți.

– Ai tupeul să te aștepți la iertare? întrebă Claire.

– E ultimul lucru la care pot spera în acest moment.

Fără fard în obraji și ruj, Sulie nu mai era strălucitoare cum fusese cu o seară înainte. Claire observă fire discrete de păr alb și riduri în jurul gurii.

– Trebuie să te iert, spuse Claire cu respirația tăiată.

– De ce ?

– Ca să pot să mă împac cu mine însămi.

– Așadar, e vorba despre tine.

– Ești oare atât de lipsită de inimă încât să nu accepți, măcar acum, să fie vorba despre mine?

Sulie se duse la fereastră și îl văzu pe Eli stând în picioare pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunarele canadienei de piele.

– Soțul tău stă în picioare afară. Ar fi putut să vină înăuntru.

– Am vrut să fac lucrul ăsta singură.

– Cât timp rămâneți aici?

– Trebuie să plecăm azi. Mâine avem de lucru.

Claire o privi neîncrezătoare.

– Știi unde locuiesc? Nu m-ai întrebat.

– Ai de gând să-mi spui?

– În Drifting, Connecticut. Apropo, când e ziua ta de naștere?

– Pe 27 septembrie.

– Dar a mea știi când e?

– Sigur. Pe 14 decembrie.

– Cât a durat travaliul?

– M-au adormit. La tine cât a durat?

– Amândoi copiii au fost grăbiți și impetuoși. N-a durat nici trei ore la fiecare.

– Soțul tău a fost cu tine?

Claire confirmă cu o mișcare a capului.

– Și Jack. Jack a fost acolo când l-am născut pe Jonah. În afara sălii de nașteri. Mi-aș fi dorit să fi fost și tu acolo. Mai exact, nu tu, ci o mamă.

Sulie scoase un oftat adânc.

– Am să te mai văd?

– Nu știu. Acum trebuie să plec.

Claire își luă haina de pe scaun.

– Poate, spuse ea. Vom vedea.

Ochii lui Sulie erau ca niște tăciuni lichizi.

– Îmi pare rău, spuse ea. N-o să-ți vină să crezi, dar în ultima vreme m-am gândit la tine. Mai mult decât înainte. Acum două nopți, am fost la biserică.

– Să te rogi?

– Nu să mă rog. Eu nu mă rog. M-am dus să reflectez.

O ajută pe Claire să-și pună haina.

– Îmi pare rău, Claire.

Îi întinse mâna. Avea degete lungi și subțiri, cu unghii lăcuite.

– Și mie, spuse Claire, întinzându-i la rândul ei mâna, dar reprimându-și dorința de a se apropia de ea și de a-i cuprinde mâna într-ale ei.

Eli văzu ușa deschizându-se. Claire coborî scările, încheindu-se la haină. La o fereastră, Sulie dădu perdeaua la o parte și privi în urma ei.

Claire se opri în fața lui. Pe obraji i se prelingeau lacrimi. Își îngropă fața în canadiana lui, iar el o cuprinse în brațe.

– E tot dispărută, hohoti Claire. Vreau să mergem acasă.

Epilog

Claire puse în sertarul măsuței de toaletă o nouă scrisoare adresată lui Jack.

Dragă Jack,

Azi e o zi frumoasă. A trecut un an de când am găsit-o pe Kayla, dar parcă a fost ieri. A trecut aproape un an de când m-am întâlnit cu Sulie. Un an de când a plecat Natalie la colegiu. Un an de când eu și Eli suntem singuri.

În ultima vreme, peste tot unde mă duc, întâlnesc mame împreună cu fiicele lor. Mame care împing căruciorul cu cumpărături, având în scăunelul pentru copii un nepoțel, în timp ce fiicele ambalează cumpărăturile și plătesc la casă. Nici una dintre aceste femei nu seamănă cu Sulie. Sulie e exotică și strălucitoare, deși încep să cred că are mai multe calități decât mă lasă ea să văd. La urma urmelor, ai iubit-o, Jack.

Mă uit și la femeile mai în vârstă care au fiice de vârsta mea. Iau prânzul împreună la o cafenea în oraș sau la un restaurant de la mall: pungile lor cu cumpărături se ating, portofelele lor aproape că seamănă. Mama pune o porție suplimentară de salată de pui pe farfuria fiicei, fiindcă știe că întotdeauna i-a plăcut salata de pui. Uneori le aud ciondănindu-se și ascult cum se tachinează. Aud cum fiica, iritată, se resemnează și atunci mama încearcă s-o calmeze, spunându-i că a fost așa și pe dincolo încă de când era mică, ceea ce o enervează pe fiică și mai mult. Le privesc insistent. Sunt un privitor implicat emoțional.

Mi-e dor de copiii mei, dar într-un mod diferit acum. E ciudat

cât de repede ne adaptăm la schimbări. Mă trezesc în fiecare dimineață în brațele lui Eli. Am devenit ceea ce eram acum douăzeci și patru de ani, doar că acum ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Dragostea noastră e mai răbdătoare. Ne știm calitățile și defectele. Avem mai puține așteptări. Eli a devenit într-o asemenea măsură universul meu, încât uneori lucrul ăsta mă sperie.

Natalie e îndrăgostită (cel puțin săptămâna asta) de un băiat pe nume Ryan, iar Jonah este logodit cu o fată pe care o cheamă Angela. I-a cumpărat un cordon aurit, cu stele și semiluni în relief, pe care ea l-a admirat într-un magazin de antichități.

Azi-dimineață, am primit un coș cu flori, o poză a Kaylei și o scrisoare de la Phoebe. Spune că fetița a crescut doi centimetri și s-a îngrășat cu două kilograme. Părul i-a crescut până mai jos de umeri și are din nou culoarea șaten-deschis. Merge la o școală de lângă casă. Continuă însă să fie temătoare. Nu vrea să vorbească despre Nick. Nick a stat opt luni în închisoare și mai are de ispășit trei ani de libertate condiționată.

Nu mi se pare îndeajuns, dar judecătorul a emis un ordin prin care îi este interzis orice contact, așa încât nu se poate apropia de Phoebe sau de Kayla. Firește, lucrul ăsta nu l-a împiedecat nici înainte. Îți trimit o parte din scrisoarea lui Phoebe, pe care vreau s-o citești.

În afară de teamă, care continuă să fie prezentă, e uimitor cât de repede m-a părăsit durerea de a o fi pierdut. În anumite privințe, e ca o naștere. Dacă am ține minte cum e, n-am mai face un al doilea copil. Pentru mine, ea s-a născut a doua oară în ziua în care a fost găsită.

Uneori cred că, în ceea ce o privește pe Kayla, procesul de vindecare nu va fi complet până ce nu se va întâlni din nou cu tatăl ei. Oricât de mult îmi repugnă acest gând, simt că e adevărat. Pe măsură ce va crește, vor fi tot mai multe întrebări fără răspuns. Pe de-o parte, mă rog să nu vrea niciodată să ia legătura cu ea; pe de-altă parte, știu că atunci când va fi mare, trebuie să aibă loc o înțelegere și niște decizii care s-o ajute să-și vadă mai departe de viața ei.

Îmi petrec timpul pictând (tocmai am terminat de pictat un „drum pavat cu cărămizi galbene" pe zidul unei grădinițe din oraș) și activând ca voluntar într-o rețea de sprijin pentru familiile cu copii dispăruți. Suntem o echipă formidabilă. Din păcate, toți am trecut prin așa ceva.

Kayla te sărută (la fel și ursulețul), iar eu și mama îți rămânem veșnic recunoscătoare.

Cu speranță,
Phoebe

Am citit partea asta de trei ori de azi-dimineață, Jack. Într-o bună zi, Kayla o să aibă nevoie de răspunsuri.

Săptămâna viitoare, e ziua de naștere a lui Sulie. Împlinește șaizeci și cinci de ani. Ani de-a rândul, am colindat magazinele uitându-mă la cadouri pe care le-aș fi putut cumpăra, dacă aș fi avut o mamă. Ieri, m-am dus cu mașina în oraș, am intrat în papetărie și am cumpărat o felicitare. Am căutat în secțiunea „Pentru mame". Felicitările aveau pe ele inimi lucitoare și flori în relief. „La mulți ani, mamă!" scris cu litere mari, aplecate, iar în interior niște versuri prin care i se mulțumește mamei pentru tot ceea ce a făcut și i se spune ce mult înseamnă ea pentru copii. Jonah și Natalie mi-au trimis adesea astfel de felicitări. Le-am păstrat pe toate, împreună cu amprentele palmelor lor în gips lăcuit și alte mărunțișuri. În fine, am cumpărat o felicitare cu flori de liliac și fără vreun text scris pe ea și am intrat alături, în magazinul lui Annie. Voiam să-i trimit ceva. Într-un coș, erau săculeți cu lavandă în formă de inimioare. Nu știu dacă lui Sulie îi place lavanda și mi s-a părut ciudat să-i trimit o inimioară. În schimb, i-am trimis o lumânare înaltă și roșie. În livingul ei, există foarte mult roșu. Lumânarea miroase a scorțișoară.

Cred că Phoebe are dreptate când spune că e vorba de un întreg proces. Mi-au trebuit secole să mă decid ce să scriu pe felicitare. E tot ce am putut să fac, Jack. Am scris:

Pentru Sulie,
La mulți ani!
Cu speranță,
Claire

STEPHANIE GERTLER

De unde se inspiră Stephanie Gertler pentru cărțile sale? „Introspecție, ne spune. Mă așez la masa de scris și las mintea să cutreiere la nesfârșit... apoi, aleg un lucru ce ar putea fi echivalat cu o pierdere în viața mea și îl transform în ficțiune." În cazul romanului *În derivă*, autoarea – care are o rubrică lunară cu titlul „S-a întâmplat de curând" în două publicații din Connecticut – spune că s-a inspirat dintr-un articol despre copii răpiți, pe care l-a scris cu câțiva ani în urmă. Povestea unei mame a îngrozit-o, spune ea. „Am simțit, amplificată la puterea n, acea panică de moment pe care o simte orice părinte care își pierde o clipă copilul în supermarket."

Gertler, licențiată în jurnalism la Universitatea New York, și-a început cariera în biroul din Miami al revistei *Newsweek*. Este mamă a trei copii. De curând, când a început să lucreze la romanul *În derivă*, ea și soțul ei și-au trimis la colegiu copilul mijlociu, unica lor fiică. După cum își amintește autoarea, „Eram pregătită să vorbesc despre lucruri aflate în cele mai ascunse colțuri ale minții mele, despre faptul că cea mai puternică dragoste din lume este cea dintre o mamă și copilul ei."

Cu al patrulea roman în lucru, Gertler afirmă că încă mai apelează la „ochiul minții" pentru inspirație. „Romanele mele sunt fragmente din viața mea transpuse alegoric, cu mai mult curaj și putere de convingere."